

ПРИ УЧИТЕЛЯ

*Разговори на Учителя Петър Дънов
с Мария Тодорова*

ДАР. РХ

Велико Търново, 2021

ПРИ УЧИТЕЛЯ

*Разговори на Учителя Петър Дънов
с Мария Тодорова*

Велико Търново
2021 г.

Съставители: Мария Христова, Мария Чалъкова

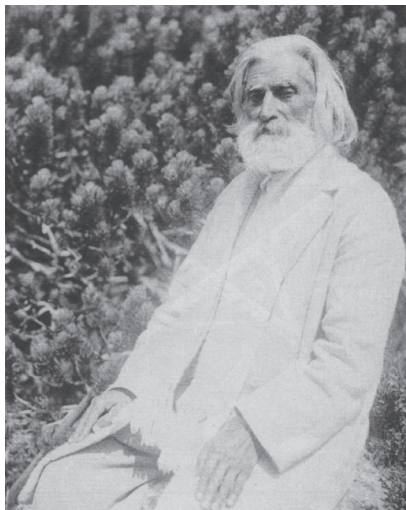
Издателство: „ДАР-РХ“ – Велико Търново

Печат: СИРА – Велико Търново

Книгата се разпространява безплатно

ISBN 978-954-9489-83-5

Писмо на Учителя до учениците

„Добрите лози на лозето се прекопават и обрязват от лозаря, за да дадат добър плод.

Така будните души се нуждаят от Живот, Светлина и Свобода.

Така Животът носи щастие, Светлината – знание, а Истината – свобода и радост.

Ние желаем вие да бъдете свободни и озарени с Божията Светлина и Живот.

Имайте Любов към всички живот и така ще бъдете силни в Божията Истина.

Само животът, който изпълня всичко, е Божият Живот.

Всички се стремете да дойдете до пълния живот на безсмъртието.

В него е всичката пълнота.

Пълната Любов носи Божия живот.”

16 август, 1928 г.

Свещеният подпис на Учителя

Изгрев

Мария Тодорова се запознава с Учителя през 1916 г. и от същата година в период от три години Го посещава два пъти седмично като частна ученичка. След влизането ѝ в Школата срещите и разговорите им продължават.

В настоящата книжка са подбрани записките на Мария Тодорова при личните ѝ срещи с Учителя така както са дадени в 5-ти том на „Изгревът на Бялото Братство”, при необходимост с кратки пояснения в курсив относно контекста на разговорите. Записките до известна степен следват хронологично, но не изцяло. В много редки случаи за по-голяма яснота по отношение на конкретни ситуации и събития, споменати в разговорите между Учителя и Мария Тодорова, са поместени и кратки реплики на Учителя в по-големи групи, на които Мария Тодорова е била свидетел и са вписани от нея като цитати.

Запазен е максимално автентичният разговорен стил на текста. Нанесени са само леки корекции при очевидни печатни грешки или правописни такива. При липса на думи или фрази, допълнения на базата на общия смисъл на изречението са дадени в [].

Тук е мястото и да напомним, че поради характера на записките и пътят, по който са извървели, за да стигнат до нас, е необходимо да допуснем известен толеранс за евентуални неточности при предаването Словото на Учителя от някоя от многото ръце, през които е преминал настоящият текст. Въпреки това вярваме, че тези разговори сами по себе си са изключително ценни с обрисуването както на една много лична картина, така и на свещените отношения между Учител и ученик, Бог и Цялото. Надяваме се, че всеки един от вас ще намери това, от което душата му има нужда, за да расте и служи с радост и веселие.

*Мария Тодорова
1898–1976*

*

Галила ли те е майка ти? („Не, Учителю.”) Затова съм те взел при себе си. В мене има едно чувство, което е по-силно от мен. Аз винаги съм на страната на слабите.

(„Защо Христос не е на земята, щях да Му стана ученичка!”) Дойде ли този подтик, стани, облечи се и отиди при Христа, иначе утре ще бъде късно. („Благодаря Ви, че ме доведохте.”) Благодарни на Онзи, който те изпрати на земята и те доведе тук. Господ е светлина. Бог е любов.

(*във връзка със семейната ситуация на М. Т.*) Сега сте по-добре, нали? („Аз мисля, че ще се влоши положението ми и после пак ще се оправи.”) Е, да, Господ така е наредил, че страданията идват за хубаво. Майка ти сега я чистят отгоре, а вие я наричате болна. Не трябва човек да иска да се отменят условията, в които е поставен, а да се учи от тях.

*

Когато се намериш в тежки условия и се почувстваш изоставена, помисли си, че добрите хора те обичат, ангелите те обичат и Бог те обича.

Сърцето ти е станало активно преждевременно. Много бързо си израснала. Нали ви казвам да не растете толкова бързо! Сега може да стане така, че да получиш големи рани. Трябва ти известно отдръпване, за да се ориентираш.

Фактът, че си жива, показва, че има някой, който те обича. Че те обичат, законът е 101 процента верен. Нали ти казвам, докато ви уча, аз ви обичам. Искам от тебе сега едно нещо: винаги да вярваш и да не се съмняваш... Кажете го, кое е това? („Че Учителя ме обича.”)

Ако изпълниш Волята Божия, недоразуменията между теб и домашните ти Господ ще ги изглади, като ги въведе в същия път. Когато изпълняваш Волята Божия и помежду ви възникнат недоразумения, ти не си виновна. И на страданията на

домашните си ще гледаш така. Ще мислиш, че е за тяхно добро. Закон е: когото много обичат, много го наказват и много искат от него.

Вие вземате повече отколкото може да носите. Истинската обич е когато видиш някого, да изпиташ една вътрешна радост.

*

Ти работи за Бога, а Бог ще работи за тебе.

Видя ли как Бог работи? Онези, на които всичко им върви и нямат мъчнотии на земята в живота си, са забравени деца от Небето. Щом човек среща мъчнотии и трудности, знак е, че Небето се интересува и работи върху тебе.

*

Отвън няма да се показваш за верующа, но вътре работи и да вярваш, без да се разколебаваш.

Всеки човек, с когото се запознаеш, той има желание да те приравни към своя уровень.

Нали искаш да бъдеш независима? Как така се оставяш да бъдеш зависима от една мисъл?

Трябва да се пазиш да приемаш от хора, които стоят на по-нисша степен на развитие от тебе. Това могат да правят само велики духове. Ще си избираш приятелки, които стоят по-високо от тебе.

За Бога всичко е хармония.

Туй, което търсиш, хората никога няма да ти го дадат. Мислиш ли, че някой е готов да се жертва за тебе? Ще си туриш на ума да живееш за Бога най-възвишения и чист живот, който е възможен на хората в плътта. Човек трябва да има идея към Великото.

*

(във връзка с облеклото и морала на Изгрева) Ти имаш един недостатък, че искаш всички да те харесват. Твоят практически ум е силно развит. В обществото знаеш как да постъпваш. Когато направиш погрешка, нищо няма да ти кажат от Небето, но само ще те накарат да я платиш. Но ако не изпълниш, ще те накажат.

Това, което спъва стари и млади, то са седемте смъртни гряха: тщеславие, гордост, ядене и пиене, чувственост, удоволствие и т.н.

Днешният морал е само формален. То не е морал. Те останалите гледат да бъдат само по форма чисти. Човек не трябва да се спира само на формите, а на духа, който преминава чрез тях и ги изпълня.

*

(във връзка с неприятната миризма в салона на „Турн Ферайн“) („Как можахте да изтърпите всичко това?“) Търпението подразбира да оставим свободен да се проявява този, който действа разумно, а от този, който постъпва глупаво, да се пазим. Можеш да бъдеш с него близък само ако действаш по закона на Любовта, той тогава ще те слуша.

Щом констатираш една погрешка, трябва да си наложиш наказание и да го изпълниш. Наказанието се състои в изправяне на погрешката. Ти ще си поправиш грешката и няма да гледаш другите, че не правели това. („Не могат ли да се променят външните условия и да се намери по-добър салон?“) Как ще гледате на външните ми промени? Когато съм намръщен, небето е облачно, значи има нужда от дъжд. Когато превали дъждът, небето ще се изясни. Когато съм весел, значи има нужда от слънце. Така ще гледате на нещата. Промените идват, за да спомогнат на растенето у човека.

Когато дойде нещо, ще си запалиш свещта, ако нямаш свещ, ще седнеш на едно място и няма да се мърдаш, защото ако

мръднеш, може да паднеш в някоя дупка. Затова ще чакаш. Там ще седнеш и ще чакаш докато премине нощта. Това значи да се учиш на търпение. Затова разсъждавай върху онези промени, които са били причина различните философи да си сформират убежденията. Затова е необходимо да имаш часове на размишление и съзерцания през деня.

Човек трябва да схване живота като нещо вътрешно, а външните форми са само проявление.

*

Светлината никога не угасва. Слънцето никога не престава да грее, но то се скрива понеже пътят е неравен. Ти ту се изкачваш на върха, ту слизаш в долината. Когато си на върха, виждаш светлината, когато слезнеш в долината, ти не я виждаш и си мислиш, че тя се е скрила. Но светлината се изкачи на върха, ти я виждаш и пак тръгнеш след нея. Така вървиш, вървиш, докато стигнеш на равно и светлината никога не се губи. Господ в Гетсиманската градина и Христа беше оставил сам, но той не загуби вярата си. В каквато и тъмнина да се намериш, не трябва да губиш вярата си. Светлината пак ще се покаже.

Трябва винаги да гледаш онзи връх, от който ти иде Светлината. Съмнението не трябва да го допускаш, то е червей, който гризе. Ти на него няма да се поддаваш. Трябва разширение и само в разширението може Божественото да се прояви.

Онзи живот, който Бог е вложил в теб, трябва да го оставиш да расте. Този ум, това сърце, то е капитал, върху който сега работиш. Ами че Бог живее в теб. Вие сте царски синове, но живеете инкогнито. Кое е по-хубаво, да си царица, да ти служат слугини и да си недоволна, или да си слуга, да служиш на другите, но да си доволна? Разбира се, второто. Доволството е важно. Добродетелта е път с най-малкото съпротивление.

Сега земята ти говори, ти учиш нейния език. Материално е това, което е преходно. Например желанието у човека е преходно. Има ли смисъл да се пристрастиш към една книга и все

с нея да ходиш? След като си научил азбуката, няма да носиш буквара си и да учиш още буквите. Ще вземеш друга книга. Пък и нея като изучиш, ще я смениш с друга и т.н. Така човек расте и се развива. Този, който се движи в крива линия, слиза и се качва, той изгубва светлината си, но ясновидец, който всичко вижда, за него светлината е постоянна. Ти си мислиш, че си сама, но всъщност си заобиколена с много души, които ти помагат. Това са ангелите.

Под „да грее постоянно слънцето” се разбира да е будно всякога съзнанието ти.

*

(във връзка с цветето, поливано със сълзи, което израства голям, красив храст; за сълзите и методите за пречистване) Ще събираш и поливаш, докато всичко в тебе, което е нечисто, не се пречисти.

Ако вървиш по посоката на светлината, само ще се радваш, но ако вървиш по посока, обратна на светлината, ще имаш радости и скърби. Затова вяра, вяра трябва да имаш.

Има неща, които с думи не могат да се кажат, но се подразбират вътрешно. Това ти е вътрешна опитност. Това ще ти бъде един малък опит.

Аз нали ти казах, защо не си събираш сълзите в шишенце? Аз още не съм видял никой от вас да си събира сълзите.

В този път се изисква абсолютно безкористие. Човек трябва да е готов да жертва. И не само временно, но постоянно да жертваш. И в другия свят да отидеш, пак ще искат от тебе да жертваш.

Трябва да знаете, че има природни течения, които минават през човека, пък има и нещо постоянно. Човек докато е в плът, трябва да знае, че още не се е изчистил и плътта ще му действа. Трябва вътрешно въодушевление да служиш на Бога.

Човек в съзнанието си държи различни образи, той се движи между формите, които природата е изработила. Човек има карма. С тези образи е пълен целият свят. Човек не носи само частна карма, но носи и обща карма.

Сега ти вече ще вървиш към Бога, сега ще живееш друго-яче. Вяра, вяра трябва да имаш.

Тук на земята е адът. Тук са корените на живота. Страданията на човека също минават през корените. Те идват, но вие трябва веднага да ги трансформирате. Искам да бъдеш разумна и чиста като децата, да няма никакви хитрувания. („Учителю, защо ми помагате?“) Заради Божественото в теб. Аз няколко пъти те тонирах. То човешкото не може да заслужи и получи благословение, заради душата ти направих това. Душата я няма в това тяло, а душата е винаги красива.

Ако един ангел рече да те занесе на небето, как ще носи такава тежест? Знаеш ли колко трябва да тежиш, за да може един ангел да те носи?

Ти всякога трябва да мислиш за Божественото у другите, та като ти го върнат, да ти принесат полза. Във всеки човек се натрупват енергии в долната част на тялото. Това е материалният свят на човека. Затова ще знаеш, че у човека има смени на радостта и скръбта, то е нещо естествено и неизбежно и няма да се смущаваш от това. Като слезнеш долу в материята, ще изживееш състоянието на тези братя, които живеят в тази материя, и ще кажеш: „Тежко е положението ви, в което се намирате“.

Затова вяра, вяра трябва да имате в Божественото.

*

(във връзка с един личен изпит на М. Т. и различните методи за разрешаване въпросите на душата) Е, какво ново има? („Учителю, аз издържах изпита си и отговорих на комисията на зададените десет въпроса.“) Много хубаво. Познанието има много врати, но ключовете са различни и всеки сам си отключва с онзи ключ, който е изработил и който е у него.

(„Учителю, аз зная, че Вие старателно ме карате да чакам толкова много.“) Нали е по-хубаво да те приема така, отколкото да те изпъдя? То днес имаше много посетители от провинцията.

Излезе човек да посрещне слънцето на чист въздух, но времето е облачно. Загубило ли се е слънцето, че човек не го вижда? Не е. Когато е облачно, ученикът ще се върне у дома. Ти защо избираш такова време, когато има много облаци? За облациите, които са покрили небето, не е причината в слънцето. Облациите са материални условия и човек сам си е причина за тях. Облациите зависят от човека. Затова когато е облачно, ти трябва да видиш, че е облачно и да си отидеш. Същественото е какво човек ще придобие и научи духовно, него ще отнесе в другия свят със себе си.

(„Учителю, кажете ми кога да идвам и кога да не идвам. Как е за мене определено? Защото аз съм се обърнала тук на просяк и прося от Вашето време.“) Един ученик, който идва да се учи при Учителя си, не е просяк. Учението е друго нещо, то е свещено. Ученикът се учи, но има и материални нужди, в тях той има нужда не от учител, а от приятел. Тук си права. Един ученик, който няма дрехи, няма какво да яде, седи в нехигиенична стая, не може да учи. Затова трябва да се моли. Трябва да се моли, за да му се подобрят условията. („Учителю, аз се моля, но Господ не чува молитвата ми.“) Зле просиш тогава, молитвата ти е слаба и излиза на половин метър от главата ти. Кажи ми сега, ако ти с твоите разбирания си на моето място и аз така ти прося, как би постъпила с мен? Кажи ми и аз така ще постъпя с теб. Представи си, че си на моето място и си Учител. („Не мога да си представя.“)

Знаеш ли ти в какво положение се намираш? Представи си, че си паднала в калта, но и двете ти ръце са покрити с отворени рани и ми се молиш да те вдигна, ти викаш и аз не знам какво да те правя. Но аз трябва да те грабна и ти колкото и да крякаш и да викаш, да те вдигна веднъж завинаги от калта. Ти можеш да ми кажеш тогава: „Какъв е този безсърдечен, жес-

ток човек, защо ме мъчи?”, а аз фактически те вдигам от калта, макар че си си наранила ръцете. Затова вяра, вяра ти трябва и да не се обезсърчаваш.

(във връзка със Заповедта на Учителя, която се пада на М. Т. след молитва) Е, когато поставиш доброто за основа на своя дом, то аз ще те приема. („Учителю, чунким¹ онези, които ги приемате като посетители, са го поставили?”) Та това не е приемане, това е влизане и излизане от една стая.

Ти си силна. В миналото си заемала толкова различни положения, а сега това да не можеш да издържиш. Можеш, можеш, ти си силна. Не си само ти в това положение, в което се намираш днес. Толкова хора се намират в него. Някои пълзят, други стават, трети вървят, а четвърти си издържат изпита, но те имат вяра, а вярата е връзка с Божественото и чрез вярата си те получават сила от Бога, за да издържат изпита си.

*

(„Учителю, онези от града, които идват, не ни одобряват и не ни харесват бараките. Казват, че тези бараки ни посрамват. Срамят нас и Учението.”) Тези бараки ни пазят. Като дойдат и ни видят голите бараки, кажат: „Тук всичко е голо и няма нищо интересно.” Така не идват любопитните, а идват учениците. Ако дойдат всички любопитни от града и се заселят тук и направят триетажни къщи, за вас няма да има място и Изгрев няма да има. Така е по-добре.

Настроенията у човека са условия. Те са две приятелки, които не се обичат, но тебе еднакво те обичат. Когато си при едната приятелка, получаваш едно настроение, когато си при другата – друго настроение. А третата приятелка е чувството.

¹ чунки, чунким – от тур. нима

Принципът е като един фар, който свети на човека, и той каквото и да върши, все от неговата светлина се ползва. Когато човек постъпва по принцип, той като направи някаква погрешка, после съжالياва. („Учителю, аз много пъти като направя някоя погрешка, после съжالياвам, но грешката е направена.”) У тебе има хубави заложби, но трябва да работиш и можеш да работиш. Всеки човек има по одного, който го обича. Човек трябва да намери истинската си връзка. Например един клон от някое дърво, той е преплетен и се допира с много други клони и листа и често си мисли, че истинската му опора са те – другите клони, но той има само една връзка със стъблото, която е истинската му връзка, защото само там той получава живот. Затова човек да пази истинската си връзка с Бога.

Малките пречки човек трябва да се стреми да ги преодолее. Работа, работа трябва. Нито минута да седиш празна без работа. И да нямаш работа, сама да си я създадеш. Ще кажеш на онази Марийка, която я домързи: „Ха, Марийке, уший едни пантофки”. В човека има едно същество, което е невъзпитано. То направи нещо, без да мисли. После като го попиташ защо го направи, казва: „Тъй исках и го направих”.

Младите трябва да се пазите от удоволствия. Младите ги погубват удоволствията, а старите ги погубва мързелът. Старият си мисли, че е уморен и все гледа да си почине. Мързелът и удоволствията са два порока, от които трябва да се пазите.

Животът е нещо вътрешно, човек трябва да пази вътрешната си връзка с Бога.

*

(М. Т. прави погрешка и решава да се изповяда пред Учителя на всяка цена. Учителя ѝ казва:) Ти сега си сто пъти по-близо до Истината отколкото по-рано.

*

За Бога трябва да пожертваш всичко, не само временното, но всичко!

Трябва да знаеш защо си дошла на земята. Човек е дошъл на земята, за да се учи.

Човек преминава през различни състояния и се сблъсква с различни неща. През човека преминават много космически енергии, както и земни. Не всички енергии човек може сам да трансформира. Не се срамувай от чувствата си. Срамът е следствие на изкривени разбирания. Винаги давай ход на всяко божествено чувство, защото иначе човек се подпушва.

(„Учителю, дайте ми конкретна картина за моето подпушване.“) Подпушването става, когато ти си имала желание, на което не е даден пълен отговор. Или пък се роди у тебе чувство и ти го възпираш, не го проявиш. После съм забелязал, че аз като кажа някому някой недостатък и той след това се стресне. С това стряскане той си вреди. Той си мисли, че като му кажа недостатъка, отсега нататък по-малко ще го обичам. Не, аз го казвам, за да обърне внимание и да поправи недостатъка си. Това, което давам някому, то е все с цел да се поправи и да преруснее. („Учителю, виждам, че не всеки може да се добере до Вас?“) Ще кажете, че някой е по-далеч, други по-близо при мен. Не, слънцето е само на едно място и винаги е на едно място, а хората се ползват от неговите лъчи.

Любовта не допуска съмнение. Всяко разсъждение е признак, че си се усъмнил. Всеки един орган на тялото човешко е божествен и еднакво ценен. За пример: ти правиш ли разлика между петте пръста на ръката си? Не, всеки от тях си е особен, носи със себе си нещо, което другият пръст не носи. Да вземем показалеца и средния пръст на ръката ти. Те са съединени в основата, но иначе се движат самостоятелно. Да речем, че аз галя единия пръст, другият пръст ще каже ли, че него не го обичам? Не, аз после ще хвана другия пръст и всекиму ще дам това, което му е нужно.

(„Учителю, аз забелязвам, че младите братя са много внимателни към нас, но виждам, че това е ухаждане.“) Най-напред ще се прояви едно влюбване, а после те ще се отдалечат. То не е любов, а настроение, то не може да даде духовен плод, защото е егоистично.

Аз искам ти да бъдеш добра, за да мога да живея в теб и ти в мен, да се слеем и да работим заедно. Това е идеалът на твоята душа, която иска да направи [връзка] с Бога.

Човек се съмнява, когато е гладен, но той трябва да запази и тогава мира си. Може човек да търпи лишения отвън, а отвътре да изпитва една радост. То е Божествено състояние. В Божественото едновременно присъстват и скръбта, и радостта, присъстват и двата контраста. Ето защо човек трябва да бъде справедлив. Някой и да се проявява лошо към него, той пак да постъпва с него добре, защото това са два контраста. Човек постоянно е изложен на внушение, а това са течения, които той не може да избегне, защото се движи в такава среда. Но той може да се справи с тях. Той може да повдигне съзнанието си нагоре и да направи връзка с Бога. Човек трябва да изпълнява Волята на Бога.

*

Всички хора имат нужда от регулиране, хармонизиране на енергиите си. У децата се регулират тези енергии чрез храната. Възрастният човек регулира тези енергии чрез чувствата си. Разумният човек това осъществява чрез мисълта си, той се съгласува чрез мисълта си. Съгласуване значи говорене с думи: едновременно има и песни, и мисъл вътре в тях. Има стари песни, които за да ги регулираш, трябва да ги нахраниш. У тебе процесът е регулиране и хармонизиране.

При тебе голямата опасност е като се разочароваш, да не минеш от едната крайност в другата. Тебе те спасих от явна смърт. Ония, които те преследваха кармически, искаха да ти отрежат главата.

Пази се! Дръж връзката си. Съзнанието ти да бъде будно!

Човек трябва да стане тъй девствен и чист, като че сега е излязъл от Бога. Тогава човеците нито се женят, нито за мъж отиват, защото всичкото го имат в себе си. А днес това, което виждате, което чувствате и преживявате, това още не е любов, то е предаване на енергия. Човек като се е нахранил, не трябва да мисли дали ще го нахранят, или не. Доста е на деня неговото зло.

Любовта може да се предаде по физически, астрален (чувствен), умствен, причинен и по хиляди начини, но всякога резултатите са еднакви. Любовта внася светлина, топлина и свобода. Любовта не прави никога зло. В нея зло няма. Каквото направи, все е за добро. Любовта ти трябва да бъде непреривна, тогава тя е духовна. А тя е такава, когато няма сянка от съмнение. Всяко съмнение спъва любовта. Когато се усъмниш, тя си отива или ти се отдалечаваш от нея, а щом повярваш, ти пак се свързваш с нея.

За да не се съблазняваш, мисли, че в света съществуват само двама души – два пола – мъж и жена – и си живеят сами. Ако мислиш за много хора, ще се объркаш. Когато слънцето грее, питаш ли защо то грее над всичките хора? Ако отидеш при един извор да пиеш от него вода и го попиташ: „Аз ли първа пия от тебе?“, какво ще ти отговори изворът? Ще ти каже, че ти си първа. След тебе като дойде друг и пие, той също ще е пръв. Водата, която тече, винаги е чиста. Ако е шише и някой пие от това шише, то онзи, който пие от шишето, може да омърси шишето и да каже, че водата в него е омърсена. Но изворът никога не може да омърси, той непрекъснато извира. Когато си в кладенеца и ти пушат въже да излезеш, не питай какво ще стане с въжето. Като излезеш вън, въжето по други пътища ще върви. Тук примерът с въжето играе ролята на вярата. Вярата да ти бъде онова въже, което да те измъкне от кладенеца нагоре на видело и към светлината.

Не е хубаво човек да знае кой му прави добро. Любовта никога не трябва да се изявява навън. Казвай: „Заради Господа

го правя това.” Това, което ти давам сега, ще го внасяш и към другите братя и сестри да се ползват от него. Няма да се страхуваш. Разпусни сърцето си. Сърцето ти е свито, защото много си лъгана от хората с това, което не е Любов. Двама мъртви нищо не могат да си предадат, но един разумен може да оживи един мъртъв. На мене нищо не ми струва да дам, защото имам много в себе си. Аз искам да ти дам изобилно, за да не речеш, че не съм ти дал. („Учителю, с какво да ви се отплатя?”) Ще се отплатиш по закона на Любовта.

Ти някой път идваш при мен цялата подпушена и с други влияния. Тебе аз те лекувам по един начин. Лекувам те чрез паси. Друг трябва една година да лежи болен, за да се излекува – всеки по различен начин. По който начин си се разболяла, по същия начин ще те оздравим. Любовта е такава сила в човека, което се равнява на всички останали сили у него. За да се получи равновесие, трябва всички други сили да ѝ се противопоставят, иначе завлича човека. Това, което ти говоря не е за тялото ти, но е за душата ти. Сега всички чисти духове ще дойдат да работят върху тебе.

Ще мислиш, че Бог е Любов. Ще мислиш, че си заедно с всички добри хора, с ангелите, с Бога. Когато един ангел влезе в тебе, за да ти помогне, има ли нещо лошо в това? Не, това е цяло благословение. Днес в теб е влязъл един малък лъч светлина. Трябва да пазиш връзката си. Трябва да се пазиш от влиянието на околните хора, да се ограничаваш от тях. Трябва да избираш другарките и другарите си. Трябва енергиите в човека да са свързани и да образуват кръг. Който още не може да се пази от чужди влияния, то той си има един опекун, който го пази. Това е неговият ангел-хранител.

Сега да се пазиш от съблазни. Например може да ти се представи такъв случай: ти си спасена, а някой те накара да се хвърлиш във водата и мине за твой спасител. Този спасител предварително вземе парите ти и после ти ги връща като негови пари.

Това не е благодетел, проявена от него. Затова трябва да пазиш връзката си с Бога.

Аз те изваждам от кладенеца и ти казвам: „Втори път на параход, който потъва, да не се качваш”. („Учителю, аз искам да се кача на Вашия параход, та да не потъвам.”) Хубаво, качи се.

В тебе има уголемение на черния дроб. Вследствие на това настроението ти е често апатично и има едно недоволство у тебе. Черният дроб има своята роля в човешкия организъм, той представлява уд в Божествения организъм и тоя уд е едновременно [и] в човешкия организъм. Когато човек преминава през творческите енергии в животинското царство, ще види много хубави и много грозни работи. Същото е когато човек преминава и през човешкия свят. Когато попадне човек само в творческите енергии, той е един калейдоскоп, всичко се преобръща. Сега хората са попаднали там. Хората навсякъде представляват една развалина, има едно разкапване. Те са претърпели корабкрушение и сега всеки се е заловил за една дъска, която ще го изтласка [напред] на брега.

Вашите чувстват, че ти нещо ново придобиваш, ще им въздействаш с живота си. Като дам на някого някоя хубава книга, хората вместо да се радват, завиждат. Те трябва да се зарадват, да отидат и да кажат: „Ти получи една хубава книга, почети ни малко от нея.” („Учителю, Вие сте ми казвали, че тясна връзка може да се образува само с 12 души.”) Да, казвал съм. Представи си, че една река с водите си е събрана в един кюнец. Този кюнец изсипва водата в два кюнеца. Те от своя страна изсипват в други кюнци и се получават много разклонения. Необходимо ли е първият кюнец да пълни всяко едно разклонение? Не, той пълни само двата кюнеца.

В тебе има въображение, макар че органът на въображението ти не е развит. В четири години може да развиеш челото си. Трябва да развиеш челото си. Като живее човек за Бога, постепенно му се дават условия да се развива.

Духовете, които днес те преследваха кармически, искаха да ти отрежат главата, но аз те спасих. Никой няма право да реже главата на другия. Духовете искаха да направят това, за да живеят те, да се възползват от твоя живот за себе си. Човек остава в ръцете на духовете, когато е грешил против законите, когато не е изпълнявал Волята Божия. Тогава и Бог се оттегля от него и той остава сам с кармата си и трябва да я изплаща.

Затова пази връзката си с Бога.

Връзката е вече образувана. Ти имаш Божието благословение.

*

По естество младият трябва да е материалист, а сега е обратното – младите са идеалисти, а старите материалисти. Но у младите скоро се изпарява идеализмът и стават материалисти. Старият човек когато стане идеалист, то това е трайно у него. Старата гъсеница става на пеперуда, а не младата гъсеница, която трябва да изяде цял чувал с черничевы листа, докато се превърне на стара гъсеница, а [пък] тя [от своя страна да] се облече и завие своя пашкул и оттам да го пробие и да излезе на пеперуда. Природата е която трябва да ни коригира и затова методите са в природата. Идеализмът трябва да е създаден върху една скала неразрушима. Някой казват: „Не трябва много дълбоки основи”. Там е една от погрешките. Идеализмът трябва да е у старите хора, а не у младите. Затова никой не може да си даде отчет защо онези, които са били идеалисти, стават материалисти, а материалистите стават идеалисти.

Човешката любов е капка от океана, но то не е любов. Любовта трябва да е океан безбрежен. Любовта трябва да е такава, че нищо да не може да я размъти. И за Любовта е същият законът: младите не могат да любя. Младите могат да ядат и да дъвчат. Любовта е едно течение, което постепенно идва и разширява. Любовта функционира във всички полета. Щом тя фун-

кционира само в едно поле, тя ще образува подпушване. Следователно всичките сили, които не функционират едновременно във всичките полета, те имат разрушително действие. Ако имаш волеви акт и не можеш да го превърнеш в мисъл, ще се произведе сътресение. Тази мисъл може да ви доведе до съткновение с идеите, които имате, но вашите идеи си ги дръжте за себе си. Ако имате една цев, сламка от жито и мислите, че в нея ще вместите водата на река Дунава, вие си правите илюзии.

Човек се отличава по своя сложен организъм, по сложността на силите, които действат, човек се отличава от животните понеже те не могат да използват силите. Те не могат да образуват инсталация. Затуй съвременните хора схващат под възпитание на младежта развитието на тия органи, за да се турят енергиите им в действие. Тогава човек става разумен. За пример една вошена свещ не може да произведе енергията на слънцето, защото няма тази материя. Може да се изчисли след колко години ще се натрупа около нея тази материя. Съвременната наука обяснява, че съвременните планети се образуват като кръгове от слънцето. Но как се е образувало слънцето?

Човек трябва да започне със силна вяра, че в света съществува един велик закон, с който човек може да работи. Щом знаеш един закон, той е средство, с което можеш да работиш. Законът съществува между разумни същества. Дето има разум, има закон, дето няма разум – няма закон. Трябва да вярваш, че в света съществува абсолютна разумност.

В живота си никога не съединявай две лоши желания в едно. Раздвоявай желанията си. То е закон за този, който има слаб бент. А онзи, който има силен бент – да опита. Силните желания може да прелеят. Когато две лоши желания се борят, не оставяй да видиш резултата кое ще вземе надмощие, защото може да те сполети нещастие. Трябва да се бяга в гората да те не намерят тези желания. В Библията се говори за дървото кедър. Под кедър се разбира материалист. А под гора – хора-материа-

листи. Нашият език, който ние създаваме, не е език на природата. То са вторични сили, условни знакове.

Законът е: трябва да видиш къде е злото. То е или в ума, или в сърцето. Ако злото е в сърцето, ще дружиш с тези другари, [с които] с ума си седиш по-горе от тях. Ако злото е в техния ум, твоето сърце трябва да е по-силно, че с чувствата си да им влияеш. Когато злото е в сърцето, ще въздействаш с ума си и обратното. Когато е в ума ти, ще въздействаш със сърцето. И в този случай онези, които се молят, ще призват Бога интензивно в своето сърце.

Изучавайте Библията като окултна книга, не се заглеждайте във формата, а изучавайте законите. Истината не може да бъде стара. Онзи принцип, който е работил преди милиони години, работи също и сега. Слънцето е все същото – от милиони години и сега.

По-хубаво е, когато човек се концентрира да чете, да размишлява. Човек трябва да се научи да работи и в сред шума на околните, и при най-неблагоприятните условия. Това ще добие само ако не харчи много енергията си. Той трябва да я пази. Той трябва да внимава с кого дружи и да се пази от хората, които могат да го натоварят с неподходящи въздействия. Така човек ще получи мекота, а тя е милосърдие. Тя е разумна сила, вътрешна сила. Външната мекота и твърдост са само методи.

Човек трябва да е готов за вярата си да умре.

Човек като си мисли, че не може да издържи, то като дойде една болест, как ще я превъзмогне?

(По спомени на М. Т. след това Учителя замълчава за момент, после лицето Му се променя и Той с повишен глас казва:) Аз съм преминал през най-големите страдания. Аз съм минал по най-мъчния път, по който никой не е минал. Разбирате ли вие това? През най-големите мъчности съм си проправял път. Вашите страдания в сравнение с тези, които аз съм минал, са една играчка, те не са страдания.

Не мога да кажа на вятъра да спре, когато ме духа, но аз го оставям да духа, докато се умори и спре. Това е окултен закон.

На младите съм дал методи, с които да работите. Вие трябва да учите и да прилагате. Така и на мен ще ми бъде по-леко. Толкова правила съм ви дал. Трябва да ги прилагате. Когато дойдат добрите условия, всеки знае да живее, но малцина знаят да живеят в страданията.

*

(откъс от беседа, държана пред младите и необвързани братя и сестри в края на събора в Търново на 25 август, 1922 г., стенографирана и дешифрирана от Савка Керемедчиева и цитирана тук от Мария Тодорова) Сега въпросът е за любовта между младите от двата пола. Човешката душа е разделена на два пола – мъже и жени. Значи жената е носителка на живот, на чувства, а мъжът – носител на човешката мисъл. В основата, в Божествения свят това е една издънка обърната надолу, разклонена, това са две клоница от един общ корен. Сега вие, младите, ще се стараете да бъдете израз на Божествената Любов, никакво лицемерие, никакво флиртуване. Вашите чувства в сърцата ви трябва да бъдат благородни. Разбирате ли? Когато имате една сестра при вас, една сестра или ученичка, вие трябва да я пазите, да я пазите тъй както своето око, разбирате ли? Туй го изисквам от младежите. Ще бъдете тъй деликатни към вашите сестри, толкова нежни в обръщенията си, в мислите си, в желанията си, че да бъдете един образец, да знаете, че сте носители на човешката интелигентност.

От страна на младите сестри, ученички, искам към младите братя туй уважение, да бъдете толкова нежни, толкова деликатни, да имате импулс и благороден стремеж към техните души. Във вас да няма лицемерие, очите си няма да снемате бързо, то е на черното братство. Погледнеш братя си, ще му кажеш: „Изпращам ти моята любов, изпращам ти моята светлина, давам ти

моята свобода”. Искам да бъдете свободни. И после очите ви няма да играят, ще знаете, че когато аз ви гледам, ни най-малко нямам намерение да ви обискирам. Като ви погледна очите, ще мисля за вашата истина. Като ви погледна ушите, ще мисля за вашата мъдрост. Като ви погледна устата, ще мисля за вашата любов. Като ви погледна ръцете, ще мисля за вашата правда, с която работите. Като погледна вашите нозе, ще мисля за вашата добродетел. Ще създадете един идеал – никаква нечиста мисъл няма да имате, разберете, само по такъв начин, като заличите вашите форми, у вас ще се зароди онази идеална любов, която ще даде новите форми на новата любов, на новия живот.

Сега се повдигнаха въпроси за женитбата. Ще се жените или не? Душата сама в Невидимия свят не може да живее, по двама, по двама живеят. Разбирате ли, вие ще имате сродни души, сродност ще има, по двама ще живеят. Сам човек не може да живее. Следователно, ако е въпрос сам ли да живееш, или по двама – по двама ще живеят. Тъй е направил Господ света. Тук на земята хората живеят две тела на едно място, в астралния свят живеят две сърца заедно, в умствения свят живеят два ума на едно място. В духовния свят живеят две души на едно място, а в Божествения свят живеят два духа в едно. А като влезете в Бога, съставяте едно единство в себе си.

Сега вие казвате: „Ще се жените ли?” По отношение на тялото. Телата женят хората днес. Съединят едно тяло с друго и това го наричат женитба. Като две стаи ги съединят с една врата, че господарят влиза от едната стая в другата, и казват: „Между тия две стаи трябва да има врата”. Ще има врата, разбира се. Но тия две стаи без господар не са нищо сами по себе си. Стаите без господар не са много съществени. Следователно, като казвам женени и неженени, да не мислите, че ако не сте женени, неженени ще бъдете чисти, и ако сте женени, ще бъдете нечисти. Ако онзи, който се е оженил, като онзи пияница само да яде и пие, тъй разбира живота, вие сте нечисти. И ако онзи не се жени от страх, и той е нечист. За женитбата другояче седи

въпросът. Въпросът е: разрешено ли е двама души да се съединят и да изпълнят Волята Божия на земята? Тъй е въпросът. Не е ли [раз]решено, тия души трябва да се учат.

Та сега вашите отношения трябва да бъдат чисти. Искам в школата като влезете, да бъдете образец, да бъдете свободни, да бъдете сериозни, да бъдете скромни по сърце, да бъдете светли по ум, да бъдете свободни във всичките си чувства, деца на тази свобода. Всичко да бъде непресилено, всички искам да бъдете свободни. И когато аз влезна при вас и вие при мен, искам да не усещате никакво стеснение. Защото ако вие идете при мен и сте нечист, сам ще усещате стеснение и ще криете своите грехове. А туй усилие на твоята воля образува дисхармония. И тия дисхармонични вибрации се фотографират в моя апарат. Вие като ученик целунете някоя сестра, идете при мен и искате да скриете, обаче в моя апарат е фотографирана тази картичка, как е станало. Вие искате да ме лъжете – не може да ме лъжете. То е фотографирано. После на някой твой брат ти си пипнал кесията му, това е пак фотографирано, ти искаш да го скриеш, мълчиш. Ще кажа: „Тук е отпечатано, че си взел една кесия”, ще върнеш кесията назад, нищо повече. Та всичките наши мисли, желания, действия, каквито и да са, се отпечатват. Скрито-покрито няма. Туй да знаете. Затова ако искате да бъдете благородни, трябва да бъдете много открити, трябва да имате най-възвишените мисли, най-възвишените чувства, за да може да се отпечатат върху този апарат най-хубавите форми. Ние трябва да живеем. Ние ще живеем в света тъй както Бог ни е създал. Разбирате ли? Сега не искам да изпадате в една грешка, да тълкувате нещата по буквата на нещата.

*

(„Учителю, в мен навлязоха страсти и не мога да се справя с тях.”) Страстите ще ги впрегнеш на работа, без тях е по-лошо. И в Духовния свят има страсти, но са по-други. Най-напред човек схваща формата, тя е във времето и пространството. После

схваща движението, то става във времето, и най-после схваща Словото, то е във времето и пространството. Така и при вас някои могат да свирят, но инструментът им е разстроен, а това е човешкото тяло. Други пък инструментът им е настроен, но не могат да свирят. Сега е времето да опитате Бога. Нали си чела за свещения огън, който постоянно поддържали древните? Животът е колело, което се върти. Ти сега си долу, други са горе, после като се завърти колелото, тези, които са горе, ще отидат долу. Но тези, които са долу, имат това преимущество, че като спре колелото, могат да слязат на земята, а онези горе ще увиснат във въздуха. Ти си сега на земята. Не ти остава нищо друго освен да вземеш кръста си и да го носиш. Господ е определил математически точно за всекиго онова, което му е потребно. Той може да плаче, да прави каквото си иска, но онова, което Господ му е определил, ще му се даде. Пък то колелото ще се обърне, ще дойдат и по-добри дни.

(„Какво мислите за брака?“) Един важен въпрос. (*По-късно М. Т. задава същия въпрос.*) Ето един съществен въпрос, който ми се задава. (*На следващия ден М. Т. отново отива при Учителя с намерение да научи повече. По нейни думи Учителя е сериозен.*)

Половият акт е творение на форми в Духовния свят. Така Духовният свят се обновява. Сега хората като не знаят това, образуват само страсти, които причиняват в Духовния свят, и трябва оттам да идват да гасят огньовете и пожарите.

Сега ще дойдат другите същества и ще ти пращат мисли. Те ще ти кажат: сними превръзката, която съм ти турнал, но ти няма да я снемаш. Ти имаш повече светлина от тях и на тях няма какво да вярваш.

Половите енергии се събуждат от същества, които идат от центъра на земята. Те влизат през краката. Те са извор на енергии. Нисшите същества щом видят повече магнетична енергия, се привличат от нея. Като искат, ти ще ги съжаляваш и ще им даваш остатъците.

(„Учителю, за какво служат тези енергии, които те придават?“) Те служат за продължение на човешкия род. Половият акт е свещен. Той в духовния живот твори нови форми. Той е опресняване, освежаване на човешкия род. Тези неща са толкова свещени, че като се говори за тях, се опорочават. Затова за тях се мълчи.

Човек не с всеки мъж може да се събере. Ако ти си едно нежно цвете, а дойде някой ураган, то той ще те покоси. Ако ръката ти е нежна, а дойде някой и те хване с голямата си груба ръка, ти ще изпиташ неприятност. Значи трябва да има хармония в енергиите. Затова най-опасно е волевото съприкосновение. Когато хората имат допирни точки в умовете и сърцата си, не е толкова опасно, защото могат да си хармонират енергиите.

За да пази човек чистотата, трябва да се чувства винаги като душа, а не като мъж или жена. После трябва да се пази друг един закон: то е да сърадваш. Когато видиш някоя жена, че държи своето дете, да не кажеш: да си имах и аз такава дете, а да ти е драго, че тя има такава дете. Ти кажи: „Моето дете, което имам, и то е хубаво“. То е по-хубаво, защото духовното дете го носи човек винаги със себе си. Нали е по-хубаво детето ти да е винаги с теб?

(„Учителю, Вие гледате съвсем другояче и Вашето Учение идва в противоречие с обикновеното схващане за морала.“) Да, аз зная, че при сегашните разбирания се ражда противоречие. („Учителю, хората са разделили формите на две – едните считат за морални, а другите за неморални. Например те считат, че едно момиче е чисто, ако не се допре даже с ръката си до момче.“) А ти как разбираш всичко това? („Аз схващам, че те трябва да не се допират никак, ако са нечисти, а при чистотата отношенията са свободни.“) Вярно е това, което ти схващаш, а онова, което ти казват или виждаш отвън, то е заблуждение. Например ти чувстваш и долавяш едно нещо. После виждаш двама души нещо правят. Това е илюзия. Твоето вътрешно схващане е вярно.

После трябва да знаете, че Божественото е като река. След като си се окъпал в реката и дойде друг, той в същата вода ли се къпе? Не, тя водата е изтекла и сега друга тече, която е лично за него. Ето защо човек трябва да знае, че неговото никога не могат да му го вземат. Това, което е за него, то си е специално определено. То не може да се открадне, то е вътрешната духовна храна и духовният хляб.

После могат да се родят и други неща. Аз ще ви приведа този пример: една ученичка се влюбила в своя Учител и той решил да ѝ опита ума. Той имал четири кукли, които бил изпълнил с енергии за различни цели. Тези кукли били автомати, които се движели и правели всичко, което той поиска. Като ги прегръщал и целувал, той добивал чрез тях каквито си енергии поиска. Веднъж той оставил тази ученичка и тя видяла как едната автомат-кукла отишла при нейния учител. Тя не знаела, че това е кукла и веднага си рекла: „Значи аз не съм първа”. Сега разбрахте ли какъв е окултният закон?

Аз понякога те тонирам с паси, за да те хармонизирам и да трансформирам състоянието ти. Ако вас тези форми ви съблазняват, какви ученици ще бъдете по-нататък? Вие още не сте ученици. Ами ако станете ученици?

Слушай сега, има три отношения:

1. Когато детето е съвсем малко, майката го носи на ръце. Ако е гладно, ще му даде да бозае.

2. Яденето.

3. Учението.

Ти сега си между яденето и учението. Ако имаш вяра, аз отдавна да съм те излекувал.

Когато човек получава Божественото, трябва абсолютна чистота, защото иначе се раждат обратни резултати. Бог се отнася по три начина: ако ти се отнасяш с него по човешки, и Той ти отговаря по човешки. Ако се отнасяш божествено, и Той ти отговаря по божествено, пък ако се отнасяш по животински,

и Той ти отговаря по животински. Законът си е закон. Той ще ти се наложи. Защо да не му се подчиниш доброволно?

Сега аз искам ти да си издържиш изпита. Ако ти си издържиш изпита, на мене ще ми бъде приятно.

(„Защо, Учителю, някой път не ме приемате?“) Трябва да знаете, че истинският цигулар свири само хубаво. Virtuозният цигулар изпълнява само хубави парчета. Но ако вие ми донесете едно тенеке и искате да блъскате на него, като влезнете в моята стая, това може да направи всеки друг, но не и аз. Да свирия хубаво мога само аз. А как да свирия, когато ти донесеш тенеке и почваш да лупаш по него. Сега разбра ли закона? Сега да имаш вяра и да не се плашиш никак, когато дойдат страданията. Сега ще знаете, че Божествената Любов седи в малките неща, а не в големите.

*

Ученикът отива при Учителя си. Като си кажеш: „Ако не ме приеме...“, то имаш физическа връзка. А при духовната връзка, ще си кажеш: „Учителят ще ме приеме.“ Всякога духовната връзка се отличава по своята възможност, а физическата връзка по своето ограничение. Тези неща ще ги пазиш за себе си, те са верни, те са вътрешни диагнози. В съвременния свят, който се безпокои, хората са слезли толкова дълбоко в материята, че всички имат физически връзки. Никой не вади поука от положението си. Всеки иска да се избави от него. И който е богат, иска да стане по-богат.

Връзката означава физическа връзка. На физическото поле има връзки – по кръв майка и дъщеря, баща и син. Духовните връзки са нещо по-друго. Те се наричат така поради липса на друга дума. Каква е разликата между една духовна и една физическа връзка? Щом имаш физическа връзка, при отделянето си чувстваш болка. А при духовната връзка се отделяш и усещаш идейно подигане, и едното същество, и другото се радват в този случай. Например отиваш на екскурзия: ако връзката с майка

ти е духовна, тя ще се радва, ако е физическа връзка, целия ден ще се безпокои за теб да не ти стане нещо.

Седите вие у дома и щом дойде едно съмнение у вас, то е физическа връзка, а ако дойде у вас вяра, това е духовна връзка. Човек трябва да се научи да разсъждава. Например отишъл съм на екскурзия. Вие искате да ми дадете вода, но аз ви кажа: „Подир малко”. Вие се отдалечите. В това време дойде някой други и ми предложи вода, аз приема понеже вече се е изменило малко време. Вие дойдете и като видите това, какво ще си кажете? Че аз не искам да пия от вас вода. То е привидно съвпадение на нещата. Ако искаш да избегна противоречията, може да почакам, но ако и вторият настоява, ще се роди противоречие, което не произтича от мен. А най-умното е да не кажа да почакате, а да взема чашата и да пия.

Но сега други неща съществуват, в които може да се заблудите. Представете си, че аз виждам какво става по земята. Едно същество прави добро, вие седите пред мене и аз ви гледам и се усмихвам. Вие си мислите, че на вас се усмихвам, а то е на онова същество, което прави добро. Сериозен съм и ви гледам. Вие си мислите, че това се отнася към вас. А аз гледам едно същество, което прави в този момент зло. Ученикът не трябва да се заблуждава от тия промени. Ако времето се промени, аз не мисля, че причината за тия промени са в мен.

За да бъдете ученици трябва да имате право разбиране за нещата. Щом допуснете, че Учителят ви може да промени и измени отношенията си, то ученикът изпада в заблуждение, защото Любовта изисква всяко същество да се ползва от нейните блага. Но ако някой не се ползва от нея, то не зависи от Любовта. Тя дава, ако можеш да възприемеш. Тя е силна и мощна.

*

Хората, като не разбират Волята Божия, едни други се измъчват. Трябва възпитание на сърцето и у мъже, и у жени. Всички вие за любов говорите и от любов умирате. Трябва абсо-

лютна чистота. Човек да бъде чист. Чист значи душата ти да има бързи трептения. Чистите хора усилват светлината. Богатството какво подразбира? Когато двама богати се съберат, усилва се богатството им. А когато единият от тях е беден, то като се съберат, богатството им се намалява. Казано е: „Чистите по сърце ще видят Бога”. Човек за да се задоволи, трябва да види лицето на Бога.

Ти ще учиш, ще учиш, то е първото нещо, което е потребно за ученика. Любовта – то най-после. Тя любовта идва сама. Когато хората говорят за любов, подразбират жертва. Държавата изисква от своите поданици саможертвование, т.е. да служат. Напред, напред трябва да върви човек, защото времето, което му е определено за учение, е много малко. Трябва на хората да им представиш силни контрасти, образи, за да видят противоречието, в което се намират.

(„Учителю, защо Господ когато прости, пак иска поправка на погрешката?”) Ако не е отмахнат навикът, има възможност да го повторим и да извикаме нови реакции. Човек като има свобода и не е просветен, той може да попадне в грешка, да употреби свободата за това, което не е за негово добро.

В Божествения свят се срещаш с умовете на хората. В ангелския свят се срещаш с техните сърца. А тук на земята – с техните тела. Сърцето и умът – те са същества и с тялото се съединяват в едно. Но понеже тези същества са по-тънки, с по-фини тела, то човеците не ги виждат. („Учителю, какво значи, че сърцето не трябва да се интересува от неща отвън, а само от вътрешни работи?”) Кое трябва да те интересува, като седнеш да ядеш, дали другите хора са се нахранили, или ти, която трябва да се нахраниш? Човек трябва да се интересува от вътрешния си живот понеже е негов. Ще питаш себе си защо си направила нещо. Защо дойдох до трапезата? Другите ли ще питаш, или себе си? Любовта се подига, след като я разбереш. Кога се подига в теб желание да ядеш? Когато хлябът ти замирише.

(„Учителю, какво значи това, че едно същество се намира едновременно и в теб, и отвън?“) Корените на едно растение се намират в земята, а клоните му са във въздуха. Влизането на един Божествен Дух в тялото на човека е едно ограничение за Духа. Той само временно се ограничава, за кратко време. Когато едно същество те обича, то те прониква, ти чувстваш неговата топлина. Мир, мир ти трябва. („Учителю, в мен става понякога голяма борба.“) Когато става борба, то е хубаво – показва, че има живот. Когато има живот, всичко расте, всякакви растения растат, а когато няма живот, нищо не расте.

*

На физическият свят на един стол може да седи само един, а в Духовният свят могат и десет да седят, защото хората в Духовния свят притежават изкуството да се смаяват. Човек всякога може да пожелае да бъде най-малък, да вземе за себе си най-малкия дял.

Когато се изкачиш на един връх, след това ще се изправят други върхове, а след него пак други и така безкрай.

Възкачването е цяла еволюция към върха на Мъдростта. Съмненията ще дойдат и съблазните ще дойдат. Те естествено си идат. Човек трябва на всичко да устои.

Ти си експанзивна натура, твоята вода е дълбока зимно време и на пролет, а през лятото и есента пресъхва. Затова най-благоприятното ти време за работа е сега. Сега имаш едни мъчнотии, но по-нататък ще дойдат други. Духът ти е независим от настроенята. Не може да избира човек все хубаво време за учене. В Англия може да се съберат само 100 слънчеви дни, само тогава ли да работят хората? Може ли вятърът или мъглите да бъдат причина ти да не работиш? Ще работиш както светските хора работят. Ще станеш сутрин, ще се помолиш на Бога и ще започнеш да учиш. Няма да си мислиш за изнемогване. Няма да приемаш и изпъждаш мрачните мисли, които ти пращат. Ще

си казваш постоянно „Мога, мога, мога...” до края. Това, което е възможно за човека, можеш да го направиш. Онова, което не е възможно, Бог ще го направи.

Когато ти дойдат мъчнотии, ще речеш: „Добър е Господ, Той всичко ще оправи”.

Ти се намираш в положението на един бедняк с аристократични стремежи: все искаш някой да ти слугува. В миналото сте били князе, графове, барони, но сега условията са се изменили. Ще си кажеш сега: „И при тези условия пак мога да направя нещо”. На тебе ти пречат чувствата. Ти си като някоя ученичка, получила писмо от възлюбения си. Като го прочете, рече си: „Чакай да оставя урока малко настрана за после, а пък сега да му напиша писмо”. Пише, пише, не ѝ харесва, скъса го. Но този възлюбен ако я обича, трябва да отиде на нивата да ѝ помогне да свърши работата, да свърши работата заедно с нея. Тя ще хване една бразда, той друга бразда по-настрана и ще работят. Като се разоре нивата, двамата от двете страни ще се срещнат. Това е истинската любов. А който пише любовни писма, за да бърка на работата, то не е любов.

Ти като се движиш по-бързо от дъжда, той няма да те настигне и намокри. Ако се издигнеш като птица във въздуха, лъвът не може да те достигне, а колкото и да бягаш, ако си един заек, ще те настигнат. Ти ще си казваш постоянно: „Господ всичко нарежда за добро”. И ще видиш работите какъв обрат ще вземат. Не че няма да дойдат мъчнотии, те ще дойдат, но всичко ще преодолееш с вяра. Тези състояния ще надделееш над тях. И да живее човек само лятно време не е хубаво, защото много ще се изсуши. Затова човек трябва да работи при различни условия и всичко да преодолее с вяра към Бога.

*

Господ, който задоволява една нужда, никога не задоволява напълно, все остава нещо да липсва, защото иначе стремеж

няма да има у човека. Вие страдате, защото искате всичко наведнъж да изпитате, а ако изпитате всичко наведнъж, няма да има към какво да се стремите. Затова Господ казва: „По малко. През цялата вечност всичко ще опитате.”

Сега ти си слязла на земята, после пак ще се издигнеш, а може и да преминеш в другия живот. Да знаеш, краят на века е вече. Трябва да се свърши със старото. Като дойде новата планета и новият живот, там животни няма да има. Там ще живеят хората в мир и няма да се карат, защото ще има място за всички. Трябва да се стреми човек да премине в този живот. Пътят не е за деца, той е сериозен път.

Ученикът трябва да има допирни точки с Учителя във физическия, в Духовния и в Божествения свят. Когато не гледаш някого физически, духовно трябва да го гледаш.

Майката трябва да е тъй строга към детето, което е родила, както е строга към себе си. Ако то има неразумни желаниа, да не му ги допуска от слабост затуй, че го обичала.

(„Учителю, аз мислих върху вчерашния урок (по време на екскурзия на Витоша Учителя сам слиза до града да изпрати сестра, която трябва да тръгне по-рано, тъй като никой от братята и сестрите не тръгва с нея, за да не е сама в планината), който ни дадохте. Дойдох до заключение, че аз избирам лесния път и че аз трябва това, което е мое, да си го изнеса.”) Това е така, щом влезе човек в закона на жертвата. Въпросът за отношенията е важен. Ние може да поговорим друг път за него.

(„Учителю, как да постъпвам с възрастните братя?”) Когато ти говорят, ти ги изслушвай, но ще им кажеш рязко: „Искате да ви обичаме, но трябва да се подигнете морално”. Или пък ще им кажеш истината: „Аз не искам да приемам мисли и чувства, които помрачават ума ми”. Законът е: Божественото винаги разширява и дава подтик за работа.

(„Учителю, набирането на енергии у човека естествено състояние ли е?”) То е естествено състояние. Това са Божест-

вени енергии, които се проявяват според степента на развитие у човека. Енергиите могат да се трансформират само с мислите и да се изкачат и преминават от едно състояние в друго.

Трябва да бъдеш много смела и да устоиш на Божествените принципи. В никакъв случай да не отстъпваш от тях. Ти трябва да знаеш, че Господ винаги обича. Че Господ е светлина, в която няма никаква промяна. В Бога всичко е установено и целият път на всеки човек, на всекиму пътят е точно установен.

Господ за да изпита убежденията ти, може да те постави на изкушение, да остави да те поругаят, да те изложи пред всички, но ти ще знаеш, че това е, за да те опита. А инак ще пазиш вътрешната връзка с Него: там се схващат истинските отношения. Това, което е отвън, това са все методи за работа.

Не си губи времето да отговаряш на глупавия, кажи: „Сега съм зает, друг път, когато съм свободен”. В душата ти има красиви възможности, гледай да ги развиваш. Трябва да знаеш, че всяка красива черта у когото и да е, са все прояви, това е Бог.

Човек се движи в един ограничен кръг, който трябва да разбира добре. Ако разбира този малкия свят, ще разбере и големия свят. Човек не може да разбере Духовния свят, докато не е разбрал материалния свят. („Учителю, аз търся същество, което да не си промени никак отношението си към мене, но това в този свят не е възможно. А в Духовният възможно ли е?”) Да, в Духовния е възможно.

*

Човек като се качи на колата, трябва да си свали раницата, а вие, гледам ви на колата с раницата си стоите. Тука трябва да си свалите всичкия товар, нищо да не ви смущава. Аз забелязвам у тебе, че има вяра, но ти липсва светлина и топлина. В пътя на ученика се изисква воля.

Яденето е важно, но не е най-важният закон. Има няколко начина да се нахрани човек. Човек може да се храни духовно. На хората човек не може да угоди. И да се пожертваш за тях, да

им слугуваш, те са възискателни и ще бъдат недоволни от слугуването.

Човек трябва да желае най-малките неща. Нито един, който е заел най-високото положение, не се е задържал там. Изисква се голямо изкуство като се изкачиш, да се задържиш, без да кимнеш от другата страна. Когато някой е бил много богат, ще му дадат да гризе оглозганите корички.

В тебе се набират енергии, те са динамически сили. Ще ги трансформираш. Как ли? Ще размишляваш за добрите хора в Америка, в другите страни, в България и така ще се свързваш с тях. Ще се молиш постоянно и ще гледаш да се издигнеш над условията. Само с молитва можеш да се издигнеш над тях. Попей си, посвири си, направи си упражненията и пак учи, раз-нообразявай си постоянно занятията.

Човек не трябва да иска да си замине преди да е свършил работата, която Бог му е възложил. Материя – това е Дух в съгъстено състояние. За всяка мъчнотия да благодариш. Като си благодарна на малките страдания, няма да дойдат големите. Противоречията спомагат за растенето на човека.

*

След като си се качила на един параход, има ли смисъл да се безпокоиш дали ще потъне, или не? Ако параходът не издържи, твоето безпокойство ще го спаси ли? Ако издържи, има ли смисъл твоето безпокойство? Затова е казано, че не само с хляб ще се храни човек, но със Словото Божие.

В отношенията на всеки човек има нещо непостоянно. А отношенията на Бога са постоянни. За промяната на външните отношения има три причини. За промяната на известно отношение ще потърсиш причината или в себе си, или отвън, или в Бога. Най-напред ще я потърсиш в себе си и ако я ненамериш, тогава ще я потърсиш във външните условия, ако и там не я намериш, ще знаеш тогава, че причината е у Бога. Ако слънцето

грее, а стъклата на прозорците ти са намазани с черно, каква ще се види светлината? Черният цвят ще я потъмни. Значи причината не е в слънцето, а във външните условия и в това, че ти си намазала стъклата на прозорците с чернилка.

Човек, който е погълнат от Великото, не обръща внимание на дребнавите проявления на хората. Имаш един приятел, който същевременно е и съдия. Когато се намира в съда, отношенията му към тебе ще бъдат други, а когато е у дома като приятел, ще се отнася другояче с тебе. Затова знай, че като причина на променливите отношения на Учителя никога не трябва да се тури нещо криво, слънцето винаги греє по един и същи начин. А че не ги огрява хората, причината е или в облаците, или че хората са влезнали в стая със затъмнени прозорци. Ето защо аз ще ти помагам. Ще ти помагам винаги, мислено ме извикай и помощта ще дойде по духовен път.

*

Когато Бог се проявява, всички същества са щастливи, а когато човек се проявява, то половината са щастливи, а половината са нещастни.

Бог предупреждава по три начина: с дума, с поглед и с мълчание. Когато мълчи, Той се крие зад перде и ти си мислиш, че никой те не вижда какво правиш. Но направиш едно престъпление, никого не виждаш, а си мислиш, че някой те е видял и те е страх. Нещо ти казва, че не си направил добре. Хората го наричат съвест. Това е Бог. Някой убие другото, пак същият глас отвътре не му дава мира. Те са силни, морални терзания, до които човек може да дойде.

Щом обичаш някого, той трябва да бъде свободен. Някой рече: „Много те обичам”. Ама кога? Качил се на гърба ми и аз го нося. Като го сваля, казва ми: „Не те обичам вече”. Този, когото нося, не може да каже „Обичам те”, той може да каже: „Ти сега

ме носиш, но аз като порасна и почна да ходя, ще гледам да ти се отплатя със същото”. А сега каже: „Много те обичам”. То не е идеална любов. Аз ти работя – плащаш ми. Аз по не обичам земята, на която съм стъпил. Аз обичам звездите, които са далеч, тъй като ги погледна, радвам им се. Когато се дръпна далеч от земята да не ѝ тежа, тогава ще се радвам. Сега някой, когото нося, рече: „Обичам те”. То е по-хубаво отколкото да ме мрази. А да ме мрази е по-хубаво отколкото да е индиферентен. А да бъде равнодушен е по-хубаво отколкото да ме забрави. А има и по-лошо от забравянето. Когато човек забрави, то все остава между нещата в съзнанието му гъбичката, с която е изтрил, и като я види някой път, спомни си какво е изтрил и понякога вземе, че го начертае отново. Така и Господ прати някоя душа да се преражда. Той я е забравил, но един ден като види гъбичката, спомни си за душата и вземе, че отбележи няколко точки. Щом отбележи, прати душата на земята и тя има условия отново да се развива.

Любовта оставя всякого свободен. Ако някой е обещал нещо, тя не му казва: „Ти обеща”. Тя го оставя [да прави] каквото иска, но законите го преследват. Има същества, които съблюдават изпълнението на законите. Когато двама души си дават документ, за да си вярват по законите, е в реда на нещата, но по отношение на любовта е светотатство.

Някои като ме гледат, мислят, че аз разсъждавам като тях, но аз мисля друго. Понякога големият недостатък е станал от някой малък. Тогава ще намериш този малкия недостатък, ще го поправиш и така няма да се стигне до големия. Защо? Защото материалните работи развъртават. Хората не могат да разберат този закон. Затова хората страдат, защото основа нямат. И ако си туреха основа, глава нямаше да ги боли. Ти ако живееш порочен живот, то ти си роб на порока. Затова в света господар на всички същества е Бог.

Човек някой път си [позволи] и изхарчи малкия кредит, а някои си позволяват повече, та изхарчат повече отколкото Гос-

под им е дал и после трябва да плащат. С какво ще плащат? Със страдание. Затова законът е верен, че материалните работи развращават, а духовните повдигат човека.

*

(във връзка с отрицателните душевни състояния, в които изпада М. Т., когато Учителя не я приема) Защо си се усъмнила? Ти не трябва никога, никога да допушаш съмнение. В Бога може ли да има някаква измяна? Външно моите отношения са различни, защото не сте на еднаква степен на развитие. Ако ме обичаш, ще учиш. От любов към Бога ще учиш. Разтвори сърцето си, каквото можеш да дадеш, дай. Нали любовта трябва да бъде духовна? Ти можеш ли да обичаш? Не? Но да плачеш можеш. И то е хубаво.

Ти сега учи, а после ще видиш моята любов. Почни да си държиш изпита. Аз ще ти помагам и ангелите ще дойдат да ти помагат. („Учителю, как да те уверя, че те обичам?“) Вяра, вяра трябва да имаш. Фактът, че си се усъмнила, е доказателство, че нещо не си доловила. Любовта е красива, като се запази в идеалната си форма. После като се намесят нисши елементи, тя се опорочава. Трябва идеите ти да се разширят. Нима заради земната любов ти ще се откажеш от радостта, която носи Мъдростта? Човек като се изпразни, ще почувства празнота. Трябва съвършено да се изпразни човек. Туй състояние трябва да се премине. Твоята болест е обща епидемия – всички страдат от нея. После като почнат приятелите да те напушат, пак ще изпиташ мъки. Трябва по свободна воля да учиш, по свободна воля да се молиш, всичко по свободна воля да правиш, а не на сила.

При всички страдания ще помниш едно, че това, което Бог е направил, никой не може да развали, защото за да се развали и измени, трябва да има по-силен от Бога, а такъв няма. Затова Христос казва: „Овцете, които Отец е благоволил да ми даде, никой не може да ми ги вземе, защото Аз и Отец ми едно сме и никой не е по-горен от Отца“.

Винаги да помниш, че в Любовта няма никаква измяна. Бог и неговите закони са неизменяеми.

Аз съм те приел, защото никой в света не те приема. Нали никой не те приема? Никой. Затова съм те взел при себе си.

Сега ще учиш, като свършиш изпитите, пак ще бъдем заедно. Ще ти се открие нещо ново и още по-хубаво. Връзката с мен е вечна и неизменна. Ние никога няма да се разделим.

Обикновената душа може да расте само при най-богатите условия, а необикновената душа по това се познава, че може да расте и при неблагоприятните условия. Тя може и от най-пустите места да си извлече сокове за храна. Връзката ѝ с Бога е вечна и неразрушима.

*

Твоите съмнения ми се забиват като бодли и от всяко убождане тече кръв. Като ми погледнат тялото и питат: „Какво [ти] е?“, казвам: „Това е от любовта на Марийка“. Ти едно време проповядваше, имаше желание да обърнеш приятелките си към Бога, а сега защо не проповядваш вече?

Трябва винаги да прекарваш в молитвено състояние. Моли се на Бога. Кажи: „Господи, малкото добро, което си посял в мен, направи да израсне“. Моли се за всички, които работят за Господа, да преуспеят в делата си.

Аз искам да бъдем едно и физически, и духовно, и Божествено.

Начинът, по който животът се развива, никой го не вижда. Човек вижда само резултатите. Те са тънки процеси и искат много тънко наблюдение. За пример виждаш една слива, всеки я вижда, но как постепенно е расла, онези процеси у нея никой не може да ги види.

В съмнението ти те вкарват духове, които искат да вземат твоето място. Те искат да те накарат да пуснеш въжето и да се

наместят те. После като дойде Учителя и види, че те няма, ще спечелят те. Съмнението показва, че и Истината е там.

Има три вида ключове. Едни могат да заключват, но не могат да отключват. Други могат да отключват, а не могат да заключват, а трети могат и да отключват, и да заключват. Такъв ключ човек трябва да има. Твоят ключ може да заключва, а не може да отключва. Сега като съм те пушал в градината, аз ти казвам: „Заключи и никого не пускай”. Щом първият лъч дойде, ще дойде и вторият, и третият и т.н. („Учителю, за мен дошъл ли е първият лъч?”) *(По спомени на Мария Тодорова Учителя се усмихва и ѝ показва тefтерчето, което тя Му е подарила. В него М. Т. е написала думите на Учителя: „5 август, 1925 г., София, сряда. „Връзката е вече образувана. Ти имаш Божието благословение”.)*

*

Ти имаш уроци да учиш, ти си направила грехове, от които трябва да се очистиш. Много работа ти предстои. Никой, който вярва в Бога, не остава излъган.

В тебе има една хубава мисъл да мислиш, че щом ти се случи нещо красиво, то красивото идва от мене. Човек често преживява страданието на цялото човечество. От това е състоянието ти, през което преминаваш. Като попадне човек в такава област по тия течения, трудно се оправя. Но тия състояния не са негови. Затова ти трябва вяра и чрез вярата да се добереш до Истината.

Вчера например си рекох: „Чакай да видя какво прави Марийка”. Аз се интересувах и те посетих. И какво виждам, виждам те, че беше заспала над една книга. Аз веднага те събудих и те накарах да работиш. Ето, виждаш ли какво значи подтик за работа?

Говорил ли ти е някой като мене? Никой. В света си останала излъгана. Невъзможно е и аз, и тука да те излъжат, защото тук присъства Бог.

Едно е да се бориш с вълните на живота сам, друго е да те носят на параход. Сега няма да мислиш така, както си мислила в света, но ще започнеш отново и ще мислиш по друг начин.

Аз съм се свързал с теб, защото имам доверие в теб, че се стремиш към Бога. Ще оправдаеш ли доверието? („Учителю, аз ще оправдая доверието Ви.”)

*

В Божественото трябва човек да забрави себе си. Гледай да не се отклониш, защото тогава ще ми причиниш страдание. („Учителю, аз не искам да Ви причинявам страдание.”) Не само на мене, но и на себе си ще причиниш страдание.

Това е Духът. Пази всичко, защото това е свещено. Аз те обичам тъй, както че съм в тебе. („Учителю, Вие правите голяма жертва за мен. Аз съм толкова грозна и несвършена. Как можете да обичате такова същество?”) Това е тайната на Бога. Той обича всички същества, колкото и несвършени да са.

Сега нахранена ли си? Тази храна, която ти давам чрез Словото и чрез задачите, каква е? („Учителю, тя е твърда храна за мен.”) Тя е твърда храна за теб, но е хляб за теб. На малките деца дават течна храна, а възрастните могат да ядат и месо. Искам да бъдеш добра, да си добра. Ще станеш ли добра? („Ще стана, Учителю.”)

Всичко в света е Божествено. И в твоите чувства има нещо хубаво. Господ те е възлюбил преди ти да го възлюбиш. Ти имаш добро сърце. Твоята сила е в сърцето.

Ти имаш известна опитност в Любовта и аз искам сега да я разработиш. Ти сега ще мислиш, че беше в Небето. Любовта не е на земята, тя е на Небето.

В чистотата има дълбочина и височина. Дълбочината е хващане на твърди корени. Височината е Божествената мисъл. Ако всички души можеха да влязат в едно тяло, като прегърна него, щяха всички да се нахранят. Но вие си пречите понеже като дам някому нещо, той го държи само за себе си, а не го дава на другите.

Бог всички обича еднакво и на всички дава еднакво. Да кажем, че сте на една редица. Първият човек и последният човек, който е на 300 километра разстояние, те ще се ползват еднакво понеже Божественото протича в една секунда по веригата. То толкова бързо преминава, че никой не го усеща. Затова е необходима веригата на учениците. Това е вътрешната синархическа верига на учениците. Това е вътрешната верига на учениците с Школата, с Учителя и с Бога.

Ще обичаш всичко, което Бог обича. Ще страдаш, докато се роди в тебе доброто, после вече няма да страдаш. („Учителю, защо оставихте по-рано да изживея тези страдания?“) Трябваше да се научиш да разбираш по-добре. Ще проявиш любовта си такава каквато е и после постепенно ще я усъвършенстваш. Страстите са най-гъстата материя и в тях човек остава във вцепенено състояние. Затова те трябва да бъдат разширени и облагородени от Духа. Духът е вътрешно състояние, на което никакво определение не може да се даде.

*

(„Учителю, аз си мисля, че Вие още малко ще ме храните с вашето Слово и след това ще ме оставите.“) Това е неразбиране. Вие още не знаете. С това, което ти давам, ти ще работиш, ще проповядваш, ще помагаш на тези, които се нуждаят. Като изразходваш тази енергия, ела, аз пак ще ти дам. Но ако не я употребиш за работа, може да идваш и няма да получиш, докато не я употребиш. Ще делиш черния си хляб с тези, които нямат. („Но, Учителю, някои не искат да го приемат.“) Те са горделивци, на тях няма да даваш.

Аз искам да бъдете за пример. Ти като имаш изобилно, тези, които са около теб, ще се ползват от твоя излишък и ще бъдат доволни. Аз искам всички така да се обичате, че да видят другите, че във вашите отношения има нещо хубаво, чисто и Божествено.

*

Ако се влюби човек във формата само, то вследствие стремежът към разнообразие отпада и той ще изпита след известно време отвращение от формата. Обича се живият, мъртвият може ли да се обича?

(„Учителю, аз жива ли съм?“) Щом те обичам, жива си. Къде си се скитала толкова време? („Учителю, аз чувствам, че съм опустошена отвътре.“) Сега са почнали вече да никнат у теб новите кълнове. Любовта се усеща най-напред вътрешно и след това се изразява външно. Аз мога да сляза толкова надолу и да ида в пустите места, дето никой не може да ме види, и след това мога да се кача толкова високо в облаците, че никой да не може да ме достигне.

Аз искам да оправдаеш това, което ти се дава. И ти ще го оправдаеш. Любовта не върви по права линия, тя ту се издига, ту слиза. Но слизането не е грях. Ти тъй си останала, душата ти се чувства самотна, като че никой не те обича. Но ти трябва да знаеш, че на земята в света всякога има добри хора, които са готови заради Господа да ти помогнат. Човек трябва да намери тези хора и да се свързва с тях. („Учителю, аз не съм видяла други подобни хора освен вас?“) Хубаво е, че и мене си видяла. За тези, на които прозорците не са отворени, които са в затвора, топлината и светлината прониква през зидовете. По друг начин не могат да поемат светлината. Поемат я косвено.

(„Учителю, аз сега гледам, че Вие сте ни оставили?“) Аз пак ще ви помогна. То е временно. Само аз не съм ви оставил. Аз няма да ви оставя. („Аз смятам и мисля, че през другия живот Вие като дойдете на земята, няма да ни оставите пак?“) Та вие все си мислите, че само през този живот ли съм ви взел?

В лекциите аз вече оправих умствените противоречия. Сега ще започна със сърцето, слизам по-надолу. Вчера в беседата аз казах: „Богатият ще стане беден, а бедният ще стане богат. Силният ще стане слаб, а слабият – силен“. Те са силни контрасти, за да ви накарам да мислите.

Богатият ако върши насилие, ще стане беден, пък бедният, когото всички хулят, ако се залови за работа, ще забогатее. Тази мисъл като я възприемат, макар че не я разбират, те вече мислят. После духовете я разработват. Тя е като растение, което най-напред се посява, пуска корени, пониква, разлиства се, цъфти и дава плод. Накрая идва онзи, който може да откъсне и изяде плода. Първият плод се дава на Учителя, т.е. на Бога.

*

Малкото растенийце за да закрепне, трябва да го духа вятърът. Вяра, вяра трябва да има човек, абсолютна вяра, че всичко е за добро.

По-нисшите същества каквото направят, то разумните същества всичко обръщат за добро. Бодрост, бодрост.

Човек като се е качил на един параход, и да се страхува, и да се не страхува – каквото има да стане, то ще стане. Може ли със страха си да поправи положението? Не може. Човек трябва да знае, че туй, което чертае в съзнанието си, отведнъж не може да се реализира. Това, което е начертал в съзнанието, ако иде на слънцето да го реализира, ще му трябва много големи пространства да изходи, ще трябва да се движи с много бързи тренове и пак дълги години ще му отнеме. В мисълта, в духовния свят нещата много бързо се реализират, но в материалния свят се изисква време и пространство.

Човек най-първо трябва да разбере Бога в себе си, тогава ще Го разбере и отвън. Какво по-хубаво от това да живееш в онази тиха радост вътре в себе си, да си изпълнен с една възвишена идея. Когато намериш в себе си хубавото, ти ще го видиш и отвън. Като обикнеш света, ще го видиш в друга светлина.

Ако светлината и топлината се изтеглят от света, в него ще останат само мъртви форми, формите имат значение, благодарение на светлината и топлината, иначе те са мъртви. Когато ти четеш една книга и намериш някоя хубава идея, тя в книгата ли

е, или в тебе? Разбира се, че е в теб. Ти си намерил нещо хубаво и книгата ти става ценна, но другите не го виждат и книгата за тях няма тази цена. Когато гледаш звездите и се роди в тебе някоя идея, ти четеш по тези звезди, разговаряш се с тях и те ти дават много нещо.

*

Човек трябва да реши ребром въпроса, ще каже: „Ще страдам, но каквото и да ми се случи, ще го изнеса”. Тогава той може да бъде между хората, но ще бъде запалена свещ.

Някой може да каже: „Не трябва Бог”. Растенията без светлина могат ли да растат? Плодове без светлина могат ли да зреят? Не могат. Сега трябва поне у едного да има пълно самоотричане, да бъде герой на положението, нищо да не може да го отстрани от пътя на ученика, нито сиромашия, нито препятствия. Нали трябва да опитате Бога? Вие като уповавате на Бога, ще видите какво може да извършите.

Ще казвате: „Ще работя само от Любов към Бога”. То ще бъде единственият стимул. От Него, за Него.

Човек само в силните страдания се събужда. Човек трябва да е готов да умре, но да устои на Истината. Той и без това ще умре. Какво умира? Тялото само. Ще дойдат моменти на обезсърчение и страдания, но той трябва да издържи. Ще се учите на смирение.

Ще държите в мисълта си: „Тоя живот е на моя Възлюбен. Тоя, Който ме обича”.

*

Така е Божественият закон, че Любовта може да съществува само между две души. И Бог за да прояви Любовта си, има нужда от душата на човека. Човек трябва да има такава вяра в Бога, че никога да не се усъмни. Да бъдеш смела във всичко и от нищо да се не боиш.

Тази е характеристиката на света: като вземат от тебе всичко, ще те пратят да пасеш свинете, после няма да ти дадат и рошковите да ядеш.

Ще учите. Ще започнете с временното и между другото ще внасяте и духовното. Никакви спънки. Човек и 99 пъти на ден да падне, пак трябва да стане. Тъй ако постъпвате, има братя, които биха упражнили най-благородно влияние [върху вас], и сестри, които биха упражнили най-благородно влияние върху братята. Туй, което влияе, то е човешката душа.

Идеалното положение е зад всяка мисъл да има само едно нещо: безкористие или самата Любов.

*

Всеки човек, с когото се запознаеш, има желание да те приравни към своя уровень.

Отвън няма да се показваш за верующа, но вътре дълбоко ще вярваш.

Нали искаш да бъдеш независима, как така се оставяш да бъдеш зависима от една мисъл? Материалната близост не е близост. Сега трябва такива човеци, които не се съблазняват, нито се заблуждават от външната привидност на нещата. Докато човек не почне да мисли и разсъждава, той е нещастен, почне ли да мисли и разсъждава, става щастлив и невъзможните по-рано неща в живота почват да стават възможни. Ако всякога чителят би решавал задачите на ученика, последният никога не би се научил да смята. Целият свят около нас е все задачи, които Господ е предоставил на нас да решим. В каквото положение и да се намираме, трябва да имаме за идеал Господа – Бога. В този свят ще срещнеш много горчиви работи.

*

(във връзка със затрудненията на М. Т. в професионално отношение) Ще знаеш, каквато работа да почнеш, всички възможни пречки ще имаш. („Защо, Учителю?“) Така.

(М. Т. не разбира лаконичния отговор на Учителя. След време отново е при Него.) Марийке, ще знаеш, че там, където срещнеш спънка, аз присъствам и ти помагам. („Защо, Учителю?“) Така.

(Още не разрешила в себе си въпроса за отговора на Учителя – „Така“, след време М. Т. решава още веднъж да посети Учителя) Учителят няма да държи ученика само на физическото поле. Той ще го вземе със себе си и в другите светове, ще му показва и ще го учи. („Ами така ли е ученичеството?“) Да, така. (Учителя се размива, М. Т., получила за трети път същия отговор, също се смее и се прибира с ново разбиране за Словото и Учителя.)

(„Учителю, имам усещането и наблюдението, че някои от приятелите не ме харесват, не ме обичат и имат неприязън към мен.“) Тези, които ти казват, че те мразят, са ти по-добри приятели, защото можеш да вземеш мерки да се пазиш срещу тях.

Нещо, което е добро, не трябва човек да го спира. Трябва да дава място всякога на добрите идеи да се реализират.

Аз искам да бъдеш сестра. Искам да бъдеш духовна сестра. Ще знаеш, че Волята Божия е ти да учиш и да си издържиш изпитите. Ще учиш заради Господа.

*

(във връзка с отрицателното обществено мнение, което измъчва М. Т.) Много от състоянията, които преживяваш, са общи, те не са ваши, не са лични. („Значи това обществено мнение е към всички, не само към мене?“) Да, към всички.

Аз с Бога живея и се отнасям по Божествено към Него, с ангелите се отнасям по ангелски, а с хората – по човешки. И аз ям като тях. („Учителю, аз смятах, че съм станала лоша, извънредно лоша.“) Не, ти си от добрите. („Но как да различи добрите от лошите хора?“) Добрият човек най-напред ще ти направи зло, че после ще стори добро, а лошият човек най-напред ще ти направи добро, а после идва горчивото за теб.

(във връзка с трудното материално положение на М. Т.)
Ако ти станеш богата, други ще станат бедни.

(във връзка с нехармоничните отношения между М. Т. и близките ѝ и контрола от тяхна страна) Когато си недоволна, ще мислиш, че добрите хора са винаги радостни и доволни, че ангелите са радостни и доволни и че най-после Бог е радостен и доволен. Щом те са доволни и радостни, ще си речеш: „И аз ще бъда доволна и радостна”.

Вие виждате светлината като реалност и като вечност, а пипате временното и преходното. Затова интересувайте се какво е мнението на Господа за вас, а не мнението на нереалното и временното.

Нали знаеш законът на Хермес: каквото е горе, такова е и долу. Каквото вържеш горе, такова и долу, и каквото развържеш долу, такова и горе.

Човек трябва да разреши правилно отношенията си към Бога. Останалите въпроси се разрешават сами от себе си. Затова най-първо трябва вяра. А после трябва любов към Бога. Той разрешава всичко. Любовта разрешава всичко.

*

Господ те е поставил в тези условия заради греховете ти. Това не са само твои грехове. Хората са свързани и грехът е колективен. Сега ти си поставена да страдаш заради всички, после ще дойдат други, които да поемат страданието. Ще си кажеш: „Аз трябва да бъда искрена и да говоря истината при всички положения”.

Хората искат всичко да им е наред, че тогава да започнат да учат. Не. Има велики духове на небето, които идват на земята във формата на дете, за да претърпят всичките унижения и след това да се издигнат и разрешат задачата си. Някои я разрешават, а някои не.

Тебе Господ ти е дал специална задача при тези условия да я решиш. И на всекиго е дал специална задача, която той има

да реши. Можеш да я решиш като един микроб, да я решиш като човек или като духовно същество.

В небето не съдят човека затова, че е сгрешил, а за лъжата, с която иска да покрие греха си. Вас ви смущават привидните неща. Това, което ми е неприятно, е, че всички сте слезли много в материята, материализирали сте се.

Ти сега си започнала. Мен това ме радва, но да не прекъсваш работата си, да не се спъваш от привидни неща.

*

Човек трябва да има ревност към Бога. Ревността естествено иде. Човек се страхува понякога да не би да му отнемат този, когото обича. Но Бог не може да се вземе. Той е Цялото. Той е Необхватен, Безграничен. Той е живот, който дава живот и не умира.

Ето, ти много взимаш, защото така си възпитана. Трябва да оставиш и другите да вземат своето си. Около теб има и други ученици в Школата. Ще оставиш и те да се вредят и да дойдат до мен.

Ако съдиш за Бога по външните проявления, ти винаги ще се съмняваш. Трябва да вярваш независимо от тях. Ако вярваш само когато ти дам, ти никога няма да можеш да си съградиш вяра. Когато не ти дам, ще мислиш, че не те обичам... Ще държиш съзнанието си винаги над условията и ще се радваш на страданията толкова, колкото и на радостите – по равно.

Ти носиш много страдания, имаш много свои страдания, после идват тези на домашните ти, после и на народа, в който живееш. Някой път страдаш, за да опиташ положенията, в които се намират другите хора. Ето защо ще стоиш над страданията на домашните ти, над своите страдания и ще ги наблюдаваш от друго гледище. Така ще можеш да въздействаш и на вашите домашни. Ще гледаш как Господ работи.

Ангелите, като гледат твоите страдания, ти казват: „Не бой се. Едно време и ние имахме твоите страдания, но сега вече не страдаме, сега се радваме.”

Пред хората няма защо да си показваш хубавото, защото те ще го опетнят. Когато някой се влюби, той иска да хване най-напред този, когото обича с ръцете си, защото ръцете са божествената част у него. Той иска да се убеди в реалността на този, когото обича. После, той пожелава да го опита с устата си, да го целуне. След това го пожелава със сърцето – то е по-интимна връзка. Най-после го познава с душата си – то е реалното и красивото.

*

Ти сега минаваш през една област, дето има много цветя и се чуват много гласове. Има голям шум. Всички тези гласове ти говорят, че си се заблудила, че не е този правият път. Тази е една опасна област, в която мнозина пропадат. Това в Източните школи го знаят. Тук ученикът трябва да се концентрира, да не чува никого и да гледа колкото се може по-бързо да премине през тази област. После, след тази ще дойде друга област на мълчание, дето никакъв глас не се чува. Четеш само надписи. И тази е една опасна област, която ученикът трябва бързо да премине. Ученикът ще минава все по-мъчни и по-мъчни места и положения. Невидимият мир ще го постави във всевъзможни положения. Ученикът трябва да знае, че това са изпити, да се благодари и да гледа да ги издържи, като слуша Божествения глас.

Три неща има, които човек трябва да вземе предвид, когато прави своите заключения: опитността на другите, неговия опит, какво го учи Божественият глас.

Вярата се опитва, когато нещата не са ти известни. Ако аз ти проявя реалността и ти я докажа, ти вече няма какво да вярваш, защото самата действителност е пред тебе. Приятелското чувство спада към Божествените. То е най-нисшето от тях. Истинският приятел никога не може да направи нещо, което не

е за твое добро. Следователно на този, единия твой приятел, ти ще вярваш на всичко, което ти каже.

Човек служи за пример, без да иска. Пък някой път служи и за съблазън. Искам и вие да бъдете силни ученици, та да показвате и на другите как да решават задачите.

(„Учителю, аз искам любовта си да я чувствам вътрешно.”) Това ти трябва. („Учителю, и да ми дава един силен импулс да жертвам и да работя, а защо това нямам в момента?”) Защото си още много малка. На една годинка си. Не можеш да чувстваш още така силно.

*

Бог е вложил в душата на човека всичките възможности. У нас трябва да има желание да разкопаваме и поливаме тия цветя. Възрастването е от Бога. Това, което направим, другото само по себе си ще дойде. То е съотношение – в дадения случай да изпълняваш Волята Божия.

Ние се движим и живеем в Бога. Туй, което ни дава възможностите, което се грижи за нас и в което се движим, то е Бог. Него за нищо да не пожертваш. Хората нищо отвън не могат да ти дадат. Когато пожертва човек Божественото, всякога става глупав пред хората. То е дълбочина. Тази идея е свещена. За нея никак не трябва да говорим. Ние на себе си само ще говорим за Божественото.

Няма по-хубаво нещо от това човек да мисли за Бога, защото във всичките условия на живота, във всичко Бог ни занимава. Малките работи са, които радват човека. Големите работи са човешки. Човешките работи са модерен затвор. Има ограничение. Отвън те пазят. А Божественото е малка колибка, от която можеш да излизаш и да влизаш, когато си искаш.

(„Учителю, в какво се проявява Бог в човека?”) Щом имаш малко разколебаване, мисълта, която те задържа, това е Бог. Щом имаш добро желание, туй, което те повдига да го напра-

виш, то е Бог. Имаш голяма скръб, туй, което те поддържа да не се обезсърчиш – това е Бог. Когато падаш, туй, което те удържа да не се убиеш, то е Бог. Ти се чудиш как тъй от такова място си паднала, пък не си се убила.

Затова да пазиш връзката си с Бога. Да живеем винаги в близост с Бога. Например аз изляза и се пека на слънце, то е близост. Също наблюдавам изхода и течението на извора. То е най-хубавото положение, което човек може да има, да е в близост с Бога. Отношението се отнася към мъртвите тела. А съотношение имат живите същества. А Бог обхваща всичко. Бог е Бог на живите, а не на мъртвите.

*

Вяра, вяра трябва да имаш в Бога. Колкото по-дълбоко отива човек, толкова противоречията стават по-големи. Аз всичките ти мисли и настроения, които ми изпращаш, ги възприемам и ги преживявам. Аз трябва да ги преработя и да ги изхвърля от мен.

Марийке, Марийке. Аз искам да си разумна, много разумна. Знаеш ли какво значи разумна?

(„Учителю, аз си мисля, че Вие сте ме оставили.”) Това е твое заблуждение. Ами че от толкова хиляди години аз ви крепя и ви помагам. Не се ли убедихте, че няма да ви оставя?

Трябва всякога да вярваш, че Бог е неизменяем и еднакъв към всички. Ако би знаела какво те очаква в бъдеще... Но човек когато се намира в тъмнина, се страхува. Напред, напред трябва, напред да вървите.

Ти трябва сега да оправдаеш учението, което си приела. Да докажеш, че то може да научи хората на добро. На тебе ти пречи сърцето, то като вземе надмощие, умът ти се замъглява. Гледай да направиш това, което е възможно за човека. Не те карам да отидеш на Месечината.

Има две положения: едното е, когато ти имаш да учиш и майка ти и баща ти са разумни, имаш сестри, които са свършили университет, и теб те поканват да учиш. Другото поло-

жение е, когато ти си бедна, майка ти и баща ти те бият, сестрите ти не са свършили нищо, а ти искаш да учиш и ако ти издържиш на тия мъчности и свършиш, то е геройство. Твоето положение не е от най-лошите, ти все имаш някои, които да ти помагат. Знай, че това, което Господ ще ти даде, то на крака ще дойде при теб. Учението трябва да придобиеш сама, а колкото до сърцето, то ще дойде после самò, без да го търсиш. Трябва да учиш, да учиш в широк смисъл на думата. Когато Господ иска да благослови някого, то го благославя и всичко ще се нареди, ще дойдат по-добри условия.

Най-напред мъчнотиите са отвънка, после са отвътре, а най-после са отвън и отвътре; и тогава ако издържиш и тях, то идва някой, който да ти съдейства от Небето. Сега ти предстои този изпит, а после ще дойдат други задачи.

Човек да престане да роптае и да бъде смирен – то е най-хубавото. Каквото и да му направят другите – да търпи. Той да знае в себе си какво има у него, но да си мълчи и да живее с онова вътрешно разбиране, с дълбоката духовна връзка, която има с Небето. Ти само учи и за нищо няма да мислиш. За прехраната ти и за това как ще се нареди животът ти няма да мислиш, то не е твоя работа. Страхът на глупавите подкосява краката, а умните ги кара да бягат. Разумният страх на човек от Бога го кара да работи. Не може човек да седи в пасивно състояние, все трябва да се работи. Тези, които свършат университета, все получават познания, които после ги ползват, и работят с тях.

Времето може да се развали: буря, дъжд, вятър. Ти ще го констатираш и няма да му обръщаш повече внимание. Ще си гледаш работата. Това е един товар, един дълг, който имаш от миналото, и като го платиш, ще се освободиш. Трябва да изпълни човек дълга си и после да бъде свободен. Като помислиш за злото, то ще рече: „А, защо ме викаш?“, и ще дойде при тебе. Затова ти няма да мислиш за него, да го привличаш. Няма защо да мислиш все за най-лошото. Аз само съм преместил свещта от едно място на друго, за да осветя твоя път, а ти ще учиш, за да разрешиш задачата на своя път.

*

(във връзка с особената атмосфера в салона по време на беседа) Тук бяха дошли много души от безкрая на Вселената и не мислете, че сте само вие тук. Салонът е пълен с невидими слушатели, дошли от безкрая на Вселената, а вие сте застанали на тези столове и за тях представлявате каменни статуи. Те са живите слушатели и това повдигнато състояние на душите си вие дължите на тяхното присъствие. Това е Невидимата Школа, която присъства тук в този салон и това са възвишени същества, представители на още по-възвишени светове, където окултните ученици в тази невидима школа са души и където Божественият Дух ги огрява и те разцъфтяват като лотос. Това е пробуждането на човешката душа. Ето това е Школата на Бялото Братство. А вие сте онези каменни статуи седнали на столовете. А вие смятате, че сте ученици. Горко на мен, ако вие сте ми единствените ученици. Ето това е вътрешната Школа на Христовия Дух.

*

Отначало ти си мислеше, че си по-способна от другите. Мислеше си, че щом седнеш да четеш и ще си вземеш изпитите. Но после видя, че другите свършиха, а ти остана на заден план най-накрая. Те с постоянство и с труд изкараха. Ти си като онзи заек, на когото костенурката предложила да се надпреварят. Той се изсмял и рекъл: „Ти ли ще се мериш с мен?“ Хукнал да бяга и после легнал на пътя да си поспи, а през това време костенурката пъллела, пъллела, докато стигнала по-рано от него. Той като отишъл, намерил я вече пристигнала и така костенурката спечелила състезанието. Сега не че ти липсват способностите, но ти нямаш постоянство. Ще се учиш на постоянство и на труд.

Ти ме питаш: „Обича ли ме Учителя?“ Ти си като някоя ученичка, на която учителят преподава на дъската математика, а тя вместо да слуша урока и да записва на тетрадката, се пита

обича ли я учителят. Докато учителят пише математика на дъската, той обича учениците си. Не може да учиш някого, без да го обичаш. Този закон е верен не сто на сто, а сто и едно на сто.

Господ сега ти е пратил едного да ти помогне. Прати ти едного, а ти го отхвърляш, прати ти друго, ти го отхвърляш. Най-сетне те остави самичка да си работиш сама, без никой да ти помага. А аз сега отгоре от върха виждам, че ти за месец и половина ще свършиш работа, която е за три месеца. Така виждам отгоре. А ти като се изкачиш горе, ще го провериш.

Ти се качваш по един връх, наоколо ти е сухо, аз съм видял, че от другата страна има вода и ти казвам да вървиш, че водата е от другата страна, а ти не вярваш. Като преминеш от другата страна, ще се увериш.

Ще вършиш работа, може да се оцапаш и окаляш, но то е отвън. Ние после ще го измием това оцапаното и ти ще бъдеш отново чиста.

Господ те обича и ти помага, но разумно. Ако Господ за един момент престане да мисли за теб, ти моментално ще умреш. Слънцето грее, защото Господ ме обича. Има мъгли, защото Господ ме обича. Вятърът духа, значи Господ ме обича. Ето аз така гледам на работата. Ако престане всичко това, значи Господ е престанал да мисли за мен.

Господ те обича и за теб се грижат, но искат да видят какво можеш да направиш сама. А като дойде работата до помощ, то там няма никакво съмнение. То е най-лесното. Ще вярваш, че си излязла от Бога и Той те е пратил на земята да учиш.

*

(във връзка с невероятните опитности в Школата) Онзи Божествен Учител има ли право, когато ви говори? За Божието око, което наблюдава, следи строго и нищо няма скрито и покрито за него. Ами аз, когато стоя в тъмната нощ, нали Бог гледа? Пред Бога всичко се отпечатва. За мен вечерно време няма,

нощта е тъй както е и през деня. Аз в тъмната нощ се разхождам, хората спят в домовете си, а аз излизам и се разхождам.

Хората могат да не виждат нищо, но Божието око всякога ви гледа. Но ако ние не зачетем туй Божие око, всичко друго е празна работа. Ето защо никой от вас не може да ме съди. В Бялото Братство няма нищо скрито-покрито. Светлината там е толкова ярка, че като влезнеш, ще останете всички без маски, без физическите си тела. И като влезнете в тази Божествена светлина, ще поискате да бъдете ученици на тази Божествена Школа.

Знаеш ли какво значи всичко това, което ти казах дотук? Значи да бъдеш добра. Да обичаш и тези, които аз обичам. („Кои са Ваши, Учителю?“) Мои са всички, които любят Бога. („Ами аз Ваша ли съм?“) Има ли нужда да питаш? Трябва чувствата ти да бъдат съвсем чисти. Да се не намесват съмнения и мисли, навейани отвън. Ти трябва в такъв момент всичко да забравиш, да сме напълно едно. Това е допирна точка с Бога отвън. Ти как гледаш? („Учителю, аз си мисля, че този, когото търся, сега е пред мен.“) Хубаво, тъй трябва да гледаш. („Учителю, ти си моят Господ.“) Така е. Вярно е. Хората са опорочили тези неща. Те си играят с тях. То е свещено. Ти трябва да го пазиш свято, да се радваш и да благодариш на Бога.

*

Всички те мислят своенравна, своеобразна. Отвън като те гледат, не те разбират. Но аз казвам: „Марийка има отгоре един тънък слой камъни, като ги подигнеш, отдолу има много хубава почва“. Ето защо те не те разбират. („Вие нали ме разбирате?“) Аз те разбирам. („Учителю, това ми стига.“) Аз мисля много правилно, по-правилно от мене човек да мисли няма. Но сега ти ще се учиш да пазиш душата си чиста само за Бога. Да не се влюбваш в много хора. Човек трябва да пие вода само от най-чистия извор. Вода, която е минала през много хора, помията на хората няма да пиеш.

Да любиш Бога значи веднъж като те погледне, да ти държи влага за цялата година.

Аз нямам нищо против да седиш и всеки ден при мен, но трябва да знаеш, че за всеки човек е строго определено времето, което му е дадено, за да се приближи при Бога. Остави и другите да имат време, за да се приближат при Бога.

У тебе има пресичане на енергиите, които текат през гръбначния стълб и отпред.

Енергиите на Любовта трябва да текат непрекъснато. Когато енергията се пресече, става поглъщане навътре в тялото и човек се подпушва. У други хора става пък изтичане извън тялото. Енергията на Любовта трябва да се тури на работа.

Мога да ти кажа много неща, но ще застанат пред тебе форми, които могат да те съблазнят. Много образи са изкривени и изопачени от света, та затова са загубили първоначалната си чистота.

Когато те погледне някой отвън, изглеждаш, като че можеш лесно да се влюбиш, но ти си отстъпчива само отвън, а вътрешно си твърда.

Казваш, че някой път не съм те гледал хубаво. Слънцето, което грее, ли е причината, или пък прозорецът, който не пропуска светлината, защото на прозореца е спуснато тъмно перде? Разбира се, че в прозореца е причината. Ако прозорецът ти е мръсен, не пропуска светлината, а като го измиеш, светлината ще премине. Ами че как мога да изявя любовта си, когато не я разбираш? Нали трябва да се учиш? Ще учиш сега и ще работиш.

Ти много се тревожиш за нищо и никакви работи. Не трябва да се тревожиш, ще имаш твърда и непоколебима вяра. У тебе има духовна лекост. А има места, където си се пробудила, и там мястото е разработено. Така че имаш места у тебе, които си работила, а други места не са разработени. Затова започни да работиш, имаш много работа.

*

Трябва да знаете, че целият космически мир, материята, от която сегашният космос е създаден, това е изостанала енергия, неоползотворена енергия от хиляди, милиони космоси, които са съществували в миналото. Материята, която е изоставена, е от съществата, които са работили тогава и вие сега влизате в тази материя, за да я използвате. Но понеже в тия хиляди, милиони космоси всичките същества, които са минали, са изоставили своите желаниа, мисли и действия вътре в тази материя, то затова като строите вашите къщи, по някой път се появяват остатъците и влиянията на хилядите, милиони векове. Затова сегашната материя – това са заспали духове, които трябва да се събудят. Спящи духове са те, които трябва да се пробудят, но ако ги отключим, има опасност те да си послужат с разрушителните сили. Затова е необходимо знание. Пример: ако сложиш едно дърво в една печка, то те отоплява. Но с това дърво можеш да причиниш пожар и да се запали цяло село, затова са необходими знания, а знанията ги даваме днес в Школата.

*

Бог действа по нов метод. Той никога не помага тъй, както ти очакваш. Аз като искам да ти оправя счупения крак, ще ти нанасям страдания. Ти може да викаш, да крякаш, хич няма да те питам. Ще страдаш, докато се чуе едно „трак”, костта се намести – после вече няма да страдаш. Аз искам да те излекувам, да си здрава.

Всички ще бъдат мушнати от ножа. То е въпрос на време. Ти сега гледаш, че някои крави пасат на пасищата, и от това иде противоречието. Но след известно време ще дойде и техният ред, а сега те са на паша.

Страданията са необходими при развиване на органическия живот на земята. Казваш, по-нататък няма да имаш нужди. Това не е вярно. Тогава ти имаш криви понятия за живота.

Докато човек е плът на земята, той се нуждае. Пък и колкото отиваш по-нагоре, нуждите ти растат. И ангелите имат много големи нужди, но те си взаимно помагат. Ако един ангел предприеме някаква експедиция, зад него са всички други ангели и му помагат с мисълта си.

Не може из един път слънцето да огрее цялата земя. Може да я огрее най-много половината. Затова тези, които не са огрени от слънцето, трябва да чакат колелото да се завърти и да дойде техният ред. Слънцето е символ на Божия Дух. По същия начин Божият Дух идва периодически и последователно огрява всички.

*

Искаш да се качиш на трамвая, не се блъскай, почакай, качи се последна. Ако се напълни трамваят, тръгни си пеша. Това е смирение. Аз виждам, че тези, които се качват първи, все са със скъсани палта и смачкани шапки. Няма нищо от това, че като си тръгнеш пеша, десет минути ще закъснееш. Може би не си се качил, защото е трябвало да срещнеш някого. Не ти ли дават нещо – не насилвай, защото тогава ще те тласкат насамнатам, ще те избутат и ще те изхвърлят на улицата. Като си готов да отстъпиш всякога, няма кой да те преследва. Някой ще ти каже: „Защо не се качиш в трамвая и защо не се буташ?” Казвам: „Защо да е пръв човек? Не е ли по-хубаво да е последен?” Човек все е недоволен. Даже и да те направят цар, всичко да ти е дадено, пак ще се роди едно вътрешно недоволство. И това състояние на вътрешно недоволство е нещо много по-ужасно. Ще се роди скука, която е нещо страшно.

Искаш да ти даде Господ служба. Та ти си имаш служба. Та ти още ли не си научила тази истина?

Трябва отдавна да знаеш, че в Бога няма никаква промяна.

*

Лицето на небето е лицето на Бога. Когато няма облаци, значи Бог е доволен от живота на хората, а когато се намръщи, аз считам, че Бог е недоволен от живота на хората. За пример: ако аз съм се разсърдил и вятърът духа в лицето ми, Господ казва: „Не ходи.“ Ако искаш да направиш добро и вятърът духа в гърба ти, Господ казва: „То е хубаво. Иди!“ Когато се качвахме на Мусалла, вятърът духаше отзад и отстрани. Господ казваше: „Излезте нагоре!“

Нормално състояние е като дойде радостта, да се радваш, и като дойде скръбта, да скърбиш. Но като дойде скръбта, да си радостен, че преминаваш през нея. Скръб и радост – те са неща, които ще дойдат. Увеличаването на скърбите, то е един добър признак. Скръб има едно дете, майка му излезе на пазар и то скърби. Върне се майката – то се радва. Причината за това е, че това дете няма вяра в майка си.

Има състояния, при които човек се чувства сам, изоставен. Това милиони същества го изпитват. Има болен човек, изоставен. По някой път ние можем да преживеем тези състояния, които хората преживяват фактически, и то да ги преживеем вътрешно, мислено.

Човек трябва да използва Божествените възможности. Човек трябва да се моли, да каже: „Господи, дай ми дълбочина, височина да живея добре, да използвам възможностите.“ И човек трябва да се моли всякога и навсякъде, без да подозира това.

*

(„Учителю, какво стана с чистота на брака на Изгрева?“) Досега всички окултни школи са се извращавали в разврат. И сега има такава опасност.

Е, сега представете си, че някой казва: „Как да работя?“ Представете си, че аз говоря на един човек, който не вярва и

който казва: „Трябва ядене и пиене”. Минава той през някой счупен мост и аз го предупреждавам, но той минава и пада долу при онези, които мислят като него. Аз виждам това, протягам ръка и го изваждам. Тогава той няма ли да повярва на това, което аз му говоря? Ще вярва, защото вече има опитност. Затова когато говорим на някой човек, ще чакаме Бог да създаде такива условия, щото онзи индивид, на когото говорим, да разбере, че действително ние сме на правата страна. Има въпроси, които човек има да разрешава.

Егоизмът е пол, полово отношение, два фокуса, при които всеки тегли към себе си. Амбиция трябва да има човек, за да работи: амбиция или към себе си, или към Бога. То е само едно движение.

Има неща неизбежни. Човек лесно може да утешава, но да носиш скърбите и страданията на другите, то е тежко. Ти когато си сама, ще знаеш, че се намираш в най-добрите условия да се молиш и като дойде силата у тебе, да започнеш работата си. И като излезеш в света, да знаеш как да помагаш.

Човек да няма отношения с хората, а да има съотношения. Например някоя мома има някой любовник, той е отношение, защото той я ограничава, а съотношенията са неща разумни, Божествени. Знаеш ли защо се смее? Като те гледам, седи пред мен картината: ходила си при един извор, при който по-рано си ходила, и мислиш сега, че го няма, а той казва: „Тук съм, но съм каптиран. Ще слезеш долу в града и там ще се срещнем”. То е символ.

Разяснение: имала си една обична другарка, с която си прекарала известно време – тя е като извор. Ти се връщаш у дома си и след пет-шест години отиваш при нея и не я намираш там. Името ѝ е Цветанка. Питаш: „Къде е Цветанка?” А тя свършила университет и е назначена в едно близко село, където е учителка. Има ли нещо да съжаляваш защо не е къщи? Ще идеш да я видиш като учителка, тя ще те пораз-

веде из селото. Като се върнеш дома и ти ще се понасърчиш от нейната работа.

Самотията, това е здание без прозорци. То е херметически затворен замък. Понякога светлина отвътре има, но никакви прозорци няма отвън. Щом има светлинка, има някакво живо същество наоколо. В този живот има някои неща писани, които трябва да ги преминеш. Не може да ги прескочиш.

*

Казваш, че не съм те обичал. Обичам те. Знаеш ли ти какви са моите истински чувства към теб? Знаеш ли как те обичам? Фактът, че ти се карам понякога, показва, че те обичам. Ако ми беше безразлично, щях да те оставя да правиш каквото си щеш. Щом ти се карам, като не постъпиш добре, значи имам добри чувства към теб. При всяко положение ще уповаваш на Бога. Отвън може буря да се вдига, ти ще се държиш и ще кажеш: „Бог е при мене и той ми помага”.

Моите отношения към всички са правилни, установени и съгласни с Волята Божия. Аз нищо не върша случайно, а всичко съзнателно.

Не можеш да гледаш изгрева на слънцето от прашния град, а ще се качиш на Мусалла и оттам ще му се радваш. Трябва да си създадеш едно състояние на доволство и веселост. Бог винаги обича и е неизменен, но ти очакваш оттам, отдето нищо няма ти дойде.

*

Беше време, когато дяволът искаше да ти вземе главата, а сега дяволът нищо не може да ти направи.

Извикал съм те, за да ти кажа следното. Слушай ме добре и запомни. Изпращам те в света. Направила си връзка от миналото и правилно да разрешиш задачите в този си живот.

(във връзка с развързването на силни кармични връзки на М. Т. с помощта на Учителя) („Учителю, благодаря Ви за това Божествено състояние, в което съм!“) Какво ще ми платиш за това угощение? („Какво искате, Учителю?“) Да имаш вяра и да слушаш. Всичко, каквото ти кажа, да изпълняваш. За тебе вече няма опасност да пропаднеш. Духовете вече не могат нищо да ти направят. Колко пъти те са искали да ти вземат живота! Животът ти е висял на косъм.

Кой може да ти забрани да ме обичаш? А щом обичаш, ти си свързана с мен. Може ли някой да ти забрани да обичаш слънцето? А щом го обичаш и се радваш на лъчите му, ти си свързана вече с него. Това е един Божествен закон.

*

(във връзка със загиналите в Балканските войни и Първата световна война) („Учителю, какво има, лошо ли Ви е?“) Марийке, знаеш ли, заминалите души идват и ми тропат по прозорците, защото тук виждат светлина и търсят от мене помощ. Тропат ми, смущават ме, не мога да спя и не мога да си гледам работата. (М. Т. поглежда към газената лампа на Учителя.) Лампата я гася, но душите виждат другата светлина у мене и затова идват тук като рояци мухи и тропат ли, тропат по прозорците, за да им се отвори и да влезнат тук.

Когато външно нещо не ти се дава, ще знаеш, че Любовта има няколко проявления. Когато не те гледам, значи, че искам да ме виждаш по-отгоре. Когато искат да ме видят, аз слизам на техния уровень, на който са. Аз не напускам, а се подигам по-нагоре. („Учителю, значи Вас Бог никога не Ви напуска?“) Бог за мене е най-ценното нещо. Има друга една реалност, която с думи не може да се предаде. Затова аз говоря със символи, защото само със символи може да се предадат изрази.

Често пъти аз като ти хвана ръката, ще ти предам по-хубаво любовта си, отколкото като ти обяснявам. Бог ти се изя-

ява в по-вътрешен начин. Всяко докосване е връзка. Като те държа за ръцете, то е връзка. Връзката може да се образува по най-различни начини: с думи, с мисъл, с допиране и т.н.

Ти мислиш добре. Сега ще имаш вяра. Съмнението няма да допускаш. То съмнението непременно ще дойде, но не трябва да му се поддаваш. Каквото и да ти се случи, ще си казваш, че Бог не може да те остави.

Сега в София са хвърлили на теб око. Ще гледаш винаги да имаш с какво да отбиеш вълните. Може да ти кажат: „Защо ходиш толкова често при Учителя?“. Ти ще им кажеш: „Защото искам да се науча да служа на Господа“. Ако те запитат: „Ама ти ли си най-добрата?“, ще кажеш: „Не съм най-добрата, но аз искам да се уча и ходя при Учителя си.“

Някой път погледът ти е раздвоен. После ти имаш една наследствена черта – очите ти гледат питливо, т.е. запитващо. Когато си раздвоена казваш: „Така ли е тази работа?“

Знай, че аз чувствам едновременно болките и радостите на хората, но ги нося търпеливо. И когато някой ви праща лоши мисли, аз изпитвам болка, но седя така, като че ли ми е безразлично, като че съм съвсем спокоен. И аз имам изпит да държа като Учител.

*

(„Учителю, аз се чувствам, че съм една клетка от Божествения организъм и си мисля, че у Вас има една клетчица, която принадлежи само на мен. Къде се намира тя?“) На най-възвишеното място, в сърцето. Да, Любовта те е турила в сърцето си. („Учителю, на всичките си ученици ли ще дадете това?“) Това е изключителен случай, само защото ти в момента си болна и преминаваш през тези състояния на възвисявания и падения на духа.

(„Учителю, аз мисля, че ти си Христос, вярно ли е?“) Щом питаш вярно ли е, има малко съмнение. Писанието казва: „Блажен си, че това плът и кръв не са ти открили, но го знаеш по дух“.

В любовта на този, когото обичаш, трябва да вложиш всичките си упования, не само да се стремиш към някои частични блага. Всичко ще дадеш и всичко ще очакваш.

*

За да ви повдигнем, трябва да ви завържем и закачим на верига. Аз ще дърпам един от вас, а той ще дърпа чрез веригата другите и така ще ви издърпаме нагоре. Необходими са образи и модели на земята, за да бъдат като ориентир на другите. Затова гледайте какво аз върша и вършете същото. Най-великият образец на ученика е неговият Учител, а Учителят е пред вас. Гледайте ме какво аз върша и вие подражайте на това, което аз правя.

Кое е по-хубаво – да те уча и после да се нахраниш на гостилницата или да те оставя в дома си и да те нахраня с мене заедно? Сега хората се хранят на гостилници. Ако нахраня десет души, има ли в това нещо лошо? Аз провождам тази енергия от природата. Човек се съмнява, когато вземат неговото и го дадат на другите. Но това, което им давам, е специално за тях, определено от Бога. Туй, което давам, то е духовно, не е физическото.

Сега ще учиш закона на чистотата. Абсолютна чистота трябва. От нищо да не се съблазняваш. Трябва да познаваш Бога. Може да се обича само Един. Ти се приближаваш към някоя форма, защото си познала този Единия. Бог сега е решил да преустрои света по закона на Любовта. Трябва да станеш абсолютно девствена, да няма никаква нечистота в теб. После трябва да обикнеш всички, но не външно, а вътрешно. Когато обичаш повече от Един, то това е блудство. „Блуд” е турска дума и значи „смесено, нечисто”.

Сега ще започнат да ти казват, че те обичат. Не! Те обичат, докато ти пресекат извора и ти вземат водата, а после те захвърлят. Когато нямаш нищо, никой не те поглежда, като позабогатееш, всички започват да те търсят. Понеже по-рано ти си се пожертвала за други и си останала без нищо, Господ се жер-

тва за тебе. Ти се радваш, а онзи, който ти в взел богатството, скърби.

Сега трябва да работиш много върху себе си, за да се подигнеш. Свириш ли? Или пишеш сега? Сутрин ставаш ли рано? Трябва да ставаш преди изгрев, в 5:30. Защото сега слънцето по-късно изгрява.

Трябва да се учиш да вярваш. Каква полза, ако се съмняваш? Съмнението до никъде не извежда. Аз те чувствам в себе си като една пустиня, в която всичко е изсечено. Сега ще работиш, ще насаждаш, та всичко да се превърне на гора. На всяка цена да работиш. За нищо няма да се спиращ. Сериозно ще работиш! Съмнението ще изпъдиш навънка. На тялото се действа чрез контакт на Духа – чрез Словото.

Мъжът и жената трябва едновременно да присъстват, за да има равновесие. Трябва да се пазиш от мъжете. Да се пазиш от флирт. Можеш да показваш широчината на чувствата си и дълбочината и височината на разбиранията си, но флирт – не! Сегашният свят е пропаднал. Телата на хората са пълни с нечистота. В тях няма онзи нектар на чистите души. Най-добрият контакт на душите е чрез пространството. Сегашните хора и през пространството действат отровно. Да се пазиш от омразата на хората.

Когато една душа е толкова грешила, че е на път да умре, Господ я взема и като духне, очиства я от греховете и я спасява. Защо ли прави така? Защото е милостив, защото е Любов. Ако Той не дойде да спаси хората, те всички ще измрат в греха.

*

Любовта отвън не може да се предаде. Вие се радвате на вашите дрехи, с които сте облечени, а те ви са най-голямата спънка. Кожата, даже и по-навътре в тялото, е мъртва материя, през която Божественото не може да проникне. Ти живееш в чужда къща, защото това тяло, като умреш, ще ти го вземат. Ти

сега ще си градиш къща – духовна къща. У тебе има излишък на енергия. Ти имаш преизобилие на чувства, които трябва да трансформираш. Да урегулираш чувствата си – това е цяла наука. И затова трябва да започнеш да я изучаваш. Сега на този урок, който ти предавам, присъстват душите на всички ученици. Този урок трябва на когото съм го предал, да го предаде и на другите ученици. Аз не мога на всички поотделно да го предам. Каква е същността на урока? Да разберете, че физическите допирания не са опасни. Важното е вътрешното подбуждение на човека. Всяко нещо може да се изгълкува по два начина. Когато някой седи безкористно, печели ли нещо? Нищо. Има някои хора, които като видят отворена каса, не могат да не бръкнат в нея. („Учителю, аз съм от тези хора.“) Хубаво. Трябва по-често да идваш до касата, за да се научиш да не бръкаш в нея.

Хората имат объркани понятия. Това не е полова енергия, енергия на пола, това са динамически, творчески сили в човека. Това е място на добро и зло, на разрушение. През това място всичко минава и се разтопява. Силите, които са по-нагоре, вършат само добро.

Какво е това мъж и жена? Жената – това е лявата ти половина. Мъжът – дясната. В тебе има мъж и жена. И във всеки човек има тези две половини, различно застъпени у тях. Мустаците ли са характерни за мъжа? Мъжът – това е мисловната сила у човека. Къде е Марийка, можеш ли да посочиш? В ръцете или краката? „Вътре е Марийка, в мен.“ Да, така е. Духовно си добре сформирана. Физическото ти пречи. Някой човек си хваща тялото – то е Божествено. То урегулира енергиите в него. Трябва най-напред едно пречистване в мислите, за да можеш чрез мислите да трансформираш чувствата си нагоре. Сега урокът е предаден, ако го не използва човек, ще страда.

Една вътрешна борба трябва да стане. Има сили, които човек трябва да победи в себе си. Всеки човек трябва да урегулира силите в тялото. Тялото е едно динамическа машина, един резултат, та човек трябва да урегулира силите в живота си.

Ще си поставиш за задача чистота. Ще превръщаш всички физически енергии в чистота и светлина. Всеки ден ще правиш размишление, ще туряш ума си, ще прилагаш волята си. Човек няма да се остави да стане кашав и мекушав.

Турете чистотата за Идеал, на който всичко трябва да се подчини. Всички сили в тялото трябва да се подчинят на един идеал. Всяка мисъл нечиста като дойде, да я диференцирате и да я пратите на мястото ѝ, откъдето е дошла. Каквото човек мисли, то това става.

*

Не е в многото, което се дава, а в разумното използване. На една свещ, която свети, един може да чете най-хубавата книга, други по-посредствена, а трети – обикновена книга.

Предстоят ти няколко задачи да разрешиш. Няма защо да отлагаш, сега можеш да ги разрешиш всичките. Този лъч, който ти давам, е само твой. Него на никого друго не мога да го дам. За да го дам на други, трябва да има една друга Марийка точно като теб. И да дадеш любовта, която имаш към мен, на друго, той трябва да е точно като мен. Аз не мога това, което давам на теб, да съм давал и на друг.

В духовния свят има един закон, че това, което се дава, е винаги ново и то не се преповтаря. На всекиго се дава според силите, които действат в него. Отношенията ми към всекиго са различни. Мен ме интересува в теб това, което е само твое. Има неща общи, например желанието на човек да е красив, да е богат и др. Мен ме интересува желанието ти да бъдеш добра.

*

Нали е по-хубаво човек да живее, отколкото да гние в земята? Сухото състояние ли е по-добро, или живото? В тебе стават бързи промени. Да усилиш волята си. Ти имаш воля, но за малко време и после отслабваш. Ще се молиш всякога, независимо от това дали си разположена, или не. Молецият се

човек е силен, този, който всякога където ходи се моли, и усърдно се моли.

После, всичко каквото му се даде, човек трябва да го върши. Предстои ти сериозна работа. Приятна е, не е мъчна. Човек да хармонизира себе си – това е работа приятна, по силите му е, не е извън неговите сили.

Много отдалеч слушаш. Слязла си дълбоко в материята. Трябва да спуснем много дълго въже, за да те извадим. („Учителю, Вие ще спуснете и аз ще изляза на видело.“) Ще спусна, щом ти искаш. Кожата на краищата на ръцете ти, на краката ти, главата и шията ти, е гладка, а на останалата част от тялото ти е груба. Има някои неща в човека красиви, а които са груби, трябва да ги види както са си и да се постарее да ги пречисти. Трябва много да страдаш, за да превърнеш тази груба материя в светлина.

Страхът ти показва, че има същества в теб, които ги е страх. Страхът естествено възниква, но той показва, че има да минаваш през области, където има опасности. За тамстрахът е едно предпазително средство.

Някои хора, като се погледнат в огледалото, ако лицето им е пълно – радват се, ако е сухо – то скърбят. Когато те трябва да са еднакво радостни и в двата случая. Когато са пълни, те са натоварени, а когато са сухи, са разтоварени. Когато са натоварени, са богати и има какво да ядат, а когато са сухи, може да гладуват. Ти не се грижи за яденето, не се страхувай, че може да останеш гладна. Те мислите ще дойдат. Няма защо да се страхуваш. Ти само работи и върви напред!

Любовта е вън от времето и пространството.

Трябва да се пазиш да приемаш от хора, които стоят на по-ниска степен на развитие. Това могат да приемат само велики духове. Ще си избираш приятели, които стоят по-високо от тебе. Съблазънта е дошла чрез погледа и устата. Ева е погледнала плода и след това е вкусила от него.

В Бога всичко е хармония. Моите външни отношения какви са към вас? Кога се заоблачава небето? Когато има нужда от дъжд. Кога грее слънцето? Когато има нужда от него. Ако аз съм недостъпен и съм затворен, това означава, че небето у мен е покрито с облаци и някъде има нужда от дъжд. Защо се сърдите, че аз не ви виждам, не ви познавам и не говоря с вас? А кога грее слънцето? Кога ви посрещам, говоря и давам Словото си? Когато има нужда от него и когато вашите души са жадни за него.

Хората може да ме излъжат, но Бог никога.
Затова това е една формула за вас.

*

Изопачените форми развращават, а правилните форми облагородяват. Например човек трябва да се чувства като една душа. Той да не свързва душата с тялото, а с идеалното в света. Като душа, която не се опетнява, а тялото може да се опетни. Ти очакваш неща от там, отдето нищо няма да дойде. При слънцето когато си, можеш да мислиш само за топлината и светлината, но можеш да мислиш и за окръжаващите предмети. Туй, което търсиш на земята, хората никога няма да ти го дадат. Мислиш ли, че някой е готов да се жертва за тебе? Докато намериш някой да се жертва за тебе, то може да мине цяла вечност. Защо ти трябва да играеш на криеница? Всички хора, от единия до другия край на света, все лъжат. Целият свят мяза на болница, дето хората постоянно се лъжат – някои съзнателно, някои несъзнателно. Има частни болници, те са по-добре уредени, от тях хората по-скоро излизат, но излизат с лъжи.

Ще си туриш на ума да живееш по Бога – най-възвишения и чист живот, който е възможен за хората в плътта на земята. Дойде някое настроение, не се занимавай с него. Настроението не е твое – незаконно родено дете, който го е родил, той да се занимава с него. Ако чуеш църкането на птиченца в полозите,

трябва ли да отидеш ти да ги храниш? Не се меси в работите, които не ти принадлежат. Ще трябва любовта ти да стане непреодолима.

Човек трябва да придобие свещената Любов – да остане само един свещен образ. Като отидеш при един човек, може да го слушаш, да говориш, но пред теб да остане само един образ.

Човек на земята е като една сянка. От сянката ти топлина не можеш да извадиш, а хладина – можеш. Представи си, че изпращаш куче да занесе хляба на болен човек; може да го занесе, но може и да го изяде. Ако направиш механична кола и я изпратиш, няма да го изяде. Само разумното същество може да не направи погрешка.

Има плодове, които по-скоро трябва да ги продадеш. Всяко нещо, което Бог ти е дал, трябва да го туриш на работа, за да има обмяна на Божественото. Божественото е реалното, на което човек седи и е привързан към него.

Когато почне да става мрачно, ти изгубваш смисъла на живота. Ти имаш много нечисти мисли, които ако не вземеш мерки, ще ти създадат излишни страдания. Човек трябва да има идея към Великото. Ще кажеш: „Защо аз трябва да се влияя?” Кажи си: „Аз трябва да се влияя от хубавото – Божественото.” Положението ти е сериозно, трябва много да внимаваш. Ти или трябва да се издигнеш във въздуха високо, или трябва да слезеш надолу и да минеш през големи страдания. Само така можеш да придобиеш чистота. Водата как се пречиства? Като дойде в твърдо или газообразно състояние. През твърдото преминава, пречиства се и излиза на извор, а през въздухообразното състояние секачва нагоре, става на облаци и после вали дъжд. Когато изпаднеш в такова състояние, потърси причините му къде се крият и защо се е появило. Сега човек трябва да бъде герой. Трябва да развиеш волята си и любовта си.

Ти си препълнена с желания. Че се развиват в човека такива енергии не е лошо. Те са капитал за разработване. Но

той трябва да знае как да ги трансформира. Ти понеже много ядеш, естествено в организма ти се образуват отрови, които трябва да се изхвърлят по естествен път. От главата до началото на гърдите човек е пълен с мисли. А до кръста е пълен с чувства. А оттам надолу, до коленете са физическите енергии. Нима е хубаво човек да не е схватлив в известна област? Но трябва тези енергии да се регулират. То е цяла наука. Ще пазиш мълчание. Човек трябва да компенсира енергиите си, та като дойде страдание, да може да издържа.

*

Трябва да знаеш, че въшкавите хора в небето ги не щат, защото ще ги напълнят с въшки. Затова недей да уповаваш на хората и да оставяш те да ти помагат и да ти бутат колата. Ученичките на Изгрева аз ви зная кои сте и какви сте. Те всякога когато отидат при някой Учител, почват да гледат коя е по-хубава, по-силна и смятат, че нея ще предпочете Учителят. Аз всички ви обичам еднакво. Наистина, има отношения, които зависят от учението на учениците.

Ти не си използвала досега условията, които съм ти дал. Твоите условия са много добри. Има много същества, които искат да ти помогнат. Те са по-добри от тези на другите стенографики – Савка и Паша. Всяко едно същество изпълнява една длъжност в природата и си има своето значение.

Господ е раздал правилно на всички. После хората са направили това разделение на богати и бедни. Сега трябва съзнание у хората, да се даде всекиму по равно – тогава ще дойде Царството Божие на земята.

Когато направиш погрешка, нищо няма да ти кажат от Небето, само ще те накарат да я платиш, но ако излъжеш – ще те накажат.

Ти имаш един недостатък, който много пъти те е спъвал и сега ще те спъне. Постарай се него да изправиш. Чистота ти трябва на теб! Знаеш ли какво нещо е чистотата? Аз ще ти

покажа за образец една сестра, но тя се намира на 300 км от тук. Когато мине някой път през София, ще те извикам да ти я покажа. („Учителю, Вие не сте ли най-добрият пример за чистотата?“) Хубаво, учи се от мен на чистота.

Ти си от тези, които са лакоми на очи. Вие искате да ви третират като царски дъщери, а вие дасе отнасяте грубо с другите и да ги обиждате. Ако бяхте проучили добре школните лекции, нямаше да ви е така мъчно сега.

Ти трябва да станеш такава, че каквото кажеш, такава да чувстваш и да го направиш. Да има строга последователност между убежденията и делата ти. Знанието не се придобива отвън. То се намира вътре в нас. Отвън се придобиват условията, за да се приложи това знание. Ние пак ще се видим. Ние винаги вървим заедно – от миналото, сега и ще вървим и в бъдеще. Учителят винаги води със себе си учениците от памтивека.

*

Трябва да се пази човек да не загуби уважение, т.е. в отношенията му животинското да не преминава у него. Материалната близост не е близост. Земната любов е любов на частната собственост. Ти сега разсъждаваш и ми харесваш, но когато изпаднеш в едно нервно състояние, тогава преставаш да разсъждаваш. Ако искаш да търгуваш, за да ти дадат нещо, трябва и ти сам да имаш какво да дадеш. С търговия можеш да се занимаваш, но да знаеш как и какво да размениш.

Ще ти дам едно правило. Ще се молиш на Бога да ти даде сила, да издържиш и да се молиш за познание, човек да придобие знание и мъдрост. При сегашните условия всички хора се занимават с разни работи. Може да се забавляваш, но никой няма да ти даде нищо. Сега ще впрегнеш твоята амбиция на работа. В тебе има нещо юпитерско, това са влияния на планетата Юпитер. Не си от слънчевите типове, но от юпитерските, обичаш независимостта. За да бъде човек независим, трябва да има морална чистота. Чистотата идва в човека моментално.

Като туриш една вода на слънцето, тя се изпарява моментално и като се изпарява, по този начин тя се чисти. Човек докато излезе от тялото си, навънка е сам. После го отнасят други същества и го водят в други небесни селения. Бог ту изкачва човека нагоре, ту го смъква надолу, докато Божественото съзнание се пробуди в него.

Ти си годна за гуляй, учението за тебе е лукс. Толкова много си страдала в предпоследните си животи и прераждания на земята! Като мине страданието, забравяш го, а не трябва. Още не можеш да научиш този урок.

Физическите органи и главата трябва да бъдат развити в човека, че той да може посредством тях каквото и влияние да дойде отвън, да го трансформира веднага. Човек не трябва да бърза да се освободи от страданието. Човек среща и мъчнотии. Всеки ще мине през всички състояния. Някои минават през тези състояния несъзнателно, други ги преминават съзнателно, а то е вече състоянието на ученика, който учи.

Нищо не трябва да изненадва ученика, той трябва винаги да бъде спокоен. Той знае, че има един Божествен план, който урежда нещата, и затова нищо не го учудва. Ученикът трябва постоянно да носи отпечатъците на доброто на лицето си. Издържай всичко заради Господа, докато придобиеш Любовта. Дойде ли тя, ти ще получиш вече търпението. Домът на ученика е вътре в душата му. Ученикът не е длъжен да дава отчет на хората. Той преди да постъпи тъй или инак, трябва да се съобразява с Божиите закони и наредби. Всяка вечер ученикът трябва да се чисти с психическо чистене, като обърне ума си към Великата Любов и прекара през нея всичко, което е вършил през деня.

*

В човека има три същества: едното е Божествено и то предупреждава, то никога не страда. Второто същество направлява и като направи погрешка, то страда. Третото не страда, то е неот-

говорно и каквото иска все бара с ръцете си. То поиска нещо, Божественото същество каже на второто: „Не му го позволявай!” Второто рече: „Да видя какво ще направи”, и го пусне. Като го пусне, то иде и счупи нещо. Второто почне да плаче, а първото каже: „Видиш ли, аз нали ти казах! Друг път не повтаряй това!”

У тебе черният дроб се възбужда. Туй показва нисши чувства, които тръгват от него. Щом едно чувство е нисше чувство, няма да го пуцаш. Щом го пуснеш, то ще рови със зурлата си. На едно желание ние сме напълно господари, то не е по-силно от теб. Ти го виж и кажи: „Това желание не го искам!” А ти кажеш: „Чакай да ти кажа!”, и му кажеш да си върви, но го държиш за ръката. Ти си като някоя майка, която праща детето си на училище, а го държи за ръката. Може да ти е мило да го пуснеш, може то да плаче, но щом искаш да се учи – ще го пуснеш.

Когато ти се намираш в гората, заблудила си се и дойде някой, че ти покаже пътя и те спаси, това Господ го е направил чрез него. Човек може да има едновременно до 12 приятели.

Мир, мир ти трябва на теб. („Учителю, в мен става голяма борба.”) Когато става борба, то е хубаво, показва, че има живот. Когато има живот, всичко расте, всякакви растения, а когато няма живот – нищо не расте. Бързите действия нищо не свършват. Нещата се уреждат с време. Ти ще се помолиш на Бога, ще си изпълниш длъжността, ще учиш, а ще оставиш работата на Бог да я уреди. Ти сега няма да бързаш да отговаряш. Като те срещне някой, ще кажеш: „Аз сега си имам изпит, заета съм да уча, та нямам време.” На теб ти трябва концентриране и вяра.

*

Истинската обич е, като видиш някого, да изпиташ една вътрешна радост. Вие грешите, като съдите по външните ми прояви към някого. Ти си вложила известен капитал и мислиш, че ще ти го задигна. Опитай и виж дали ще ти го задигна, или ще ти го върна уголемен. Ти учи, остави на Господ да нареди

останалите работи. Ти учи, не обръщай внимание на раната, която е отворена, и не се бори със състоянието си – остави го тъй, както си е.

Като си издържиш изпита, ти после ще ми благодариш, че съм те накарал да го държиш. У децата не може да се говори за силни ученици, но за способни. Решете осем задачи, то за другите две ние ще ви помогнем, ще ви ги решим. Но всичките не можем да ви ги решим.

Няма вече връщане, каквото и да правиш, трябва да излезеш на другия бряг. Сега изнесете търпеливо и със смирение тези условия. По-сетне условията ще се изменят, ще дойдат по-добри. Сега не ви трябва любов, сега ви трябва щедрост, щедрост на всички ви. Аз не мога да престъпя Божествените закони и да ви дам повече от това, което Бог иска.

Ти сега се намираш в същото състояние, в което се намираще, когато най-напред дойде. Аз ти казвам: „Седни, моли се и учи. Надявай се на Господа. Той ще чуе молбата ти и ще ти помогне.” Досега че не си умряла или не си полудяла, то е отговор на молитвите ти. Че се намираш в това положение, то е благодарение на молитвите ти. Ако не се молеше, щеше да е още по-лошо.

Като влезеш в духовния свят, много противоречия ще ти се разяснят. Човек може да е равнодушен към радостите и скърбите, когато умре, но аз намирам по-хубаво това да изпитва глад и жажда и търпеливо да понася страданията. Хубаво е, ако ти вземеш кръста си и го носиш, но аз искам сега от тебе само да си издържиш изпита. Ако не издържиш изпита, вашите ще обвиняват Учението. Ще кажат: „Всички все такива стават.” За да не се компрометира Учението, издръж си изпита. („Учителю, имам усещането, че не мога да се справя и ще полудея.”) Така ли зле ще се отплатиш на Бога за всичкото добро, което ти е направил? Ако досега при всички доказателства не си повярвала, отсега нататък няма какво да ти доказвам. Вече нямам време да се занимавам с доказателства. Ти си въобразяваш, че

съм те напуснал. Това е една илюзия у теб и с нея не трябва да се занимаваш. Това са роднински духове, фамилни духове и други, които са се отклонили и ти внушават тези мисли. Те са временни състояния, които трябва да се издържат. Ще изгрее пак слънцето. А пък аз го наричам вашето състояние разглезеност, всички сте се разглезили.

Аз досега Любовта си още на никого не съм я дал. Няма нито един, който да е достоен за моята любов. Любовта се изразява най-напред в дела, че после иде другото. Това, което гледате, това са материални отношения. Ти още гледаш, но не виждаш. Ти си станала положителна, с положително електричество и искаш от мен да бъда отрицателно зареден. Права си.

Блага дума е: „Учи, аз ще ти помагам!“ Ти си по-силна от животинските състояния и трябва да ги владееш. Божествено е да се ползва човек само от това, което се дава в беседите и Школите ми. Тези, които много вдигат шум, още не са най-добрите ученици. Има по-добри, които работят мълчаливо и си разрешават сами задачите.

*

Някои искат да издържат изпит с шесторка, не искат да получат пет или четири. Ако не получат шест, отказват се от изпита си. Те приличат на такива, които искат да дадат богато угощение с всичките подробности и ако някои малки неща не могат да се доставят, те се отказват да дадат угощение. Бедният човек пък, който няма нищо, всякога е готов да даде угощение. Ти понякога имаш желание да получиш шест. Смяташ, че е възможно. Възможно е, защо не.

Ако мостът над реката е строшен, не може да мине по него един слон, но една мишка може. Сто мухи може да нахраниш с една бучка захар, но за един слон ти трябва шест крини жито. Значи малките желания човек може да ги задоволи лесно, но ако има едно голямо желание, мъчно може да го задоволи.

Един поет се качвал из планината и си мислел, че е сам. Имало и други, но те били след него. Един ден се спрял на едно място, дето си мислел, че никой не може да дойде, и написал на една скала няколко стиха за това, че животът нямал смисъл и е безсмислено да се живее. След това се отдалечил. Обаче на мястото идват и други. Когато поетът се върнал видял, че е идвал и друг някой, който написал отдолу така: „Животът няма смисъл за този, който го не разбира, но за този, който го разбира, има дълбок смисъл”. Написаното направило впечатление на поета и той поискал да узнае кой го е написал. Така се родил у него стремеж. Та всякога идва една такава идея, за да се напише противоположната на нея.

Когато двама души се обичат, те трябва да си имат абсолютно доверие и двамата един на друг, иначе се раждат такива отношения на противопоставяне. По какво хората обикновено съдят дали ги обичаш, или не? Например имаш приятел бакалин. Идеш да си купиш захар и като се върнеш, провериш дали ти е дал точно. Ако ти е дал десет грама ексик² ще си кажеш: „Язък, не ми е приятел”. А ако ти даде десет грама повече, ще се зарадваш, ще кажеш: „Приятел ми е”.

Трябва да учим сега, да учите. Някой път човек има нужда от насърчение. Човек трябва да се яви спокойно на изпит, защото страхът парализира мисълта. На заека такава му е съдбата, всички го гонят, за да го убият. А човек може да мине спокойно през някое място, без да има опасност.

*

Всяка праведна власт е от Бога дадена.

Задачата може да се решава малко по малко. За пример, на двама души им дадат да пренесат по сто килограма пръст. Единият се спре и почне да търси начин как да я пренесе извед-

² ексик – от тур. 1. който отмерва по-малко или който е по-малко от необходимото. 2. с недостиг (по количество, брой)

нъж. Другият пък веднага започва и малко по малко докато първият намисли, то вторият пренесе пръстта. А първият като намери средството, изведнъж я пренесе. Когато у човека дойде вдъхновение, каквато работа залови, всичко му върви добре. Та някой чака вдъхновение да му дойде и тогава свършва работата наведнъж.

Някой път човек се усеща сам. Като че никой не го обича, не мисли и не се интересува от него. През такива положения човек минава, то са състояния на душата. Когато някой човек боледува, даже да създадеш най-благоприятни условия отвън, все остава една малка болка. Човек трябва да се научи да изтърпява болките. Ти няма да намериш човек, който да ти лекува раната, освен истинския лекар, който знае от какво имаш нужда.

Дойде някой приятел и иска да му направиш услуга. Ако се задължиш, губиш, ако му откажеш – съвсем губиш. Например някой ти иска 10 000 лв., но ти нямаш. Ако му откажеш, ще изгубиш. Тогава ти ще кажеш: „10 000 лв. нямам, но с 5 000 мога да ти услужа.” Когато човек постъпва рязко в живота си, той губи.

Вяра, вяра трябва да имаш. Вяра трябва.

Когато ученикът е разумен, Господ го обича и му се изявява. Трябва винаги да се намираш във връзка с едно разумно същество, което да ти помага. Трябва да има до теб винаги един разумен дух да те подкрепя. Хората са като децата, те имат нужда от гувернантки, сами не могат да ходят. Когато се отдадечи гувернантката и детето остане само в количката, почва да плаче. Такова е естеството на човека, сам не може да стои.

Енергиите отзад се набират у тебе от притеснение. Ти си мислиш: „Какво ще стане с мен, дали ще издържа, или няма да издържа?” Ти трябва да си лекуваш черния дроб. Тези енергии се набират и защото се занимаваш с еднообразни неща. Ти няма какво да мислиш да си уредиш живота материално. Мисли за разнообразни неща, които да раздвижат всичките

ти мозъчни центрове и тези отгоре – моралните. Създай си сама изкуствено работа, занимание като децата. Почти малко физика, друга наука, музика. Мисли за всичките хора по лицето на земята, които работят. Мисли за музикантите, учените, добрите хора, за всички, които работят идейно. Човек трябва да живее идейно. Трябва да имаш една основна идея, към която да насочиш всичките си сили. Да не оставяш мозъка си пасивен. Кое е за предпочитание между растението, рибата, птицата, животното, млекопитаещото и човека? Разбира се, човекът! Но всички хора не са на еднакви стадии на развитие. Има хора, у които мисълта отговаря на растение. Такъв човек като не разбира, какво ще му говориш? Има хора, които обичат да им се разясни всичко точно, тогава се успокояват и работят. Всички, които се намират в твоето положение, така скърбят.

*

Изпита си ще издържиш добре. Ти сега учиш. Чрез учението ще се освободиш от това състояние. Ето на, толкова души искат да ти помогнат. Вътрешното ти състояние зависи от теб самата. Там ти си си господарка. („Учителю, аз зная, че нямам вяра.”) Ти не че нямаш вяра, но нали затова сте дошли в Школата да се учите на вяра.

Сънища, които преминават нощно време, показват влияния, през които ще минеш през деня. Това са неприятелите, от които трябва да се пазиш. Съмненията доникъде не довеждат. Човек във всичко може да се усъмни. А тези, които вярват, никога не са се излъгали. И да ги излъжат, пак печелят. Блажени верующите.

(„Учителю, не Ви виждам от известно време.“) То е временно състояние. Денем слънцето грее и човек вижда, но е разсеян, защото има много неща, които да му отвличат вниманието. Нощно време светлината е малко, но човек е по-съсредоточен.

Искаш да се явиш на изпит, а съществата ти казват: „Не можеш да се приготвиш.” Ти повярваш и решиш да се явиш на половината. Съществата пак ти казват: „Няма да успееш.” Ти повярва и реши да се явиш само на френски, а те продължават да ти казват: „И френски не можеш да издържиш!” Е, като не можеш и един френски да издържиш, ти си един за нищо негоден човек. Ако така ги слушаш, на какво ще се обърнеш! (*М. Т. е в подписнато състояние и преживява вътрешна борба по време на разговора с Учителя, но решава, че е време да се смири и да слуша. Учителя казва:)* Хубаво, хубаво.

*

Марийке, на теб ти трябва по-голяма широта на чувствата и по-широк замах. А за физическото ти тяло, ще ядеш 3/4 от храната, която си си определила, а като остане 1/4, ще спреш.

При занятие правилото е: най-напред се проявяват у човека тези способности, които са най-развити. Например започнеш да четеш, а ти се досвири. Ще идеш половин час да си посвириш. Като задоволиш тази способност, ще ти се доще например да учиш физика, след това химия, астрономия, психология и т.н., докато дойдат и най-слабите способности да вземат участие. Тъй се учи.

Пример за широта на чувствата. Една дама си поръчала нови дрехи, обувца, шапка и т.н. Донесат ѝ обувката, а другото още не е готово. Тя иска да си обуе новите обувца да види как ѝ седят. Няма търпение да дочака, докато ѝ ушийт и останалите неща. Нови обувца на стари дрехи не могат да се обуят. Затова трябва човек като се роди у него едно желание, да чака да се реализира цялото – да не бърза. Той да си работи спокойно. Човек сам трябва да живее в света и може да расте само когато е сам.

Слово значи разумност. Има граматическо произношение на Словото. Когато кажеш, че ще учиш и учиш, произнесъл си Слово, а когато кажеш, че ще учиш, а не учиш – говориш граматически.

Ти си лакома на очи. Този дух на лакомство е живо същество. Като му кажеш, че не бива, ще разбере. Но ако покажеш слабост, няма да те остави. Ще си затваряш прозорците за такива духове.

*

Че съм те оставил, това е вярно, но ти си направила много крив извод, като си мислиш, че съм те забравил. Представи си, че имаш една приятелка, която ти пише често. Случи се, че тя 3 месеца не ти пише и ти си помислиш, че те е забравила. Това е само едно твое самочувствие. Може тя да ти е писала и писмото да не е пристигнало, може да са се явили някои външни пречки.

Ти си дете и майка ти те е оставила, защото е отишла на пазар. А ти като си останала вкъщи, плачеш и си мислиш, че майка ти те е забравила. Право ли е? Не е. Майка ти пак за твоята работа е отишла на пазар.

Всичко онова, което получаваш отвън, то не е твое. Твоите врагове ти го нашепват. И ако издържиш с вяра, Господ тях ще ги накаже. Това, което ти правят отвън, то е 99 на 100 лъжа. Това, което чувстваш в главата си, в нисшето съзнание – то е лъжа. Истината е само онова, което ще почувстваш под лъжичката, то се нашепва от Духа и е 99 на 100 вярно. Само един процент може да бъде лъжа. („Учителю, значи всичко, което човек възприема отвън, е лъжа“) Да, 99 процента е лъжа. Твоето състояние е едно самочувствие, което враговете ти го нашепват. То никак не е вярно. Не е вярно. Трябва смирение, смирение. На всички ви трябва смирение и вяра в Бога. Трябва непоколебима вяра в Бога. Разбираш ли? Непоколебима!

В света имат много по-големи страдания. А тука на Изгрева има какво да те крепи. Ти да се не смущаваш от това, че майка ти била болна. То е благословение за тях. Така трябва да гледаш. Ти гледай само да учиш, да изпълниш задачата, която ти е възложил Господ. Ти казваш: „Напуснал ме е Господ.“ Щом

си жива, Господ не те е напуснал. Ако те напусне, ти веднага ще умреш. Господ всякога мисли за всички.

Смирението е нещо вътрешно. То навън няма какво да се показва. Да стоиш сериозен и с приведена глава, то още не е смирение. Ти си бодър, весел, а вътрешно си готов всякога да отстъпиш и да пренесеш страданието. Всички ще преминат през страдания, те са неминуеми.

*

(М. Т. отива при Учителя с въпрос за най-правилния метод за работа на ученика) Никой да не те открие, че ти служиш на Бога. Никой да не те открие, че ти работиш за Бога. Никой да не те открие, че ти обичаш Бога и че Бог те люби.

*

Любов към хората не ти трябва. Пък ти и да искаш да обичаш хората, не ще можеш. Хората не могат да се обичат. Обича се само Бог.

Ако една вода цирика, тя е човешка. Докато е минала през човека, тя се е омърсила и няма защо да я пиеш. Изворът, който постоянно тече, е чист. Ти трябва да се превърнеш на извор, който като тече, да пои и хората наоколо. („Учителю, аз много неща не разбирам.“) Ако разбереш всичко, ти няма да се учиш, а ще отидеш да учиш хората като Бога. Хората вливат в Бога мръсната вода, а Той ги полива с чиста. Най-важното Бог отдавна ви го е дал. Сега, което ви дава, то не е най-важното.

Можеш ли да се съмняваш в Този, който е вложил от Своя Си живот в теб? Най-сетне за всеки човек трябва да има един, който да го обича. Хората ако не те обичат, Бог те обича. И Той е промислил за теб, затова няма какво да се страхуваш. Представи си, че баща ти те праща на училище, но не те облича в нови дрехи, а с тези старите, които имаш, и с тях те праща. Обаче в училището той всичко е наредил за теб – и нови дрехи, и храна,

и пансион. На тебе само ти казва: „Иди така на училище, а там съм ти приготвил нови дрехи.” Ти тръгнеш и си недоволен: „Това баща ли е, да се не погрижи за мен?” През целия път се тревожиш, но като стигнеш, виждаш, че всичко, което искаш, ти е приготвено.

*

Страстите са животински състояния. Човек трябва да развие разумността в себе си, за да надделява над животинските и човешките състояния. („Учителю, какво значи разумност? Не разбирам.”) Разумност, представи си, че ти дават паница и хубава мазна супа. Ти се зарадваш и си речеш: „Сега ще се нахраня”, но дойде някой и ти рече: „Много съм гладен, повече от тебе, отстъпи ми супата.” Ако у тебе вземе надмощие разумното, ще отстъпиш. Ако не отстъпиш, а си речеш: „А, не, аз съм гладна, ще си изям супата” – ето, то е животинското. Отстъпваш супата – това наричам аз разумност. Разбира се, аз не обяснявам разумността по същество, но по проявление.

Този закон можеш да го приложиш навсякъде – и в театъра, когато си за билети. Аз предпочитам да загубя настроението си, но да запазя разумността си. Предпочитам да загубя разумността си, но да запазя Любовта си към Бога. Ще жертваш настроението си заради разумността си и ще жертваш разумността заради Любовта.

Настроението е театър. Имаш билет за театъра, искаш да отидеш вечерта на театър, но те срещне някой твой приятел и ти каже: „Аз имам билет за една лекция по философия, но предпочитам да отида на театър. Ако искаш, вземи моя билети иди на лекцията, а ти ми дай своя за театъра.” Кое ще предпочетеш? Аз ще предпочета да слушам лекцията, то е разумното. Трябва да размениш своето настроение заради разумността.

Ти имаш билет за лекция по философия. Някой дойде и ти каже: „Аз имам билет за Божествени работи, нейде ще говорят,

но не ми се ходи. Ако искаш, вземи моя билет, а дай ми твоя.” Ти ще предпочетеш билета за Божественото.

Често ние мислим, че може някой да ни засенчи. Това, което Бог ни е определил, никой не може да ни го вземе. Разумното в нас никой не може да ни го вземе. Божественото никой не може да ни го вземе. Външният предмет на Любовта може да ти го вземе някой, но слънцето създава очите, създава светлината и раздава Любовта. Може ли някой да открадне слънцето? Не може.

*

(във връзка с пътя, който М. Т. ще трябва да извърви) За нищо да не се безпокоиш.

*

Едно желание може да бъде кристално, растително, животинско, човешко, ангелско и Божествено. Кристалното желание пропуска съвсем незаинтересовано светлината. Растенията приемат топлината и я пропускаат. Животинското е това, при което човек взема нещо за себе си. Човешкото желание е разумно. А ти сега си между животинското желание и човешкото. Твоите желания сега почват да стават разумни. Животинското желание е винаги активно. Животното чувства, че главата му не е в земята, затова е по-свободно и може да се движи. А растението стои неподвижно в земята, защото с главата си е заровено в нея. Ангелско е желанието, което можеш да удовлетвориш по какъвто и да е начин. Когато желанието е чисто, то е Божествено. Ангелското е абсолютно свободно: да знае човек как да работи.

Когато те подплашат като заека, тогава ти почваш да разбираш и бягаш. Ти тръгваш нанякъде.

Творческите енергии трябва да се трансформират в мисъл, в чувство и тогава те дават живот. Трябва да има едно непрекъснато движение в кръг. И най-безобразната форма, незавидна

форма се осветчава от съдържанието в нея. Любовта не може да забрави. И в другия свят да отидеш, пак ще мисли за теб. И на друга планета да отидеш – пак ще мисли за теб.

*

Формите се осветчават от съдържанието.

(*във връзка с някои картини от Невидимия свят, които М. Т. вижда наяве*) Това, което ти се дава, много рядко се случва. То не е обикновено. Трябва да го пазиш свещено.

Сега у тебе се гради ново тяло на мястото на старото. Всичко старо ще се обнови и тези петна и пъпки ще изчезнат от лицето ти. Сега ти трябва да развиеш у себе си редица добродетели: вяра, безстрашие, любов към Бога, милосърдие, надежда. Ще пазиш духовното. Духовно е това, в което има една непреривност. То е постоянно. Материалното е това, което се мени, възниква и изчезва.

Ще имаш вяра. Ще знаеш, че в Бога обратни решения няма. Каквото е решил, то ще стане.

Слънцето ли се изменя, или земята се върти? Земята се върти, а слънцето е едно и също. Когато те погледна, аз печеля, защото ще си взема нещо от теб. Тогава защо да те не гледам? Но някой път аз гледам над тебе. Тогава те гледам такава, каквато трябва да бъдеш. Ти си особена, не си като другите.

*

Тъй както аз вода Школата, никой не я е водил досега.

Има две крайни положения: на радост и на обезсърчение. Те не са твои. Има едно трето същество, което наблюдава, това си ти. Тези смени на състоянията идват, защото законът е такъв. Те стават с всички. Колкото радостта ти е по-голяма, толкова и страданието ти ще е по-голямо. Него човек издържа с вяра. Всеки човек изпитва страдание, когато Господ го напусне. („Учителю, значи и Вие попадате под този закон?“) Аз, когато Господ

ме напусне, си имам една вътрешна светлинка и с нея си светя. Тогава аз виждам навътре в мен. („Учителю, точно тогава ли ставате с нас строг?“) Е, аз ви въздействам по друг начин – с мисъл.

*

(„Учителю, какво е Царството Божие?“) Когато Царството Божие дойде на земята, животът ще бъде такъв в тази си форма като днешната, но по съдържание ще се измени и ще бъде диаметрално противоположен. Многото положения на формите ще ги търпим с векове. Заради тези форми, чрез които се изявява животът на земята, човек трябва да учи закона на търпимостта, за да се съедини в него човекът от земята с човека от Небето и Бог от Небето, та всичко да стане „Бог е Любов и Бог е Светлина“.

Ти сега имаш доста венозна кръв. Това венозно състояние на кръвта ти дава това състояние на подпушеност. Трябва да я пречистиш. Ще правиш душеве със светлина мислено. Мислено тъй си представлявай един душ, който е над тебе и чрез него преминава светлина и тя прониква навсякъде из тялото ти. Ще туриш воля и жива вяра! Няма какво да се убеждаваш в Светлината, тя си съществува. А страданията и радостите нека си идват, те са закон. Мъчнотиите, страданията са привидни – това е една временна промяна.

Тури си положителни стихове и ги повтаряй сутрин, като станеш, и през целия ден. Тури нещо все добро. Аз съм ви дал толкова положителни стихове и формули. Сутрин като станеш, отвори прозореца си, нека влезе чист въздух и светлина в него.

Хората искат все големи обещания. В света дават все големи обещания, но не ги изпълняват. Някой човек не даде никакво обещание, а направи повече. Не е необходимо да се изявява това, което човек си казва отвътре. Ученият, добрият човек стига да направи това, което е решил в себе си. Казват понякога: „Ама не обеща!“ Стига да направи това, което аз съм

казал, това е достатъчно. Истинското състояние не е нещо материално. Всички похвати на хората са материални. Същината на живота произтича от чисто Духовния свят.

Напред и нагоре! Човек като се обезсърчава, да се не обезсърчи! Казвай си така: „В Бога промяна няма. Всичко, което Бог ми е дал, за мое добро е!” Защото разумните същества не може да дадат нещо, което не е за добро.

Господ никога няма да ни накара да прием мътна вода и да ядем мухлясал хляб. Лошите мисли не са от Бога. Сега ще кажете: „А защо ги допуща Господ?” Този е човешки въпрос. С неговото разрешение се занимават хората. Защо ги допуща Господ? Ако детето влезе в калта, то е влязло, защото е искало да влезе, не че майката е допуснала това. Имаш деца, а искаш да се занимаваш. Дойде някоя твоя приятелка. Дай ѝ децата да иде с тях на разходка. Като дадеш някому билета, ти ще дадеш заедно с него и желанията и настроенията, те ще си отидат и така ти ще се освободиш от тях. Ти като останеш без децата, ще си четеш. Наоколо могат да вдигат шум, да викат това-онова, ти си карай колата и си чети. Нали видяхме как едно момиче седеше на една кола, караше я, а през това време четеше книга. Ето, така ти можеш да използваш всяко обстоятелство. Бодрост! Трябва да бъдеш винаги бодра! Учи, учи!

*

Да страдаш от братята и сестрите си, между които се подвизаваш, то е по-голямо страдание от физическото. Ето един пример. Един граф иска да помогне на една изпаднала аристократка, но иска по най-деликатен начин да помогне, щото тя да не забележи. Веднъж както тя си вървяла по пътя, той пъхна в джоба ѝ 50 000 лева, но един стражар вижда и като го мисли за крадец, спира го. Дамата вместо да го оправдае пред стражаря, казва: „Аз имах в джоба си 100 000 лева, той бръкна и ми взе 50 000 лева.” Стражарят обискира графа и намира у него 50 000

лева. Графът, за да остане верен, си изнася наказанието – пращат го в затвора.

Друг пример. В Русия един човек извършва убийство и отива при един поп да се изповядва. Попът изслушва изповедта и го утешава с Божията милост и благост. Обаче този човек успява през време на изповедта да пъкне ножа в джоба на попа. Щом излиза от черквата, той наклеветява попа, че е извършил убийството и че кървавият нож е у него. Хващат попа, намират ножа и го пращат в Сибир на заточение.

Това са страдания, които можеш да изнесеш между братята си. По-рано християните са се подвизавали заради една идея и са страдали всички заедно за нея. Нямащо е време да си виждат недостатъците. А сега като вървят заедно, те ги виждат и тук се раждат по-големите страдания. А в една окултна школа това важи многократно повече отколкото за останалите в света.

*

Започна ли да учиш? Сега е моментът да започнеш да работиш, да се определиш. И да чакаш един и два месеца, все същото ще бъде. На настроенятия не трябва да се поддаваш. Ти може да имаш тъжно настроение, но пак да работиш. От условията не можеш да се освободиш. Ако избягаш от майка си и баща си и идеш при други, пак същото ще бъде. Трябва да държиш Божественото, то е важно. Трябва да отделяш илюзиите от действителността.

По какво ще познаеш приятеля си? Ако той ти даде едно дърво от райската градина и ти го поливаш и гледаш, а след това се ползваш от плодовете му. Не е външно отличие. На децата най-напред им дават рокли, шапки, чепичета да се радват. А по-сетне ги пращат на училище. В какво седи Любовта? Аз може да те облека в хубави дрехи, но ако отвътре останеш грозен, това любов ли е? Ти няма да обръщаш внимание на външното държание на приятеля си, то не е важно. Каквото ти е дадено отвън, то не е твое.

Когато перат някоя дреха, водата се измърсява и дрехата изглежда още по-мръсна, но това не трябва да те смущава. Някой път има външни условия, които пречат на Божественото да се прояви, но то е временно. Божествената Любов трябва да се прояви точно навреме, в момента, в който трябва, защото ако се прояви преждевременно, резултатите няма да са добри. Тогава ще бъде по-лошо. Някой път на човек му се струва, че е сам, то са само негови състояния. Трябва да отличава илюзиите от действителността. Може аз да съм работил и отвън цял да съм изцапан, но е вечерно време и ти не виждаш. Според обичая, като ме срещаш, аз трябва да те поздравя, да те прегърна и целуна, но може ли това да направя, когато аз съм оцапан? А ти като не виждаш това, мислиш си: „Защо не иска да ме погледне, нито да ме поздравя?“ Тъй както се нареждат условията за човека, те са най-добрите за него в момента.

*

Дадох ви гимнастически правила сутрин да ги правите, а вие ги пропускаете. Аз ще взема да ви бия вас, но аз ви оставям живота да ви бие. Когато дойдат добрите условия, всеки знае да живее, но малцина знаят да живеят в страданията. По някой път вие искате и очаквате физическа помощ от мен, но важно е духовната помощ, а тя е и физическа едновременно. По някой път има възможност да расте и да се развива едно цвете в саксия, но това е една илюзия. Моите външни отношения към вас, то е една илюзия. И понякога заключенията ви са криви. Може ли да се пита човек: „Дали да ида да се погрея на слънцето, или не?“ На слънцето всякога можеш да отидеш да се погрееш. От извора всякога можеш да почерпиш вода. („Учителю, по някой път аз дойда при Вас и се върна у дома без нищо.“) Ама как идваш? Аз те гледам, някога дойдеш и знаеш ли на какво приличаш? На стара баба. Ние стари баби не искаме. Тук трябва да идва човек с Божествена мисъл. Всеки ден човек трябва да придобива по една Божествена мисъл. Вие искате като бебета да си

отворите устата и аз да турям непрекъснато. Не, аз ще ти давам, пък ти сама ще го туриш в устата си. Не се иска от вас да турите земята на гърба си. Иска се много малко.

Духовете ти навяват своите състояния. Ти ще се освободиш от тях и ще живееш своя живот. („Учителю, усещам, че у мен са влезнали много баби и аз се боря с тях.“) Ти няма какво да се бориш с бабите. Ти им кажи: „Вие си почивайте, пък аз ще работя.“ Или дай им на тях някаква работа. Ти седиш и бабите почнат да ти разправят: „Никой не ме обича, сама съм.“ Това не е вярно. И никой да не те обича, все има един, който те обича. Сродната ти душа те търси и те обича.

Човек като иска да придобие нещо, трябва да постоянства, при никакви условия да не отпада и ще го придобие. Като постоянстваш, те ще дойдат насърчителните мисли и помощта. Вярата човек с разсъждения не я придобива. Той си вярва. Ще имаш вяра. Ще работиш и няма да се обезсърчаваш.

*

По-добре да си гонена, отколкото ти да гониш.

Човек може да бъде поставен понякога на полюса на Доброто и пак да не изпълни Волята Божия. А може да бъде поставен на полюса на злото и да изпълни Волята Божия. Онзи, който изпълнява Волята на Бога, е дете на Бога.

(„Учителю, на какво се дължи това положение в живота, че на едни се дават благоприятни условия да се проявят, макар и криво да се проявят, а други говорят неща верни, знаят как, но не им дават да се проявят?“) Първото се обяснява с това, че тези хора са богати, а другите бедни. На богатия му се дава възможност да се прояви, защото имат интерес. Само когато се появят разумни хора в света, ще обръщат внимание на онзи, който говори умно, това е най-близкото обяснение.

Трябва да се научи човек да изслушва всекиго, макар и да се проявява глупаво. Има някои хора, които при всичките благоприятни условия не могат да се проявят правилно, защото толкова разбират.

(Учителя показва на М. Т. една къща в полето.) На, виж тази къща в полето, тя не е построена добре, макар че има толкова простор. (По това време минава влак.) Виж, отвън не личи, че се качва по нагорно, но по пухтенето на машината се вижда и тя издава това. Така е и с хората: по надолното тичат, но като дойде нагорно, мъчно се качват. Виж колко дим излиза, това са духове от карбонната система и те сега се освобождават. За тях е добре, но за другите не е, защото ще правят пакости. Сега трябва отново растенията да ги приемат от въздуха и да ги впрегнат на работа. Ако тренът вървеше с електричество, нямаше да има този пушек.

Ти си дошла сега до най-важното положение – да преминеш от едно състояние в друго. Сега трябва да превърнеш простите камъни в злато, да изучиш този алхимичен процес. Вярата ти трябва. Вярата е закон за преминаване от една форма в друга, закон за прераждане, трансформиране на енергиите. Най-важното е да трансформираш енергиите си.

Трябва да вярваш, че всичко е за добро. Ти много бързаш. Да не се обезсърчаваш!

*

Човек намира нещата най-напред вътре в себе си и после отива да ги търси. Вътрешният образ не съответства на външния. Например аз намирам Мусалла в себе си и отивам на Мусалла. Това, което ще видя там, няма да отговаря на образа, който съм си съставил.

Аз ще ти разправам примера с мечката и детенцето. Едни хора, майка и баща, като вървели из гората с детето си, срещнали ги разбойници. Те се уплашили, оставили си детето и

избягали. Малкото дете, като останало само, почнало да плаче и да вика майка си и баща си. В това време го чула мечката. Тя разбрала болката на детето и тръгнала към него. Детето като я видяло, много се зарадвало и помислило, че тя ще го заведе при майка му и баща му. То отишло при нея и почнало да я милва, като ѝ казвало: „Ти ще ме заведеш при мама и тате, нали?” Мечките въобще са ясновидци. Тя като ясновидка знаела къде са майка му и баща му, но не смеела да иде в града. Обаче клекнала и детето като си играло и се радвало, качило се на гърба ѝ и тя го понесла. В това време майката и бащата на детенцето тръгнали да го търсят. Като го видели на мечката, те се уплашили и хукнали да бягат. Избягали и се качили на една канара. От там почнали да викат на детето: „Слез от мечката и ела при нас!” Мечката си вървяла. Като стигнала до тях, пак клекнала на земята, детето слезнало от нея и отишло при родителите си, а мечката си отминала.

Така по пътя на страданията човек отива при Бога. Страданияето като го обикнеш, и то те обиква и ти помага. Него всички го хокат и бягат от него, та то се изненадва, че някой го обича. Трябва да вярва човек като децата. А ти се помоли на Господ така да ти даде най-малкото изпитание, което ти е определил. Голямо изпитание да не ти дава. Да ти дава това, което е за теб. Така като вярваш, разумните същества, ще ти се притекат на помощ. („Учителю, аз дохождам до заключение, че на нищо, което иде отвън, човек не може да има абсолютна вяра?”) Да, така е. („Учителю, значи човек може да вярва само на онова, което ще си начертае, като добие вътрешна светлина?”) Да, само на него. При ученето трябва да се научиш да си образуваш правилни асоциативни връзки. Ще си поставиш една ръководна мисъл и около нея ще групираш останалите. („Учителю, когато аз не зная как да постъпя, правя си билетчета и пиша „да” или „не” и след това си изваждам някое от тях, за да получа правилния отговор. Правилно ли постъпвам?”) Към тях ще прибегваш в краен случай, когато не можеш да решиш сама. („Значи те

изразяват моите настроения?”) Не твоите, те са същества, които действат наоколо. („Тогава аз трябва да се отнасям критически към тях?”) Да, ще се отнасяш критически. Ти трябва да идеш в салона, защото е по-близо и ако не дойда там, тогава да дойдеш да ме намериш тук. Ти си търсила Истината. Щом не си ме намерила тук, трябва да влезеш в Школата. Когато учиш например, не трябва да те интересува процеса, а какво ще извлечеш за своето развитие. Процесите на нещата не трябва да те интересуват, а онова, което извличаш за своето развитие.

*

Човекът, който е най-съвършеното творение на земята, колкото може да бъде благороден, толкова и ниско може да падне. Ужасни са пороците на човека. Той е по-лош и от дявола. Не можете да си представите какви злодеяния се вършат по света. Той може да те реже късче по късче, може да ти набива клечки под ноктите, може да ти извади езика и да го отреже. Как можеш да познаеш присъствието на дявола? Като поискаш да пожертва нещо. Щом не дава, той е.

Човек трябва да стане еластичен като дърво, когато духа вятърът, то превива клоните си, клати се, но вятърът си преминава и само една малка част от дървото си приема за себе си. Някой път вятърът спомага корените да се забиват по-дълбоко в земята.

Човек не трябва да ходи по средата на реката, дето вълните са най-големи, а когато е в реката, да се стреми да ходи близо до брега, дето е по-плитко и вълните са по-малки. Крайните положения не са добри.

Теб те преследват астрални същества, които виждат, че искаш да си заминаваш от този свят и казват: „Чакай, ти имаш да ни даваш. Трябва да си платиш.” Трябва да се молиш, за да дойде помощ от Небето и да се справиш с тези състояния.

*

Като дойде някоя светска дама при мене, която тежи много, аз имам място само за трийсет и три грама да поместя – душата тежи много малко. Окултната литература е пълна с такива примери. При един адепт идват две ученички: едната била много близо физически, била първа, а другата, за да може да е по-близо при Учителя си, се смалила толкова, че се превърнала в житно зърно. Учителят взел житното зърно и го погълнал. По такъв начин тя влезнала вътре в него. Коя е била по-близо до него?

Сега ти си внесла едно богатство и си казваш: „Ще ми го върне ли, или ще ми го задигне?“ Невъзможно е аз да излъжа. То е немислимо нещо. Слънцето може да прави сенки, но в него сянка няма. В Любовта смърт няма. Аз съм ти запалил една свещ. После, ако ти я изгася, две ще ти запаля. Ако изгася двете свещи, три ще ти запаля. Кой е по-силен – с двете или с трите свещи?

*

(„Учителю, понякога изпитвам страх от тези груби влияния, които са около мен.“) Този страх е много отдавна у тебе. Колко пъти в миналото си си отстъпвала от убежденията си от страх! („От идеалните убеждения ли?“) Не само от идеалните. Когато човек го е страх, той от всякакви убеждения отстъпва. („Учителю, какво е лекарството за страха?“) Само вяра. Непоклебима вяра. Сега няма какво да се страхуваш, късно е вече за страх. Кой каквото е направил, ще си носи последствията. Който издържи, ще се повдигне на по-горно стъпало, а който не издържи – ще изостане в еволюцията.

Аз не съм видял по-безидеен народ от българския. Българинът се занимава само с материални работи, на никаква идея не може да служи. Идвате тука при мен на Изгрева и само материалното ви интересува. Само се одумвате един другото.

Аз втори път между българския народ няма да стъпя! Никога вече няма да дойда между българите. Да не мислите... аз за всичко, което ми направите, държа сметка, и то много точна сметка. Христос беше казал: „Докога ще ви търпя?” Говорите за братство. Братство! Тук няма никакво братство. Аз досега не съм видял братска обноска. Когато дойде братството, земята ще заприлича на рай. („Учителю, а сега какво да правя аз?”) Вземи две кърпи в двете си ръце и играй! Българите да играят знаят. Ръченица играят хубаво, за това ги бива, но за работа не ги бива. А да работят за Бога и да се жертват за Бога изобщо не ги бива. Ето това е положението с българите – ръченица с две кърпи в двете ръце, играй и тропай по земята.

*

Какво трябва да прави ученикът? Ако не знаеш да плаваш, не се хвърляй в морето. („Учителю, ами ако аз съм хвърлена в морето, морето е материалният свят и аз съм в него?”) Сега захвана да философстваш. Ти си на параход в морето, който се клатушка силно, и се страхуваш, че може да потъне, затова искаш да се хвърлиш в морето. Като не знаеш да плаваш, няма да се хвърляш в морето. Ще седиш в парахода, ще се молиш и ще вярваш, че няма да потъне. Човек може да го е страх, но да надделява над страха, да не оставя той да го завлече. („Учителю, аз не казах, че не искам да се боря със страха, аз само констатирах факта, че ме е страх.”) Да констатираш факта, то е хубаво. Но рибата, която се е научила вече да плава из водата, трябва да излезе навънка на въздух, да стане птица. Няма защо да повтаряте това, което сте вече научили. Ти като не искаш да си издържиш изпита, аз няма вече да ти говоря за него. Ти трябваше като една задача, която ти е дадена от Бога, да го издържиш. Без наука не може. Един окултен ученик трябва да има знание.

(„Учителю, какво да правя, когато настроенята ми са силни и не мога да се справям всякога с тях?”) Ти няма да обръщаш внимание на настроенята. Трябва да се определиш. Не

може и на Бога, и на хората да се уповава. Какво ще уповавате на хората? („Учителю, аз мисля, че вече съм се определила, но не мога да се справя с лошите си качества.”) Ти ще започнеш незабелязано да работиш. От дъното на избата като охлюва ще изпълзиш малко по-малко и ще се изкачиш на Мусалла – това е Високият идеал. Затова учи, аз ще ти помагам. Да видим сега какво можеш да направиш. Ако ти си издържиш изпита, аз ще се радвам.

(„Учителю, понякога Вие говорите обезсърчително.”) Аз отсега нататък все така ще ви говоря. Вие дори не сте и като децата – те знаят много добре кога трябва да плачат, когато им се карат, и кога да благодарят, когато им се дава, а при вас е точно обратното.

Човек, който се страхува, той е роб. Той не е свободен. Един ученик трябва да е послушен на Господа без разсъждения. Да слуша Господа, без да разсъждава.

*

В Духовния свят когато дават на едного, то е общо за всички, и когато дават на всички, то е за Един. Там няма разделение. Първоначално е бил само един човек, който после се е размножил. („Учителю, аз мисля, че вие обичате само една душа във всички ни.”) Да, обичам една душа – Божествената душа. („Аз мога ли да се смятам, че съм една малка клетчица от тази душа?”) Да, може. („Но аз си мисля, че на тази клетчица отговаря също една клетка от Вашето тяло, специално само за нея.”) Да, това е вярно. („Къде е тя?”) На най-възвишеното място, в сърцето. („Учителю, Вие като ми дадохте да работя върху Любовта (в *Класа на Добродетелите*), какво подразбирате? Като чувство или като разумна сила, която обгръща в себе си всички други добродетели?”) Разбира се, всеобемната, разумната Любов, която обгръща и останалите добродетели, тя обхваща и любовта като чувство, върху което има ти да поправиш някои свои дефекти.

(най-вероятно във връзка с първата беседа от Класа на Добродетелите „Образуване на един клас“, държана на 22 август, 1922 г.) („Ами тези два пътя на ума и сърцето?“) Тези два пътя трябва едновременно да присъстват в човека. Сърцето и душата трябва да бъдат едно. А умът и духът трябва също да бъдат едно. Само по този начин вие можете, като отидете в другия свят, да бъдете пак при мен – така, както днес стоиш пред мен. Към Бога се отива по два пътя – чрез сърцето и душата и чрез ума и духа.

*

Човек трябва да поддържа ръцете си чисти. Ръцете е необходимо да бъдат чисти. Тялото си човек трябва да държи чисто. Но тази чистота не трябва да бъде само външна, но и вътрешна. Да си изправен само външно не е достатъчно. Трябва външната чистота да отговаря на вътрешната чистота. Ум с изпитание е езеро с притоци.

(„Учителю, какво значи това, че на човек му е потребно време и пространство?“) То значи, че човек има нужда от идеи и свобода. Например ти живееш тук, а някоя твоя приятелка живее на оня връх отсреща. Вие като се гледате отдалеч, ще се роди у вас желание да си идете на гости. То е пространство. Когато хората са близо, те не могат да живеят. Времето е условие. Във времето стават смени на състоянието: богатство и бедност, ден и нощ. Когато е ден, човек има условия да работи, когато е нощ, повече си почива. Времето подразбира да не бързаш. Имаш една работа, да не искаш да я свършиш в един месец, а в два-три месеца. От тука погледнато, пространството е идеята, моралът. Пространството е онова, което постоянства, а времето се мени. От тука говорим за пространство, за идея, а като дойдем в ангелския свят, говорим за есенция. Сегашната философия е объркана. Те говорят само за ума, сърцето и волята.

*

Този, когото обичаш, първото нещо, което ще ти направи, е да те мушне с един нож и ако не се уплашиш, ще видиш, че този нож е книжен. Сега ще се учиш на пълната жертва. Учителят ти ще поиска да му оставиш всичкото си богатство и да си заминеш. После пък той ще ти остави богатството си и ще си замине. Тези неща взаимно стават и това е хубавото в Любовта.

Ще има някои, които ще искат да те накарат да се отдалечиш от мене. Ти няма да ги слушаш. Те и на Савка, и на другите постоянно пращат тези мисли, които доста са им навредили. Духовете, които те преследват кармически, искаха да ти отрежат главата, но аз те спасих. Никой няма право да реже главата на другия. Те искаха да направят това, за да живеят те, да се възползват от твоя живот за себе си. Човек остава в ръцете на духовете, когато е грешил против законите, не е изпълнявал Волята Божия. Тогава и Бог се отделя.

*

Първото посвещение на човека е пътят на страданието.

Всичко благородно и възвишено в света се ражда от самото мъчение. Мъчението съответства на великата работа. Трудът е втората стъпка, която гради туй, което мъчението е създало. Мъчението е основа на Царството Божие и без мъчение не се минава в Царството Божие. И онзи, който приеме мъчението и го разбере, ще разбере Божията премъдрост в пълната нейна хармония и красота.

(„Учителю, аз продължавам да излизам сутрин рано и да правя онези упражнения с дишане, които Вие ни дадохте.”) Да, дишанията са хубави, те променят настроенията у човека. Аз съм ви дал много упражнения в лекциите. Извади си ги и прави тези, които са ти приятни според състоянието ти в момента.

(„Учителю, аз понякога Ви чакам доста време, но за мен е важно да Ви дочакам.”) Ти когато чакаш, постоянно се моли.

Можеш да си носиш и нещо да работиш, докато ме чакаш. Тебе ти трябва дисциплина. Стомахът ти се развали, защото в нисшия ти живот се явиха противоречия. Той ще се оправи, ще мине. У тебе чувствата ти са активни вътрешно и работят вътре у тебе. Те отидат най-напред в долната част на челото, а после се проектират в темето и най-сетне в задната част на главата. Образува се една наклонена линия. Те така действат у всички. Твоите чувства ти пречат, защото не могат да се качат в горната част на челото и да станат разумни. Ако се качат там, ще ти благоприятстват.

При страданията най-много човек да умре, нима те е страх? На страданията човек докато им привикне, докато един път човек се намокри, после мокрият от дъжд се не бои. Като навикне човек да страда, не се бои вече и усеща, че страданието му е необходимо, защото чрез него като страда, отвътре той се изчиства и после става по-лек.

*

Тебе насила ще те вкараме в Царството Божие. („Защо, Учителю?“) Защото така аз искам.

(М. Т. отива при Учителя един ден и Му споделя, че се чувства самотна. Учителя се усмихва и казва:) Не бой се, не си сама. Ти си заобиколена от души и ангели.

*

(„Учителю, аз имам намерение да помогна на моя брат Владо.“) Идеята ти е добра. Щом е проработила тази мисъл, изпълни я. Можеш да му поговориш, но трябва да избереш начин, по който да му кажеш. Можеш да му кажеш, че животът трябва да се пази, трябва да се употреби разумно в работа за Бога. Трябва да постоянства в едно направление и никога да не се отчайва. Така ще добие резултати. Трябва постоянно да работи върху добрите идеи и те ще се реализират. Не е в силата.

Като духаш, духаш, най-после колата ще тръгне. Виж как работи светлината. Слънчевите лъчи постепенно, но непрекъснато действат върху почвата и най-сетне пониква тревата. Трябва бодрост и никога да се не обезсърчава човек. Аз съм забелязал, че хората се движат в двете посоки и в двете крайности: или стават много корави, или като омекнат, стават много меки. Не, където трябва да бъдеш твърд, ще бъдеш твърд. Значи ще постоянствате. Където трябва да си мек, ще бъдеш мек. („Учителю, аз мисля, че в желанията си съм настойчива.“) Да, това е така. Да се стремиш да не обичаш, то е подпушване. Ти ще употребиш тази енергия да обичаш Бога. Можеш да обичаш науката. („Учителю, но при това преминаване не може да не настъпи някоя криза у мен?“) Разбира се, че ще настъпи. И ще дойдат. Например, имаш някоя приятелка, ти не можеш да уповаваш на нея, че ще ти помогне, докато не е помогнала на себе си. Човек, който на себе си не може да помогне, какво искаш да ти помогне? Ученик, който своите задачи не може да разреши, не може да очакваш, че ще реши и твоите задачи. Това е толкова естествено и разбираемо.

*

(М. Т. отива при Учителя, измъчвана от вътрешни противоречия след неразрешена задача и съмнението, че не е достойна за Школата на Учителя.) Теб трябва насила да те изтеглим в Царството Небесно. Ти сега се намираш астрологически и кармически под недобри външни и вътрешни влияния от десет години. Това се дължи на духове фамилни, които ти поставят препятствия, както отвън, така и отвътре, и искат да те спънат. Ако им се предадеш, те ще те ограбят, ще изядат всичко каквото имаш и ще те захвърлят като непотребна вещ.

Има фамилни духове, които искат да се преродят чрез тебе и те ти създават тези настроения. Тези духове сега гладуват и са изоставени и те ти предават своите състояния. Вярно е, че тяхното положение е много тежко. За тях Господ е далеч и те

не могат да се молят. Но ти ще ги научиш да се молят и ще ги впрегнеш да работят. Ти трябва да постъпиш като християнка: да спомогнеш за повдигането на тези духове, които са фамилни и родови твои духове. По-хубаво е ти да работиш с тях, да ги учиш, отколкото да ги родиш, да ти бъдат деца. Като деца те ще те отклонят и ще изгубиш времето си, което ти е предназначено за Школата. Да отгледаш деца и семейство е необходимо време, денонощно и много, много години... и накрая човек никога не знае дали това е неговият път.

У човека има една природа, която няма никакъв морал. От нея човек трябва да се пази като от огън. Върху тебе работят не само лоши духове, но има и добри, интелигентни висши духове, които искат да ти помогнат. Ти сега си арена. В тебе сега работят и едните, и другите. Ако хвърлиш лекия си товар, който сега носиш, Господ ще ти даде по-тежък. Ако отхвърлиш сегашната си мъчнотия, то ти ще се ожениш, ще родиш деца и ще носиш не само своя товар, но и техния товар. А може и да се случи да работиш, та да издържаш и мъжа си. Освен децата си, ще трябва да издържаш и мъжа си. Ще можеш ли да издържиш на това, което ти казвам?

Да ти обясня положението, в което се намиращ, за да го разбереш по-добре. Един богат търговец имал слуга и го праща на пазар с една крина жито, за да го продаде. По пътя слугата вижда една нива, спира се и я купува, като решил да я изоре, да засее крината жито, дето носи, и после полученото от жътвата жито да занесе на господаря си. Той така си мисли и умува и така трай, коньо, за зелена трева, когато конят е на празни ясли. Знаеш ли какво значи кон на празна ясла? Когато сеното и сламата на стопанина са се свършили, а зимата още не се е свършила и пролетта е далече. Те и хората правят същото: те се оженят и рекат: „Чакай да се оженя, да народя деца, та повече души да работят за Бога.” Не, има души, които са си определени да вършат тази работа, да помагат на духовете да се раждат и

да работят за своето усъвършенстване. Но не е само физическо раждане. Има хора, които са определени и за друга работа. Има и изключения. Който е свършил университет е определен за друга работа.

Тези мисли, които сега ти идват за семейство и за деца, не са твои. Тези духове влияят на майка ти, на баща ти, на роднините. Те казват: „Няма ли Марийка да се ожени? Кога ще се ожени?“ Ти трябва да се научиш да отличаваши своите стремежи от чуждите влияния. Има влияния Божествени, има и твои стремежи, има и влияния на нисшите духове. Всичко това трябва да различаваши.

Затова трябва да се молиши Духът Божий да влезе в тебе. Той ще поседи у тебе, ще поработи, ще те задоволи и пак ще си отиде на Небето. А могат да те обладаят и нисши духове, тогава ще изпаднеш в противоречие и няма да можеш да се справиши. Да изпадне човек в противоречие, то е ужасно състояние.

Ученичеството е най-доброто време за човека. После когато човек влезне в живота, почват страданията. Когато се ожени човек, че като му се народят деца – пък едно се разболяло, друго плаче, трето тропа с крака и иска нови чепици, майката няма време да си срещи косата и да се погледне в огледало. Но тези състояния са необходими. Те си идват както и времето. На него можеш ли да се сърдиши? В тебе е дошла буря вътре. Нека си вее, ти ще я изчакаш докато премине.

На земята всички страдат. Не само човекът, но и животните, и растенията. Един заек в гората погне го някое ловджийско куче и успее да го насочи към ловеца, онзи гръмва и убива заека. После всички зайци го оплакват, обаче ловецът го взима, занася го у дома и го туря в тенджерата. Така и е с хората. Онези, които не могат да преминат през страданията, те умират. После приятелите му ги оплакват. Човек трябва да прегърне кръста си и да го носи. Едни са преминали през страданията и всички останали последователно ще ги преминат.

Най-мъчно е да намериш някой да те обича както себе си. Човек може сам себе си да удовлетворява. Хубаво е уединението, в смисъл да бъде човек концентриран в себе си и след това да търси чрез молитвата си да направи общение с Бога.

Ето защо тебе трябва насила да те изтеглим в Царството Божие.

*

Аз не съм дошъл за света. Аз съм дошъл за готовите души и онези, които Бог е изпратил на земята да бъдат ученици на Новото Учение.

Христос бе дошъл навремето за загубените овце на Израелия.

Щом се намериш в тъмнина, моли се. Това, което се сърди и работи в тебе, то е плътта, него ти ще го възпитаваш. Ще бъде смешно да чакаш да ти премине болката в гърба, че тогава да се изложиш на слънцето. А всяка една болка в гърба най-добре се лекува със слънчеви лъчи.

Ти имаш вяра, вяра имаш, но надеждата ти е слаба. Затова се обезсърчаваш. Външни пертурбации трябва да стават. Щом се мениш външно, то е хубаво, това показва, че растеш. („Учителю, Вие споменавате, че човек трябва да диша в Любовта, а пък аз това разбирам така, че когато чувствам Вашата хубава Любов към нас, чувствам, че между нас няма никаква преграда и аз се радвам.“) Ха, това е вярно. Тъй трябва да чувстваш, за да дишаш в Любовта и да се ползваш от въздуха на Любовта. И когато се намериш в свършена тъмнина, пак ще вярваш. Бог ти помага, но ти не виждаш.

Слънцето неизменно си грее, както през пролетта, както и през лятото и през есента, макар че има облаци и през тях слънчевите лъчи не идват до нас. Слънцето и зимно време си грее, макар че вали сняг и духа вятър. Слънцето винаги е на едно и също място, а земята се върти. И тя се мени, и животът на човека

се върти и мени към слънцето. Затова днеска си тъжен – няма го слънцето, утре си радостен – има го слънцето. А слънцето е символ на Духа. Когато слънцето грее и когато Духът се излива, всичко расте и всичко се радва. („Но, Учителю, някой път аз не Ви виждам.”) Ти не виждаш постоянно върха, към който се стремиш, защото се движиш и пътят е неравен. Когато слезнеш в долината, изпъкват около тебе дървета и други по-малки върхове и твоят връх, към който се стремиш, се закрива от другите дървета. Но като се изкачиш пак и ако не се отклониш от пътя си, пак на върха ще се качиш, ще го видиш отново и оттам ще видиш изгрева на слънцето. Духът Божий също изгрява периодично за земята и за човека. От това, което ти се дава, трябва да запазиш най-красивите форми.

*

(„Учителю, аз искам хората да ме харесват, да им съм приятна и да ме обичат.”) Да, ти искаш да те обичат, то е естествено. Всеки иска да го обича някой. Всеки има право да бъде обичан от Един. За да те обичат всички, трябва да бъдеш богат, да имаш много пари и да даваш. Да те обичат всички, да ти обръщат внимание, значи да бъдеш нещо по-особено, да изпъкнеш. Да иска някой да изпъкне – то е тщеславие. Гордият пък счита другите за нищожества. („Учителю, аз от кои съм?”) Ти си от тщеславните. Гордият може да се облече някой път в скъсани дрехи и така да ходи. Но гордостта му се вижда и през скъсаните гащи. А тщеславният обича всякога да бъде хубаво облечен и ако обувката му са малко скъсани, той се срамува не от обувката, а от себе си.

Затова да те обичат хората е много трудно. Обича се само слънцето, защото може да раздаде безвъзмездно на всички своя живот, и светлината, и топлината. Ти можеш ли да бъдеш като слънцето? Ти можеш ли да огрееш всички хора наведнъж и всички земни твари и небесни такива? Не можеш. Не можеш да бъдеш като слънцето и не можеш да бъдеш обичана като

слънцето. По-хубаво е да те обича слънцето, по-хубаво е да те обича Бог, а Той ще те обича, когато Той види, че ти се радваш на слънцето и оценяваш благата, които Бог ти дава.

*

(*във връзка с понякога трудните отношения на Изгрева*)
Няма да се унижаваш. Ще се държиш с достойнство.

Някои от вас искат да познаят и опитат Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина. А това е голяма работа. И това не е за човеци. За да опитате това, вие трябва да сте готови да жертвате себе си за тази Любов, за тази Мъдрост и за тази Истина.

(„Учителю, защо на мен все ми е студено и не мога да се сгрея?“) Имаш много електричество в себе си. То не е студ, но когато духа студен вятър, по повърхността на кожата се усеща студенина. Ще превръщаш енергиите си, ще ги трансформираш една в друга. Трябва да излизаш на чист въздух. Прави си онези упражнения, които съм дал с дишане. Прави и онези упражнения, които съм дал, мислено да се обливаш със светлина. Вземай си книгите и дохождай тук да четеш на Изгрева. Сега е най-хубавото време за събиране на прана. Представлявай си, че праната прониква в тялото ти.

Ти си от бързите, искаш за малко време големи резултати да добиеш. Стомахът ти и проблемите с него ти се дължат на чувствата. Трябва да работи човек върху чувствата си и ще си подобри състоянието и работата на стомаха. Здравият може да греша, а болният не греша – той поправя грешките си.

*

Ти не си видяла още страдание. Ами представи си, че всички те хулят, а ти съсредоточена, вътрешно се повдигаш и казваш: „Е, Господи, само Ти ми си.“

Някой път ще се скрия и ще ти кажа ти да дойдеш при мен. Ще плачеш и ще се качваш нагоре, ще те изкачим волю или неволю към върха. Този връх трябва да се изкачи.

Живият човек трябва да е буден в Божествения, в ангелския и в човешкия свят. Божественият свят се намира в главата, ангелският в гърдите, а човешкият свят – в стомаха. А има и по-долен свят, в който хората са мъртви. Казваш, че си мъртва, а досега живееш. Кой ти дава този живот? Запитвала ли си се и знаеш ли отговора? Бог е този, който оживява.

В действителния свят е такова изобилие, че някой път някое същество слиза на земята да даде от изобилието си и да пострада. А действителният, реалният свят, това е Божественият свят. А неговите скрижали са „Омен”, което означава „Тъй да бъде”, също и „Аумен”, което означава „Тъй трябва да бъде.”

*

(„Учителю, аз разбрах за вас две неща: първо, Вие сте един велик извор; и второ, Вие сте един велик страдалец с велико страдание.”) Подозира ли някой от вас, че аз страдам? („Учителю, мене ми е чудно, че онези, които са около Вас, не забелязват Вашето страдание. Но кога се радвате?”) Винаги се радвам. („А кога страдате?”) Когато обичаш някого и виждаш неговите страдания, не можеш да не страдаш с него заедно. („Учителю, значи Вие винаги се радвате и винаги страдате?”) Да, това е така. („Ами Вие как живеете, без да има някой да ви обича?”) Не е вярно, че няма кой да ме обича. Има кой да ме обича. („Е, аз зная, че Бог и ангелите Ви обичат, но от хората – никой.”) Има и някои хора, които ме обичат, макар и да са малко. Защо, вие не ме ли обичате? („Ние само Ви дърпаме. Щом съм понякога по-добра, имам ли малко любов към Вас?”) Да, имаш любов. Аз виждам в човека туй, което той иска да видя, а това, което той иска да си запази, аз не го виждам. Щом той не иска да го видя, аз няма да го видя. („Учителю, аз в това вярвам.”)

Гладът, то е животинско състояние у човека и двама души гладът може да ги накара да се нападнат и убият. Човек от глад може да направи всичко, но като се наяде, той се успокоява. Човек изпитва и духовен глад, когато е гладен, той търси духовна храна, но тя трудно се намира. Тя се намира в беседите ми. Ти свириш ли на пиано? („Свирия чат-пат понякога.”) Освен беседите четеш ли някои други книги? Имаш ли и някои други книги? А учиш ли за изпита? („Учителю, в последно време не уча за изпит, нали не съм виновна?”) Не си виновна, но ти можеш и като не си виновна, пак да учиш. То когато си виновна, ще те накарат насила да учиш, а когато не си виновна, пак можеш да учиш. Упражненията прави ли ги днес? („Не съм ги правила.”) Защо си се изменила толкова много? („Учителю, аз имах желание да ги направя, но днеска просто се залежах на кревата и не можах да стана. На гърдите си чувствах тежест.”) Много ли ти е тежко? Трябва да смъкнеш тази тежест надолу. Нали знаеш какво е казал Христос: „Който изгуби живота си заради мене, ще го спечели.” Ниспето всякога трябва да се жертва заради Божественото, но то не умира, а намира своя живот само в Божественото и чрез Божественото.

*

Сам ученикът трябва да разбере урока си и чак тогава ще му се даде обяснение. Иначе не.

Ако мислиш, че хората ще те разберат, много се лъжеш. Само Бог ще те разбере.

Всякога трябва да си определяш отношенията на някого към тебе – дали са физически, дали са духовни, или са Божествени отношения. Ако са физически, може да разчиташ на тях само 25 процента. При тези отношения човек ще ти направи услуга само ако му заплатиш.

На духовните отношения можеш да разчиташ 45 процента, там духовният кредит е по-голям. Някой може да ти направи

услуга, без да му заплатиш в момента, като той разчита на бъдещето да му се реваншираш в подходящ и труден за него момент.

В Божествените отношения може да разчиташ напълно. Онзи, който ти прави услуга, той я прави, без да мисли за някаква отплата. Той върши Волята Божия доброволно и чрез саможертва.

*

Представи си, че аз съм чешма, може да е и мраморна чешмата. Хората идват при чешмата да пият, радват ù се, прегръщат я. Но същественото в чешмата ли е, или във водата? Във водата. А водата може и да не бъде канализирана, може сама да изтича по естествен път. Значи важно е през теб да мине животът, а по кой начин – това е второстепенно нещо. Пък и да прегръщат и да цапат тази чешма някои хора, дъждът като вали, той накрая я измива. Така че не само водата в нея е чиста, но и тя отвън пак остава чиста. Ето защо човек трябва да бъде отвътре и отвън чист, за да премине в него живата вода на живота. Тя е, която управлява живота.

*

На физическото поле на земята само майчината любов наподобява Божията Любов.

От толкова хиляди години ви крепя и ви помагам, не се ли убедихте, че няма никога да ви оставя сами?

Марийке, какво има да ми кажеш? („Учителю, аз не дойдох днес да приказваме, а така ми се дощя да дойда и да седна при Вас и да Ви гледам.“) Хубаво. А как върви учението? („Уча по малко.“) Хубаво. Не трябва човек да се увлича само от светското учение. То е предисловие. Предисловието, то е следствие на съдържанието и няма смисъл без него. Затова само Божията Любов е Любов.

*

(„Ако бяхте в Англия, по същия начин ли щяхте да говорите?“) Не, по друг начин.

Ти имаш въображение. Ако се оставиш на интуицията си, ще постъпваш добре, но когато започнеш да разсъждаваш, се забъркваш, защото много влияния се препречват пред тебе и у тебе. У тебе е развито приятелското чувство, но ти не обичаш да имаш много приятели. Искаш да се познаваш, да обичаш, но искаш да имаш само една приятелка. И ти си крайна. Ти като се привържеш, всичко даваш, но като се разочароваш, съвсем се отдръпваш. А те не разбират както става в твоята душа, затова те осъждат.

Ти външно не си много активна, но вътрешно си активна и затова стават у тебе подпушвания, когато се родят желаниа. („Учителю, какво да правя с тях?“) Да ги туриш на работа. Какво се разбира под туряне на работа? Може да им дадем някое наставление, но ще го изпълниш. Ето, имахте Клас на Добродетелите, но там ви се развалиха отношенията. А знаете ли защо? Ще ви кажа друг път. Сега не може. За всяко нещо си има своето време.

*

Един Учител имал три механически кукли. Те представлявали много красиви девици. И Учителят сложил в едната от тях всичко, в което се проявява Любовта, а във втората сложил всички качества на Мъдростта, в третата кукла – всичко, което има значение за повдигането на човешката душа. Тези кукли той държал в стаята си и трябвало когато иска да извади това, което е вложено в някоя от тях, да се докосне до нея и да я целуне. За да изпита ума на учениците си, той оставил една дупка, през която можело да се гледа в стаята му. Веднъж учениците решили да видят какво ли прави техният Учител през онази дупка. И те видели как той прегръщал и целувал куклите.

А те не знаели, че това са кукли, а смятали, че са истински красиви девойки. Те си рекли: „Виж Учителят на нас проповядва едно, а сам той живее, и то как живее. На нас проповядва целомъдрие, а той има не една, не две, а три девици.” Тогава те си рекли: „И ние така ще направим като него. Кой може с една, кой може с две, а кой може с три, дотолкова колкото му стигат силите.” Един ден, когато Учителят се престорил, че го няма, то първият ученик издебнал, че няма никой, влезнал вътре, приближил се до куклата на Любовта и решил да я целуне. Но като не познавал законите, той постъпил към нея механически и грубо, а куклата му нанесла такъв удар в лицето, че той се претметнал три пъти. Та така учениците като не разбират законите и дойдат близо до светлината, или ще се възгордеят, или ще се съблзнят от нещата, които ги заобикалят. Ето защо това, което казвам на едни, на други не мога да го кажа, защото няма да го разберат. А на теб го казвам, защото твоите разбирания са по-широки.

*

Сега ако си посадила един орех и ако дойде някой и ти каже: „Я го извади да видим каква му е ядката!”, ти да го не буташ. Ти го остави в земята, той ще си поникне. Туй, което Господ ти е дал, ще го пазиш свято.

Когато се срещнеш с някого, няма да преминаваш Божествената дистанция между него и себе си, няма да променяш отношенията си и няма да се сближаваш повече [отколкото трябва]. Като срещнеш някого, първо се запитай какво Господ иска да те научи чрез него, после се запитай какво иска Господ ти да му предадеш. Ще се учиш от всички хора. Ако той е умен, сам ще ти предаде урока, ако не е умен, ти ще го извлечеш сама от неговите опитности.

Физическата близост аз я оприличавам на хора ескимоси, които се намират на Северния полюс и стоят един до друг обле-

чени със своите дебели кожуси. Те се допират, но не могат да се видят отвътре. После има друга фаза, когато всеки се скрива в кожуха си и се стреми вътрешно да схваща приятеля си. Това се казва религиозност. А най-хубаво е когато хвърлят кожусите си. Тогава се идва до онези естествени положения на истинската духовна близост. А Божествената близост може да се създаде само чрез Словото. Докато човек се пречисти, ще премине през много страдания. Трябва кръв да потече от човека, докато дойде до оная истинска чистота, да се дойде до абсолютната чистота, това е област на Духа Божий.

*

Кажи, какво желание имаш от мен? („Учителю, когато дойде време да си замина от този свят, да дойдете и да ме посрещнете.“) Добре, ще те посрещна.

*

Похвалиш ли се за нещо, че го можеш и умееш, веднага ще те турят на изпит. Затова пазете се от такива ненавременни изказвания.

Аз мога с когото и да е от вас да прекъсна напълно връзките, които съм направил с вас, само за пет минути. Това е пътят на Бога, който се е самоограничил за благо на малките си братя. Няма по-светло и чисто име от името Учител. Ето защо отношенията между Учител и ученик са чисти и святи.

Кой е най-близо до мен? Който чете беседите и Словото ми, той е най-близо до мен, понеже се свързва с Божествения Дух, който е говорил чрез мен.

Направи доброто и го забрави.

В мене има една черта, която е по-силна от мен – аз съм винаги на страната на слабите.

*

Трябва да се научиш да любиш. Ти си още в предисловието на Любовта. Когато за един миг Любовта те посети, то е момент, който никога няма да забравиш. Ти ще почувстваш тогава такова разширение, че ще се слееш с всички същества и ще искаш на всички да дадеш и да им направиш добро. То ще остане за тебе като една любима мечта: най-много за нея ще мислиш, ще я пазиш свята и никому няма да говориш за нея, но тя ще ти дава най-голямата сила и живот. Ако я повериш на другите, те ще те сметнат за смахната, но за теб тя ще осмисля живота ти. Любовта на земята може да се осмисли със слънцето, с неговата светлина, неговата топлина и с живота, който излиза от него, за земята и за всички живи същества.

*

Послушанието на ученика е връзката на ученика с Бога.

Ученик е онзи, който учи, който прилага, който служи на Бога.

Ти на това ще гледаш като на една задача, която съм ти дал да разрешиш. Ти разбираш. Сега ще разгледаш нещата, които съм ти дал, и ще вземеш туй, което съм вложил. Това богатство никой не може да ти го вземе. Ако държиш нещата, без да ги разглеждаш, тогава могат да ти ги вземат и ти ще останеш без нищо. Аз съм вложил, сега ти трябва да преработиш всичко, което съм вложил. Винаги да приемаш и винаги да даваш, когато ти поиска Господ. Това е връзка на ученика с Учителя и на Учителя с Бога.

Е, каква мисъл остана у тебе от всичко това? Когато забърквам кал, аз гледам гърнето, което ще излезе, самата кал не ме интересува. Ако се спираш на формата, може да се съблазниш. За грънчаря е друго, той следи и търси подходяща глина, за да може да работи с нея и да извае своите гърнета и стомни, а аз

се интересувам да се осъществи [идеята]. Ти имаш добро сърце. Сега гледай доброто си сърце да го подкрепиш с правилна мисъл.

Който има Любов, ще се прояви в Мъдрост. Който има Мъдрост, ще се прояви в Любов. Стремезът на мъжете и жените е нещо идеално. Мъжът се стреми към жената, за да си вземе Любов и да я прояви. Жената се стреми към мъжа, за да се прояви като Мъдрост.

Това рядко се случва, което сега ти се е наредило. Ще го цениш и ще извлечеш нужния урок. Ще гледаш на моите отношения като на нещо, което иска Бог да ти се даде. Аз ти го давам, защото изпълнявам Волята Божия.

*

(към сестрите) Сестра, когато планината не отива при Мохамед, то Мохамед отива при планината, за да си свърши работата.

Е, сестра, когато човек завърши една работа за Бога, то за Бога е без значение кой я е свършил и къде я е свършил.

Сестра, нали свършихте тази работа за Бога, която трябваше да вършите. Какво по-хубаво от това!

*

Човек не бива да се самоосъжда, а трябва да си прости. Човек трябва да изпълнява волята на Бога там, където е поставен – на всяко място и по всяко време.

Ти сега искаш да намериш други някой виновен, а пък то сама си си виновна, но себе си не можеш да накажеш. Трябва да си простиш. Сега в теб страда други дух, който те е научил на лоши работи, пороци и сега като гледа на какво те е научил, то този дух страда в теб. Можеш ли да намериш онзи първия момент, когато у теб се е породил порокът? Той е бил някой дух, с когото сте образували предприятие, и после като е фалирал,

отишъл е и твоят капитал, с една дума – завлякъл те е. След това са дошли полиците и кредиторите и сега трябва да се плаща. Някой трябва да плати.

Трябва човек да образува връзки със същества, по-напреднали от него, които не фалират, които не пропадат, та като се свържеш с тях, те като се движат по своя път, ще повдигнат и теб, а като повдигнат и теб, ти ще тръгнеш в техния път, по техните стъпки.

*

Представи си, че се намираш на дъното на кладенеца и досега капакът отгоре е бил затворен. После видиш, че някой е отворил този капак, за да те извади. Ти погледнеш нагоре и се зарадваш, но после погледнеш надолу и си речеш: „Дали няма пак да се затвори капакът?” После погледнеш нагоре, капакът е отворен и се поуспокоиш малко. След известно време гледаш онзи отгоре ти е пуснал въже. Ти се залавяш за куката и се зарадваш, но след това отново дойде съмнение в тебе: „Дали няма да се скъса въжето?” Онзи те извади навън горе, ти се зарадваш, но после пак дойде съмнението: „Дали няма да ме тури отново в кладенеца?” Това са съмненията, които естествено идат. То е хубаво, че е дошло съмнението. Това е изпит, през който ученикът ще мине, а за да премине успешно, му е необходима вяра. Като имаш вяра, това е въжето, което свързва ученика с неговия Учител, а връзката се осъществява чрез Словото му.

*

Представи си един голям кюнец пълен с вода, който се излива в много други по-малки кюнци. Водата, която минава през първия кюнец, за да отиде да се излее в другите кюнци, изменя ли се? Не, тя остава все същата. Значи все същата вода във всички кюнци присъства. А нареждането на кюнците, това са отношения. Ако чешмата се вдигне по-нагоре, други кюнци

и тръби ще дойдат на мястото на първата тръба. Ако тя слезе по-надолу, първият ще стане последен, това са само отношения. В тебе винаги трябва да има една вътрешна радост, то е Божественото, то е връзката, която трябва да пазиш, а останалото са съотношения. Ученикът трябва да изучава съотношенията, за да се ориентира в истинския вътрешен път.

*

Може ли майката, която е цапала ръцете си в парфюмите на детето си, да го не обича? Вяра трябва да имаш. Аз искам да бъдете герои. Ако вие ще сте като онези герои, с които светът е пълен, защо ми сте? Ти трябва да знаеш: твоето никой не може да го вземе. По човешки казано и като си богат, трепериш, за да си не изгубиш богатството, и като си беден, пак трепериш. Като ги погледна, че треперят казвам си: „Тези не са герои”. Трябва вътрешно да се молиш, като отпаднеш духом. Кажы: „Господи, грешила съм в миналото и сега много погрешки направих, но ти си милостив, помогни ми да изляза от тази мъчнотия.”

На физическия свят един човек като е седнал на един стол, други човек не може да седне на същия стол. Но в духовния свят могат да седнат колкото искат на този стол. Ако ти си голяма колкото слънцето, земята не може да те побере, но ако станеш малка колкото един лешник, колко такива могат да се съберат? Когато човек умее да се смалява, навсякъде е приет. Бог работи с малките неща. Чрез малкото идва благословието. Малкото е, което крепи света. Чрез малкото животът се проявява на земята.

*

(във връзка с брака и отношенията в него) Ти не трябва да гледаш на своя другар в живота като на лична собственост.

Когато човек принадлежи на Бога, той е свободен и на всички други около себе си гледа като на свободни люде.

Бракът не е съединение. Бракът е съчетание на свободни души.

*

В страданията взимай пример от растенията. Едно растение като му поставиш главата в земята, то се радва и казва: „Нямам възможност да се разпротра нашироко, затова ще раста нависоко.” Главите на растенията са в земята, минават през страдания, но пък затова те растат нагоре чрез стъблата си към небето. Важно е стремежът към небето. Господ затова гледа да привлече хората към себе си. Енергията, която получиш, трябва веднага да я туриш на работа.

(„Учителю, докъде трябва да се разпростират моите отношения към Вас?”) Когато една чиста вода се влива в друга чиста вода, имат ли някакво ограничение? Някои вземат материалното благо само така, за да си ядат. Който прави така, е отговорен. Като дадат някому една книга и той не се ползва от нея, той е отговорен. Когато взема един плод, човек изяжда плода, а семката посява. Не трябва да се ядат и семките, и плода заедно. После някои крадат. Можеш да си вземеш и да се наядеш, но да крадеш – не. Не е позволено.

*

(„Учителю, аз искам да ми дадете преживяване за доброто, светлината, истината, та да ги имам като живи, а не да са само понятия.”) То е хубаво, но ако човек има тези преживявания и няма хора, на които да даде, тогава е по-добре да е беден и да живее в обществото. Това са крайните положения.

Ако ти предложиш мед, хората не само ще си вземат от меда, за да се нахранят, но ще искат да си вземат меда и да го занесат вкъщи, ще искат да крадат. Ти тепърва ще имаш преживявания. Ще имаш такива хубави преживявания, че всички косми ще ти потреперят.

Когато една чешма тече, човек трябва да отиде да си налее вода колкото му трябва и после да си отиде, та и другите да си наляят. Водата в чешмата се не свършва. На нея ѝ е приятно колкото повече наливат. Но някой иска да вземе чешмата и да я занесе вкъщи – това е кражба.

После, не трябва човек да е ненаситен. Идеш един път с колата за дърва, няма защо да ходиш пак, ако тези, които си взел, ти са достатъчни. Ако тръгнеш повторно, може времето да се развали, да духне вятър, да стане зима и може да загубиш това, което си придобил. Малкото е, което ощастливява, и малкото е, с което се благославя.

*

Във всяка целувка трябва да има съдържание на любов. Всяка целувка, в която няма любов, е престъпление, а всяко престъпление носи след себе си нещастие или за сърцето, или за душата.

*

Човек може да живее само ако има Любов. („Учителю, аз като нямам любов?“) Та ти живееш сред Любовта, тъй както си сред въздуха. Както дишаш въздуха, така трябва да дишаш Любовта. И както не можеш да поемеш всичкия въздух наведнъж, а го дишаш по малко, така също е и с Любовта.

Недоволството е съмнение. Ревността е съмнение. Доволството е вяра. Човек е доволен, когато има вяра.

За да се стремиш към здравето и да го цениш, трябва да си болна. За да се стремиш към знанието, трябва да ти липсва. За да се стремиш към доброто, трябва да си лишен от него. Какво обичаш в хората? Най-хубавото! Аз на всекиго гледам като на същество, което има всичките възможности на Любовта, Мъдростта и Истината. Когато страдаш, спомни си за търпението на растенията, на които главите са заровени в земята. Трябва да бъдеш герой. („Учителю, аз не съм ли?“) Си!

*

На земята събитието е малко, но последиците в Духовния свят са големи, и обратното – в Духовния свят събитието е голямо, а долу на земята е малко.

По-рано хората са служели на Бога с жертва. Това е Мойсеевият закон. Сега да се посветиш на Бога се разбира да му служиш от Любов и каквото дадеш, да не искаш заплата. Кога един човек иска да му върнеш парите, които ти е дал? Когато не те обича.

Силата, която е вложена в теб, може да се употреби за извършване на нещо добро. Трябва да се освободиш от всички дребнави и ограничаващи идеи. Например, дребнав е стремежът към богатство. Ти трябва да любиш Бога и да си готова да умреш за Него. Като умреш, ще оживееш. И да умреш, пак при него ще отидеш, какво има да се страхуваш? Бог всекиго обича по Неговия начин. Тъй както обичам теб, никого не мога да обичам. Това, което съм дал на теб, на никого не мога да го дам. Но след като съм дал на теб, ако има излишно, него на друго не мога ли да го дам? Имам право да го дам.

После, трябва да знаеш, че никой не може да ти забрани да се греш на Слънцето. Ако от едно място те изпъдят, ти ще отидеш на друго място и пак ще се греш. Никой не може да ти наруши връзката, която имаш с Бога. Връзката на човешката душа с Бога е неръкотворна и недосегаема от скверни ръце.

*

Като постоянстваш, ще подобриш кармата си. („Учителю, ще дойдат ли за мен по-добри условия?") Ще дойдат. („Скоро ли?") Скоро, скоро.

До китката кожата на ръката ти е променена. Това показва, че умствено и астрално си се подобрила. До лакътя кожата ти е груба – физически още си груба. Там трябва да работиш. Животинското с това се характеризира, че то мисли само за ядене.

Някога ти си била много друга: била си слугините и им си се карала. („Учителю, аз вече груба няма да бъда!“) То човек и много мек не трябва да бъде. Кога един Учител обича ученика си? Когато като посети градината на ученика, види, че той в негово отсъствие е разкопал лехите, прекопал зеленчуците, полял лука, премел с метлата къщата си, всичко турил в ред. Тогава Учителят ще каже: „Този ученик е работил!“ И всякога, когато мине, ще каже: „Аз трябва да се отбия при този ученик.“ И ще се отбие. Ще му дойде на гости. Божественият Дух идва периодически и посещава човешката душа, която човек е приготвил и предоставил да разцъфне и да очаква своя Възлюбен – Божествения Дух.

*

Казваш, че загубваш Бога. Не знаеш как да Го схванеш. Представи си, че си една малка пеперуда, която лети от цвете на цвете и се пита къде е земята. Пеперудката цялата земя не може да види, но цветовете, които са под нея, ги вижда много добре. Нали от там смуче нектар. Доброто желание, което ти е дошло да се примириш с Учителя си, е от Бога. Мисълта, която ти е дошла, е от Бога.

Във всичко се проявява Бог. Всяко нещо е Божествено. И изкълчената мисъл и тя е излязла от Бога, но дохожда при теб такава, защото се пречупва през много други съзнания и те я променят.

Отношенията на двама души, които се обичат, са немислими без Бога. За да има хармония помежду им, трябва да се движат между две успоредни, на които перпендикулярът е неизменен. Когато у теб се проявяват две противоположни състояния, третото, което ги хармонира, е Бог. И Христос казва: „Където са двама в Мое име, там съм и Аз.“ Отношенията са невъзможни без Бога.

*

На физическия свят Любовта не може да се прояви, тя се проявява в Духовния свят. Тука може да се прояви само микроскопичната любов. Например може да ти направя едно добро и да си замина нататък.

В сегашните къщи както са направени, можеш ли да пуснеш водата от чешмата, та постоянно да тече в стаята? Какво ще стане със стаята? Всичко ще се потопа. Значи на физическото поле Любовта не може да е непреривна, тя ще има прекъсване. Прекъсването зависи от човешкото съзнание – ако то е будно, няма прекъсване между физическия свят и Невидимия свят, но днес човек още няма будност в съзнанието си.

От Невидимия мир съществата, които помагат, не искат да ги знаят, защото те са интелигентни и ценят свободата на всекиго. Някое същество дойде, подхвърли ти някоя окуражителна мисъл и пак се скрие, за да не изопачиш идеята с някой образ. Те искат да те научат да проходиш. Изправят те, ти паднеш, а те дойдат и пак те вдигнат. Таман речеш да пристъпиш и пак паднеш. Те пак те вдигнат, докато най-сетне се научиш да ходиш. Докато пада малкото дете, все плаче, но като проходи, ободрява се и се зарадва, добива самоувереност. Човек без помощта на Невидимия свят не може да живее на земята.

*

Ако аз те нося сам на ръце, какво ще спечелиш? Аз ще те пренеса от едно място на друго, ще те оставя там и ще си замина нататък. Ако ти не можеш да ходиш, какво ще е твоето положение? Ще кажеш: „Защо ме остави тук?“ Но ако можеш да ходиш, ще станеш, ще поемеш пътечката и полека-полека ще се изкачиш на върха при мене. Като те видя, че си дошла, аз ще се зарадвам и ще кажа: „Ти как дойде?“, и ще се свали един товар от гърба ми, защото иначе ще си мисля, че трябва да се връщам да те взема. А знаеш ли каква радост ще си причиниш, като дойдеш сама? Колко много ще се зарадваш?

Ти не работиш достатъчно. При сегашното си положение много нещo можеше да направиш. За теб има опасност да ръждясаш, да се образува гниене. А онези, които много работят, ти ги гледаш, че са се лъснали, но те са се изтрили от работа. Сечиво, което работи, само се лъска, а което не работи, ръждясва от влагата. Същото е и с човека.

Да речем, че ти стоиш при майка си у дома и тя постоянно те милва и гали; и друго положение, че ти ходиш на училище и там се срещаш с твоите другарчета. Идеш, научиш един урок, след това научиш други и после се върнеш при майка ти и тя те погали. Ако те оставят да си избираш от тези две положения, кое ще предпочетеш? Първото е по-хубаво, но там нищо не научаваш и това е лошото. При второто положение раздялата с майката е мъчна, но пък печелиш знание, което ти е необходимо, затова е за предпочитане.

Човек трябва да бъде естествен всякога и да не се смущава от присъствието на други хора. Той да е тъй свободен в държанието си както е свободен, когато ги няма. Това може да стане, ако си погълната само от една възвишена идея.

Ако реката тече през една област, където всичко е изсечено и слънцето грее, то тя ще пресъхне. За да не пресъхва реката, трябва да засадиш колкото се може повече дръвчета и да израснат, та да засенчат мястото. Трябва постоянно да садиш добри и разнообразни мисли.

Да кажем имаш един приятел, когото обичаш, и не можеш да се отделиш от него. Обаче трябва да отидеш на училище и на тебе ти е мъчно, мислиш, че си се отделила от него. Обаче той има способността да взема много лица. Превърне се в професор и ти предава лекцията, но ти не го познаваш. После се превърне в друг професор и ти предава другата лекция, но ти и там не го познаваш кой е. („Учителю, аз искам да го виждам и познавам навсякъде.“) Божията Любов е неизменна, но благата, в които се изявява, са различни. За Любовта не се говори, тя само се проявява.

*

Някой казва: „Ти знаеш ли, че от два дена не съм ял и страдам?“ Аз му казвам: „А пък аз от десет дена не съм ял и страдам.“ Може да е прав, че страданието му е голямо, защото той мисли, че всичко е заключено в яденето. А пък аз макар че десет дена не съм ял, ми е радостно, защото зная, че това е хубаво за моя идеал. Геройството е когато не си ял два-три дена и дойде някой, че ти донесе малко храница, а пък ти вместо да я изядеш сам, я дадеш другиму, който има същата нужда. Значи твоята жертва те приближава до високия идеал – да обичаш ближния си като себе си.

Тези хора, които живеят само с желания, са от черната раса. Тези, които се борят, за да реализират желанията си, са от червената раса. Онези, които мислят за реализирането на желанията си, са от жълтата раса. А от бялата раса са хората на разума. Пътят на източните народи е инволюционен – слизане надолу, а на западните народи е еволюционен – издигане нагоре. Затова един индийски адепт ако иска да напредва по-нататък, идва да се прероди като европеец. От тук той започва своята еволюция.

*

(„Учителю, спомням си един сън, едно преживяване, че съм плакала много, че съм се разкайвала за нещо, но не си спомням за какво. Но после дойде Христос и ме спаси.“) Това е истина. Досега сме те взимали доста млада няколко пъти от земята, за да не се отклониш от пътя.

*

Ще учиш! Като казвам „ще учиш“, разбирам в смисъл, че ще развиваш ума си, сърцето си, волята си. Ще гледаш да прекарваш животинските си енергии нагоре. Енергиите, които се образуват отзад на тила, ще ги прекарваш най-напред отпред

на челото – там е разумността, после отгоре на главата, където е хилядолистникът, и от там в Божествения свят.

Има три начина за разрешение на отношенията: физически, духовен и Божествен. Ако искаш да разрешиш проблемите по физически начин, трябва да си богат. Ако искаш да ги разрешиш по духовен начин, трябва да си красив в духовен смисъл. А ако искаш по Божествен начин, трябва да си силен. Богатият се харесва с това, което дава и плаща. У красивият има една естествена привлекателност, а силният с Духа Божий дава сила и живот на онези, които го търсят.

Физическо отношение е когато аз съм гостилничарят, а ти си много гладен и дойдеш, та ми искаш да ядеш. Но представи си, че в тази гостилница има надпис: „Днеска с пари, а утре на вяра.” Гостилничарят ти каже: „Плати си, ще ти дам да ядеш.” Ти идеш, работиш, работиш и най-последно спечелиш пари, платиш си и се нахраниш.

Представи си, че гостилничарят ти дава на вересия да ядеш, но за всяко ядене записва. В такъв случай доброжелател ли е?

Духовно отношение е когато ти си беден и отиваш при един учител да се учиш. Но представи си, че ти си беден и не можеш да си плащаш уроците. Учителят пише уроците си и казва: „Този ученик не плаща.” Но като те вижда, че ти се стараеш и учиш, казва: „Той учи добре, от него ще излезе човек в живота”, и става снизходителен към твоята беднотия и те учи без пари. Това са положенията, които съвременният свят заема пред Бога. („Учителю, аз кое място заемам?”) Тебе искаме да те поставим в положението на бедния ученик. От Невидимия свят ви са дадени всички условия да учите. Вие сте поставени в Школа, имате Учител, имате Слово и Бог е в Словото Му.

*

(във връзка с вземането на решения на Изгрева в някои случаи) („Учителю, защо не им кажете на тези приятели това, че е грешка?”) Ако им кажа, те ще направят същото каквото са намислили. („Но, Учителю, те бъркат и се отклоняват от

пътя.”) Ако им кажа и те не изпълнят, то тогава ще ги държат отговорни за неизпълнението на Волята на Бога. Един път ще понесат последствието от твърдоглавството си, а другия път ще понесат последиците от нарушението на Божията Воля. Затова по-добре е за тях да носят последиците от твърдоглавството си.

Да жертваш, но да жертваш разумно. Да си не пръскаш богатството само за едно угощение. Някой си даде всичкото богатство за нищо и никакво, а полза – никаква.

На един болник каквито яденета и да му даваш, все му се виждат безвкусни. Затова ядене се дава на здравия човек. Някому се дава по-малко, защото толкова може да носи, а на някому повече, защото повече може да носи. Пък има и друго нещо – не е важно количеството на хляба, а качеството.

Аз предпочитам бяло симидче, приготвено от чисто бяло брашно пред цял черен хляб месен от какво и да е брашно. Важна е чистотата, а тя е средата, в която може да живее човешката душа. Бог може да люби човешката душа само в чистотата и когато се каже „Бог да бъде с теб”, това означава Бог да се влее в теб. А за да се влее в теб, трябва да имаш съд, чист отвътре и отвън. И да станеш съсъд на Бога, т.е. Божественият Дух да се втече в теб и ти да бъдеш ведно с Него.

*

Моите ученици не са тук на Изгрева, те са в света, те населяват от началото до края на Вселената. Те са тези, които движат живота на света и живота на Вселената.

(Един ден М. Т., попадайки на книга на Папюс в библиотеката на Учителя, Го пита дали може да чете този автор.) Не. Не може, той е ученик на Черната ложа.

От Черната ложа ученици могат да се качат най-високо в умственото поле, но не и в причинния свят.

(„Ами, Учителю, щом са от Черната ложа, какво дирят тук, а не ги изхвърлите тези книги?”) Те стоят тук, за да служат за

урок и поучение на учениците. („Ами тук и злото, и Доброто съжителсват, как да ги различаваме? Няма ли да паднем надолу, ако опитаме злото?“) Ученичеството започва с послушание към Бога. Послушанието към Бога е връзката между ученика и Бога. Има ли я тази връзка, има различаване на Доброто в света и служение на Доброто. Няма ли я, няма послушание, няма връзка с Бога и няма живот в Бога. („Учителю, аз съм дошла за Вас и за Словото Ви.“) Хубаво, служи на Бога.

*

Сега ще речеш: „Той идва в моята градина и си взима най-хубавите плодове, а нищо не ми плаща. Тези плодове ако ги продадох, колко пари щях да взема. А той взема и не дава.“ Това е символична форма, че първия плод ученикът трябва да поднесе на Учителя си, това е реализираната връзка между ученика и Учителя.

Понякога на ученика се дават задачи за пост. След това той трябва да погладува малко. Ще кажеш: „Господи, аз в миналото ядох и пих, а сега трябва да погладувам, то е полезно за мен.“ По този начин ученикът ще се свърже с миналото, ще си намери полиците, които има и които трябва да плати през този живот, защото кредиторът е един и същ и той чака от памтивека да си изплатиш дълговете.

Да захванеш да ходиш по пътя значи да проявиш Любовта, а не да бъдеш само едно отражение на нея. Когато Господ се интересува от теб, ще видиш, че работите една по една почват да се нареждат. Щом се усъмниш и Господ те напусне, все повече и повече забатачваш работите си. Когато някой служи на Господа, и другите са доволни от него.

*

(31 декември, 1925 г., М. Т. е на братска вечеря с Учителя в навечерието на новата година.) Всичките тези духове, остави ги да си идат със старата година. Новата година нека започне с

новото. Твоята работа знаеш ли на какво прилича? Ти си влезнала в някой магазин за дрехи и искаш да си купиш някоя дрешка. Харесаш си някой костюм, кажат ти, че той е ангажиран за друг купувач, после ти харесаш друг костюм, но се оказва, че и той е ангажиран за втори купувач. Най-накрая за тебе остава най-обикновената дрешка и ти си недоволна.

Щом си хубава глина, майсторът ще работи върху теб, за да изкара едно хубаво гърне от теб, после ще те сложи в пещта да те опече, след това ще те гланцира и пак ще те опече. Сега ти си във времето, когато те поставят в пещта, за да те опекаат. Трябва да се издържи. Ще излезеш опечена, излъскана и всеки ще иска да свари в теб едно ядене. Така ще бъдеш полезна и на себе си, и на другите. Когато се намиращ в тъмнина, ще се държиш за интуицията си – тя ще те изведе на видело.

*

Учителят няма да държи ученика само на физическото поле. Той ще го вземе със себе си и в другите светове, ще му показва и ще го учи.

Чувствените състояния, които имаш, ще ги повдигаш нагоре, ще ги превръщаш в чувства, ще им даваш дълбочина. Те са кармически връзки, които влияят на човека. Гледай да си не изхабиш енергията, която имаш, защото после ще дойде пак едно отслабване. Трябват ти приятелки с морална устойчивост. Ти гледаш още леко на тези чувствени състояния. Трябва да станат те за теб въпрос на смърт или живот, чак тогава ще разрешиш въпроса.

Божествената идея веднага се реализира. Тя преминава през три състояния: мисъл, чувство, воля.

Ти сега ще се стегнеш да учиш, за да си издържиш изпита. Ще гледаш на учението като на работа за Господа. Ще ставаш сутрин в пет часа, петнайсет до двамайсет минути съсредоточение и до осем часа ще учиш. После може малко да помогнеш на

майка си да разтребиш и след това до десет-десет и половина ще учиш. Останалото време може да си посвириш и да свършиш други работи. Ти като седнеш да учиш, дойде някоя приятелка, извика те да играете и ти идеш да играеш.

Настроенията са състояния, през които ще преминаваш и ще ги изживяваш. Трябва нисшите енергии да ги повдигаш нагоре към мисълта си. Ще развиваш паралелно с тях други сили.

Страхът трябва да изпълни човешкото сърце, за да може да познае кога е дошла Любовта в него. Когато дойде Любовта, страхът ще излезе отвънка. Страхът има смисъл в животинския свят. Тигърът го е страх от кобрата, защото само с едно клъване може да го остави на място, затова се спира и не приближава кобрата. Когато в човека влезе Любовта, тя изпъжда всякакъв страх навънка.

Когато се занимава човек с дребните случки, то той издребнява. Трябва да издигне съзнанието си по-нависоко. На тебе ти влияят отвънка, а има [и] друга причина за всичко това – тя е общата вълна, която обхваща всички.

Божественото става и никога не се изявява навън. Господ като направи някому добро, то става тъй естествено, че човек се чуди дали Господ му е помогнал. Така Бог действа. Доброто, което прави Той, никога не го изявява. Може да обича само онзи, който е свършен. Като каже някому: „Много те обичам”, значи малко го обича. Любовта се познава по делата. Имаш една приятелка и отидете с нея в гората. Там ви сполети някаква опасност. Ако тя избяга първа и те остави – не те обича, макар и да ти е казвала, че много те обича. От всичко, което е имал човек, ще остане само едно в съзнанието му: радостта, че е изпълнил дълга си.

*

(М. Т. ще присъства за първи път на братския събор в Търново през 1921 г. Преди да тръгнат разговаря с Учителя.) Сега в Търново ще бъдеш разумна. Ще имаш вяра и ще

бъдеш свободна. Няма да се смущаваш от другите. Ще си чакаш реда търпеливо. Ти ще гледаш не да бъдеш първа, а последна. Любовта прави жертви. Трябва да си готова всичко да пожертваш за любовта си.

Аз гледам които се качват първи на трамвая, все са със скъсани рокли или счупени омбрели. Качила се първа, ама роклята ѝ скъсана. А който изчака и се качи последен, [за него е по-добре]. Който получава последен, се ползва най-добре.

Ако се съберат десет души и аз ти дам само на тебе обяд, а на другите не дам, ти или ще поделиш яденето си с другите, или ще се откажеш и ти да ядеш. Пък когато останеш самичка, можеш спокойно да си ядеш и благодариш, че никой не те смущава.

Когато аз ти помагам, колко хора обикалят прозорците и си казват: „Защо Учителя я не изхвърли навън?“ Ще гледаш по възможност да не събуждаш ревност у другите души. Не всеки, който е във водата, може да пие от нея.

*

(М. Т. пътува в едно купе с Учителя на път за братския събор в Търново.) „Да чуем какво сте приготвили за днес“. (М. Т. разказва за усещането, че е плакала много в Невидимия свят за някакво престъпление, извършено от нея, след което идва Христос и ѝ помага.) Това е истина. В миналото си си се издигнала и си стигнала до средата на пътя, но е имало възможност да се отклониш и за да не паднеш и да изгубиш капитала си, ние сме те прибирали много по-рано от земята, за да не се възгордееш. А сега си в Школата.

Много пъти дяволът е искал да ти вземе главата. Но сега нищо не може да ти направи. Сега те пращам в света. Правила си връзки и правилно да ги разрешиш. („Учителю, ако се подхлъзна сега, ще ми помогнете ли?“) *(По спомени на М. Т. Учителя се усмихва.)* Хубаво.

Тебе насила ще те вкараме в Царството Божие. („Защо, Учителю?“) Защото така искам.

Ние ти казвахме преди време: „Марийке, не е за тебе земята”. Но ти като рече ще слезна и ще слезна... а сега ще минеш по пътя си като всички хора.

*

Трябва човек да търпи страданията. Като дойде страдание и човек е недоволен, нищо не му се прави и нищо не му се ще, тогава да се качи в умствения свят. Обективният ум е по-високо от нисшите чувства. А има морални чувства, които са по-високо от обективния ум. Човек пострада и като дойде радостта, пак забрави страданието. Човек 999 пъти трябва да страда, докато му се вгълпи и докато си научи урока.

Никой не може да влезе в Царството Божие, ако не е достоен. Тука няма изключения. По-нататък като се срещнете с разумните същества, трябва да им разбирате езика и да се съобразявате с техните закони. Те са строги, щом някой не изпълнява, казват: „Както търсиш ти тука? Как си допгъл?”, и веднага го изпъждат навън.

(„Учителю, защо на едни не само, че нуждите им са задоволени, но имат и излишък, а пък други търпят нужда?”) Това на вас ви се вижда безпорядък. Всъщност всичко е наредено много справедливо. Тези, които търпят нужда – това е последица от тяхната карма. („Е, хубаво, но аз виждам, че тези, които имат излишък, не са по-добри, следователно не са вършили по-добри дела в миналото?”) То не е благо. Богатството, което им се дава, не е привилегия. Господ ги издига нависоко, за да ги смъкне от по-високо, за да си научат урока на смирението. („Учителю, аз съм хвърлена вече от високо.”) Има хора от вълча порода. На тях Господ гледа могат ли да обичат децата си. Ако могат, казва: „Щом могат да обичат своите деца, ще могат да обичат и другите”. („Учителю, аз от кои съм?”) Ти си от недоволните. Ти се въртиш около оста си, значи стремиш се към себе си. Има стремеж и към Бога. Земята обича своите деца – хората. Тя им се радва и ако те ѝ се отнемат, тя ще страда. Да, Земята има душа.

Тя е много по-голяма от видимата Земя. Да кажеш, някой ходи по коляното, то не съзнава, но има едно разумно същество, което съзнава, че някой ходи по коляното му. Така е и със Земята. Тя не съзнава, но душата ѝ съзнава и се грижи и урежда съдбата на своите деца. А Земята същевременно се върти и около Слънцето.

(„Учителю, как трябва да постъпя, за да помогна на брат си Славчо? Аз мисля, че той трябва да се ожени.”) Ти ще му пишеш едно насърчително писмо. Е, по Божествено другояче се разрешава въпроса. По Божествено човек сам никога не забравя доброто, което му е направено. Пък този, който прави доброто, трябва да го направи заради Бога и на него да се уповава. („Учителю, у дома моите родители и братята ми – всички страдаме.”) Е, тежка карма имате. Трябва да я изплащате. Няма мърдане, ще ви накарат да си я изплатите.

*

(„Учителю, трябва ли човек да има желания или пък да се отрече от тях?”) Има три вида желания – на настроението, на разумността и на Любовта. Желанията на настроението са за човека – и с тях, и без тях е все едно. Колкото ще ти донесат радост, толкова и скръб. Ако нямаш билет за университета, добре е да отидеш в театъра. Ако нямаш билет за Божественото, то отиди в университета. Но ако имаш и трите, ще предпочетеш последния – да отидеш в университета и да учиш. Ще дадеш на другите двата билета – туй е жертва, а жертвата е нещо велико. („Но ако аз нямам билети?”) Ти имаш Божествен билет. Щом дойде настроението, един глас ти каже: „Марийке, не правиш добре”. Войните ги събуждат с тръби, за да идат на работа, а други ги събуждат [от] сън и те отиват също на работа. Някъде човек трябва да бъде положителен. Вчера като се връщаме от Витоша, видяхме едно момченце, което караше колата си с тухли и четеше. И ти трябва да караш колата си и да четеш.

В Невидимия свят има един закон: всяко добро желание се благославя. Великите духове помагат. Те са толкова оптимисти.

Ти пропадаш, а те ти кажат: „Няма нищо”, и в края на краищата видиш, че от всичките тия противоречия е излязло нещо много хубаво. Какво значи да проявиш характер? Например, кажат ти, че след като си вземеш изпита, след два дена ще умреш. Но ти пак отиваш, за да си издържиш изпита. Няма да кажеш: „Щом ще умра, няма защо да се мъча, за да държа изпита”. То ти е определено в програмата да го минеш на земята. Не е важно дали ще живееш след това, или ще умреш, важно е да си изпълниш програмата за това, за което си слезнала на земята в този живот. Важно е да си ученик в Школата и да си взимаш изпитите редовно пред своя Учител.

*

Физическата любов до известно време е идеална. Тя може много работи да направи безкористно, но до време. След това не може да издържи и се нахвърля. А духовната любов си остава непреривна и вечна. Между духа и плътта има постоянна борба. Те са като две сестри, които хванати за ръка се дърпат. И едната иска да привлече другата към себе си, и другата да привлече първата. Когато дойде физическото, духът си отлетява. Душата и тя отива с него и настъпва тъмнина у човека.

Когато седиш вкъщи, ти си мислиш, че мене ме няма, но аз съм при теб, само че ти не ме чувстваш. Някой път си мислиш, че си сама, защото дойде съмнението и аз го погна, за да те спася от него. Таман те отърва от него, дойде ревността – погна и нея. След това дойде ожесточението и накрая да се поразговоря с теб не остане време. В училището като дойдат съмненията, ревността, ожесточението, няма да ги пуцаш в себе си.

Физическата любов, тя е егоистична. В нея детето като вземе нещо в ръцете си, ще го разруши. По-нагоре се започва градежа, но все пак има егоизъм. И в любовта на учителя към ученика има егоизъм. Учи го, но очаква да му плати. Любовта на майката към детето и тя не е безкористна – обича го, но все

очаква нещо от него. Чиста и божествена е любовта, при която обръщаш една душа към Бога, без да очакваш от нея нищо. Ти започни да учиш редовно всеки ден по мъничко.

*

Какво казах вчера за Любовта? Тя започва с онова противодействие, което човек прави на ниспата си природа. Злото не да го изкорениш, но да го изпратиш по неговия канал. („Учителю, например дойде съмнение у мен, какво да го правя?“) Съмнението идва естествено. Човек се съмнява в това, което не знае. Ти ще му кажеш, че в Бога няма място за съмнение. Какво има да се съмняваш в извора, който постоянно тече?

(„Учителю, какви са проявленията на плътта?“) Например двама братя са: единият по-голям, а другият по-малък. Баща им като им разделя нивата, ако на единия даде повече, другият е недоволен и роптае: виж колко е лошо това. Той вместо да се зарадва, че брат му има повече и да каже на баща си: „Дай му още и от моето“, е готов да се кара. Толкова са слаби и несигурни връзките на земята между хората.

После, имаме две сестри, които обичат някого. Ако той даде на едната повече, то другата се сърди. Но те така се заблуждават. Той всъщност дава и на двете еднакво. Ти не гледай, че шишето е стояло дълго време на чешмата под чучура. То повече от половин кило не може да се събере, колкото и да тече върху него водата. Другото се излива навън. Важното е колко събира шишето. Ако ти втръе в себе си имаш голяма съвместимост, то ще събереш и ще получиш много от първоизвора.

Павел казва за Любовта, че тя не завивда, не се превъзнася, не се гордее, не безобраства, не дири своето си, не се раздражава, не мисли зло, а радва се на истината, всичко претърпява, на всичко хваща вяра, на всичко се надява и всичко търпи. Любовта никога не отпада.

Ще се учиш да обичаш и да работиш за Бога съвсем безкористно. Да си готова да се жертваш за Него. Пък как Той ще се прояви към теб, това си е Негова работа.

*

(„Учителю, на кого да уповавам?“) Ще уповаваш на Бога в себе си.

(„Учителю, кога ще престанат борбите и войните между хората?“) Когато хората се обърнат към Бога.

Понякога те поглеждам, че се качиш на някой висок връх и се зарадваш. После погледна, слезнала си в такава долина, че едвам се виждаш. Свила си се в колибката си и си казваш: „То в такава тъмнина няма смисъл да се живее.“ Но после погледнеш пак нагоре към върха и гледам те пълзиш, пълзиш нагоре, докато се изкачиш пак. („Аз, Учителю, съм неуравновесен човек, в двете крайности се движа.“) Ти в сравнение с другите си цвете. Да бяха всички неуравновесени като теб, с мед да ги храниш. Ти си доста уравновесена по отношение на останалите.

Когато ти прати Господ едно страдание, то вътрешно да се зарадваш. Ти си от безпокойните натури. Ти много се безпокоиш. Ти си в постоянно трептение като листата на трепетликата. Когато страдаш, ще благодариш на Бога, че си жива, защото има по-лошо състояние. То е състояние на безчувственост. Мъртвите, които не проявяват към нищо интерес, се намират в него. Ще се молиш и ще се свързваш с Бога и добрите хора, за да ти помагат, когато се намираш в затруднение.

Трябва да бъдеш окултен ученик вече. Ела при мен да те погоя. Аз искам да си добра.

(„Учителю, мислите, които Ви изпращам, по-добри ли са?“) По-добри са. („Учителю, ще дойде ли Любовта в мене?“) Ще дойде. („Скоро ли?“) Скоро. Ти сега ще живееш в Бога. Както слънцето като огрее целия свят, и тебе грее. Така и ти дишаш в Любовта.

*

(във връзка с чувствените състояния) Тези творчески енергии са токове, които се обменят между мъже и жени и ги

обновяват. За да става обмяната безпрепятствено, не трябва да има никакво съмнение и нищо плътско. Те трябва да бъдат отворени един към друг. Ти трябва да излизаш на разходка и да вземаш чист въздух. После трябва да си правиш разтривки на черния дроб от пъпа. Да си пазиш и съхраняваш енергията, това е цяло изкуство и знание.

Любовта на физическото поле не може да се предаде. На човек колкото и да му даваш, той никога не може да се задоволи. Хубаво е никак да не си го учил да му даваш, защото като го научиш, ако някой път не му дадеш, му става мъчно. Човек като се е наял, мисли, че е разрешил проблема, но след пет-шест часа като огладнее, вижда, че въпросът пак е открит за глада. Ще разрешиш проблемата само като влезеш във Вечния живот. Невъзможно е за човек да придобие Вечния живот без страдание.

*

Има три отношения към Бога: първо – вяра, второ – вярване, и трето – суеверие. Тези, които мислят, че може да ги пренесат на ръце на върха без страдание, то е суеверие. То е хиляда и една нощ от приказките. То може да се случи в „Хиляда и една нощ“ като някое чудо. Тези, които казват: „Може да издържа, а може и да не издържа, може да не мога да изкача върха“, това е вярване. А когато кажеш: „Ще се кача на върха“, то е вяра. Тук говорим за изкачване на духовния връх.

Този, когото слънцето го е пекло много, е черен отвънка, но бял отвътре. А този, който е расъл в изба, е много крехък, той е бял отвън, но много крехък отвътре и лесно се пречупва.

Ще преминеш всичките етапи: добър, по-добър, най-добър и идейно-мистично добър. После ще преминеш – умен, по-умен, най-умен и идейно-умен. („Учителю, аз в кой стадий съм?“) Ти си от добрите и по-умните. Сега трябва да станеш най-добра и най-умна и после идейно-добра и идейно-умна. („Аз

съм глупава.”) Защо? Не си глупава, но всеки, и ученият като дойде до духовния живот, започва от буквите „а”, „б” и става като малко дете. Най-силният ученик в първо отделение нали е последен във второ отделение и първият ученик във второ отделение е последен в трето отделение и т.н. При всяка нова фаза на живота си човек оставя всичко старо и започва като малко дете, което нищо не знае.

*

Аз се държа с теб тъй, защото ти си болна. Докато детето е малко, майката го гали, но после като порасне, няма вече галене. („Учителю, аз каква съм?”) Ти си още малка. („Учителю, чух Вашия глас вътре в себе си да дойда при Вас и аз дойдох. Това вярно ли е?”) Трябва да вярваш. Щеше да бъде смешно да ме срещнеш на улицата и да ме питаш после: „Ти ли беше?” („Но, Учителю, може някои астрални същества да са взели Вашата форма и Вашия глас.”) То се познава. („Учителю, Вие някой път говорите на вие, а някой път говорите на ти. От какво зависи обръщението Ви към нас?”) Когато се обръщам и включвам цялото, говоря на вие, когато разбирам частта, говоря на ти. („Вие като се доближавате до нас, се цапате. После чистите ли се?) После се чистя. Когато намериш някой скъпоценен камък обвит с кал, няма ли да си нацапаш пръстите от калта? Но заради скъпоценния камък, който струва милиони, ще се оцапаш. Ще вземеш за пет пари кал, а ще спечелиш скъпоценния камък, който струва милиони. А след това калта ще я отмиеш и диамантът ще блесне. („Учителю, аз научила ли съм си уроците?”) Някои уроци си научила, някои още не си, а други още не са дошли при теб. И те ще дойдат. Еволюцията е непреривна.

*

(„Учителю, какви добродетели трябва да има човек?”) Да обича Бога, както на земята човек обича възлюбения си, да жертва себе си и живота си за Него.

